

**katliam...
İşkence...
tecrit...
tecavüz...
provokasyon...**

**SAHNEDEKİ
“AB’ye Uyum
Paketleri”nin
örttüğü
KONTRGERİLLA,
SUSURLUK
ve FAŞİZM’dir!**

**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 69 / Tarih: 20 Temmuz 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

**Irak’ta
“hava
döndü;
Direnişten
esiyor yel”**

**Bin gündür
yürüyoruz
Ödenen
bedeller
omuzlarımızda
inanç
alınlarımızdaki
kızıl bantlarda
öfke
sloganlarımızda
içeride
dışarıda
yürüyoruz**

**Bir çizgi
bir direniş
ve seyredenler**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Kendi halkını katledenlerin onuru olur mu?

Halkın karşısında aslan; ama ABD karşısında uyuz bir kedi! Oligarşinin sivil/asker tüm temsilcilerinin Irak'taki gözaltı karşısındaki tavrının en özet ifadesi bu.

O kediler, "F tiplerinden taviz vermeyiz" diye höy-küroyorlar tutsak yakınları karşısında. O kediler "bölücülerle yaşatmayız" diye ağzlarından salyalar akıtıp kontra saldırılar yapıyorlar. O kediler işçilere, memurlara meydan okuyorlar, meydanlar boş, çıkın bakalım. O kediler, hak, özgürlük isteyenleri tutukluyor, işkenceden geçiriyor, işkencehanelerindeki inlerinde eli kolu bağlı insanlara tecavüz ediyor, hücrelerde terör estiriyorlar.

O kedilerin omzu kalabalıkları, ABD bir özür bile dilemediği halde "sorun çözüldü" diye yaltaklanıyorlar. O kedilerin hükümet koltuğunda oturanları, başına Amerikalılarla telefonda nasıl sert konuştuğunu yazdırırken, ABD ziyaretini bile erteleyemeyecek kadar korkakça davranıyorlar.

Sürpriz değildir.

Bunların ulusal onurları olmaz.

Kişilikleri olmaz.

Yüzbinlerce kişilik orduyu, yüzbinlik polisi arkasına alıp halka zulüm uygularlar ancak.

İşkencehanelerine, hapishanelerine, DGM'lerine güvenip, hak ve özgürlük isteyenlere tehditle, küçümsemeyle cevap verirlir.

İşkenceciler ve katliamcılar, korkak olur.

Onlar da öyledir.

Tarihin her döneminde, güç karşısında ilk diz çöken hep onlar olmuştur.

O yüzden pişmanlık yasalara çıkartıp, her seferinde yanıldıkları halde, her seferinde büyük beklentilere girerler. Çünkü herkesi "kendileri gibi" sanırlar.

Çünkü, kendileri, başlarına es kaza bir hal gelse, kurtulmak için, her türlü muhbirliği, çirkefligi yapmaya hazır kişilerdir.

Bunlar hangi ulusal onuru savunacak?

Bunlar, ABD bakanlarının, IMF memurlarının, Amerikan generallerinin hangi aşağılamasına, azarlamasına cevap verebilecek?

Halkın evlatlarını öldürüp "12 leş aldık" diyen bir zihniyetin kişiliği, onuru olur mu? "Taş gibi delikanlılarımız varken copa ne gerek var" diyen zihniyetin karakteri, onuru olur mu? Cesetlerin üzerine basıp katliam mangalarının gözlerinden öpenlerin onuru olur mu?

Olmadığını, olamayacağını hep birlikte görüyoruz.

Her türlü pis işi yapanların, "vatan" adına deyip eroin ticareti yapanların, işkencecilerin, infazcılara ödül olarak altın saat dağıtanların, ABD'yle, IMF'yle anlaşma imzalamayı övünç nedeni sayanların, Irak'ın işgal edilmesini "kar fırsatı" olarak görenlerin onuru, cesareti olur mu?

"Ne yani Amerika'yla savaşacak mıydık?" diyor onursuzluk. Vatanseversen, onurluysan, gerekirse savaşacaksın; en azından savaşmayı göze alacaksın.

Ama alamazlar.

İnanın, bir işgal olsa, anında işbirlikçilik yapmakta, herşeylerini, ama herşeylerini Amerikalılara peşkeş çekmekte bir saniye tereddüt etmezler.

Onur için, vatan için direnmeye cüret edenler karşısındaki zalimlikleri de bundandır. Zulümlerinin derecesi, onursuzluklarının ve kişiliksizliklerinin derecesini de gösterir.

Ulusal onuru savunanlar bellidir; bağımsızlık uğruna bedel ödeyenler bellidir. Onların içinde, oligarşinin hiç bir kesimi yoktur.

bin 1000 günlük destandan kareler

28 Mayıs 2001
Uğur Türkmen'in Cenaze Töreni
Yenice Mersin

ÇAĞ DUYURU

İdil Kültür Merkezi'nde
Temmuz Etkinlikleri

* 18-31 Temmuz arası **KUŞATMA** filmi gösterimde olacak.
Gösterim Saatleri:
Hafta İçi: 17.00 - 18.30 - 20.00
Hafta Sonu: 15.00 - 16.00 - 17.00

* 20 Temmuz Pazar:Saat 19.00
Yücel ARZEN dinletisi

26-27-28 Temmuz'da Ankara'ya Yürüyoruz!

Tecrite karşısınız, işkenceye karşısınız,
hak ve özgürlüklerden yanaysanız,

107 ölüm yeter diyorsanız,

BİRLİKTE YÜRÜYELİM!

TAYAD'lı Aileler

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökçüoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya:3 Euro
Fransa:3 Euro
İsviçre:3 Euro
Hollanda:3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademik Kuruluş: Odenweldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks:0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18
Batı: Başpaşa Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykati Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenipazar Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-faks:0 466 351 42 08
İzmir: Mithat Köktürk Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konağı/İzmir
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Sakko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 332 41 70
Mahmut: Databank Mah. Bakırçılar Çarşısı Samanyolu İşhanı Kat:1 No:43
Tel: 0422 333 34 77
Mersin: Kınımlı Mah. 4406 sk. Müzayen
Boru İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bodurcalıy İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tekirdağ: Kemerçaya Mah. Kunderacılar cad. Dedeoğlu sokak Pınarlar İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Direnışte 1000. Gün;
Kim ne dedi, ne yaptı?*
- 5... *Sahiplenen sesimizi
duyacaksınız*
- 9... *Halktır Direnen*
- 10... *AB'ye Uyum ve
Kontrgerilla Saldırıları*
- 12... *Uşak, uşaklığına devam
ediyor*
- 14... *Adalet Bakanlığı Tehdit
ve Şantaj Devam
Ediyor*
- 15... *Polis İnfazı*
- 16... *Türk-İş eylemden
kaçıyor*
- 18... *Aç kalın, ölü*
- 19... *AKP'nin Halka Yönelik
Politikaları*
- 22... *Çıkamayacaksınız!*
- 25... *Ebu Gureyb'in
"Standartları"*
- 26... *Emperyalizme Uyum
Teorileri*
- 30... *Bütün işgalciler,
Irak'tan defolun!*
- 32... *ABD Tüm Dünyada Baş
Çelişki*
- 33... *Yalan İmparatorluğu*
- 35... *Dersim'in her sorunu
bizim sorunumuzdur*
- 36... *1000 gün - bölüm 6*
- 39... *"Dağ fare doğurdu!"*
- 40... *Fırsatçılık ve
Emperyalist Kültür...*
- 41... *Anti-örgütçü AB'ciler*
- 44... *Vakit'e Madalya!*
- 46... *14 Temmuz
'Çılgınlıklarına' Selam
Olsun!*
- 47... *Kahramanlar Ölmez*
- 48... *"Öfkesi hep derinden"*
- 50... *Köyün Delisi*

Direnışte 1000. Gün; Kim ne dedi, ne yaptı?

Bin günde ne oldu? Kim ne dedi, ne yaptı? Kim hangi çizgiyi izledi, hangi sonuçları yarattı? Böyle büyük bir direnişin muhasebesi de büyük olacaktır. Direniş nasıl kıran kırana geçiyorsa, bu direniş etrafındaki ideolojik mücadele de öyle gelişecektir. Ama yanlış anlaşılmasın; bu direnişin muhasebesi, öyle muhasebeye çağrılarla, masabaşı tartışmalarla sınırlı değildir. Muhasebe, direnişe paralel olarak hayatın içinde sürmektedir zaten. Kimsenin kaçamayacağı türden bir muhasebedir bu. Kendine devrimci, sosyalist, komünist diyenlerin direniş kaçınıklığının faturasını kesecektir kitleler. Devrimcilik, sosyalistlik, komünistlik iddiasındaki her kesim, direniş karşısındaki konumlarıyla tartılmakta, sorgulanmakta, bilançolar çıkarılmaktadır. Reformizmin, düzen içi solun, devrimcilik, sosyalistlik üzerine dünkü kadar ahkam kesemez hale gelişi, bu bilançonun sınırlı bir tezahüründen başka bir şey değildir. Daha büyük faturalar onları bekliyor.

Bin günde neler olmadı ki? Kahramanlık ve ihanet, kaçış ve sahipleniş, sorumluluk ve sorumsuzluk, direnişi yozlaştıranlar, direnişten faydalanmak isteyenler, çıkarıcılar, hayat kutsaldır deyip ölümleri seyredenler, bizim yenilmemizden açık veya gizli zevk duyanlar, sınırsız fedakarlıklar, hepsi var bu bin günde. İşte muhasebe de bunların üzerinden gelişecek.

Bin günlük bir direniş var ortada. Bu bin günlük destanı yaratan bir çizgi var. Ama bunun dışında bir çizgi daha var: **Seyir çizgisi.** İsimleri, strateji ve taktikleri farklı olsa da, direnişin çeşitli aşamalarında yerleri farklı olsa da, gelinen noktada Türkiye solunun tamamına yakını direnişin şu veya bu biçimde dışında, şu veya bu biçimde seyir çizgisindedir. Ne devrimci grupların, ne de çeşitli kitle örgütlerinin yaptığı ve yapabilecekleri hiçbir şeyi yadsıyor değiliz. Bunları direniş sürecinin bir parçası saymakta da bir mahzur görmeyiz. Fakat bugün yapılanların direnişin sonucu üzerinde belirleyici olabilecek bir ağırlık taşımadığını, mevcut politikalar değişmedikçe de taşımayacağını belirtmeliyiz. Yapılanlar, çoğunlukla, kendini sorunun sahibi değil, izleyicisi, mücadelenin bir parçası değil, destekçisi olarak gören bir zihniyeti yansıtmaktadır. "Destek" zihniyetinde bile bir istikrar, ısrar yoktur. Dolayısıyla sonuçta ortaya bir seyircilik konumu çıkmaktadır. Bizim tartıştığımız budur. Tarihin tartışacağı budur.

Yadsınamaz bir olgu; 107 ölüm karşısında susanlar var. Sol olduğunu söyleyip susanlar, niye, ne adına sustuklarını açıklamak zorundadırlar. Devrimci, sosyalist, komünist, emek yanlısı, demokrat, hangi sıfatı taşıyor olursanız olun, sol olmanın bir sorumluluğu vardır. Bu sorumluluk, 107 tabut ortaya çıkaran bir zulüm karşısında susmamayı içerir. Bu sorumluluk, 107 tabuta rağmen zulme karşı direnmeyi sürdürenlere karşı bir sorumluluk duymayı içerir. Ama susmayı içermez. Susanlar ne için ne adına sustuğunu işte bundan dolayı açıklamak zorundadır.

Sorun kesinlikle "mücadele biçimleri, taktikleri" konusunda bir "farklılık"tan ibaret değildir. Eğer öyle olsaydı, şu soruların bir cevabı olmaydı bugüne kadar: Hani "demokratik mücadele" yapacaktınız? Hani "başka gündemler"iniz vardı? Hani "farklı programlarınız" vardı?

Ölüm orucunu yanlış bulup verdiğiniz demokratik mücadele nerede? F tiplerine karşı direniş “kitlelerin gündemi değil” diyerek uğraştığınız gündemlere ilişkin ne yaptınız, ne yapmadınız? Açıklamak zorundasınız. İşçilerin, memurların, köylülerin hangi sorunu ve mücadelesiyle ilgileniyorsunuz? Hangi kitleleri harekete geçirdiğinizi, hangi direnişleri örgütlediğinizi açıklamak zorundasınız. Bu sorulara verilecek bir cevap yoksa, yukarıda sıralanan tüm gerekçelerin tek bir anlamı var demektir: Direnişten, faşizmle çatışmaktan, bedel ödemekten kaçılmıştır.

Görmezden, duymazdan gelenler, susanlar, gündemimiz değil diyenler, AB programı doğrultusunda, devrimcilere karşı şiddeti meşru ve mübah gördüler. “Şiddet karışıklıkları” sahtedir. Devrimcilerin şiddetine karşıdır; devletin şiddetine karşı olsalar bile, karşısına çıkacak siyasi cesaretleri yoktur.

Kürt milliyetçiliği zaten AB’nin ve ABD’nin hoşuna gitmeyen hiç bir şey yapmamayı politika haline getirmişlerdir. Bin gün karşısındaki tavırları tam bir seyir çizgisinden ibaret olmuştur. Birkaç mitinge katılıp, bir kaç açıklama yapılmış olması, daha 19 Aralık sabahı biz yokuz deyip katliamı seyretmekle başlayan seyir tablosunu değiştirmez. Bu tablo benmerkezciliğin tipik bir tezahürüdür. Kendi dışlarında kim ölmüş, kim kalmış, onları ilgilendirmez.

Direnenlerin dışında, sol adına, utanç verici bir bencillikle yazılmıştır bin günün tarihi. Marks’ın “pratik gereksinimler ve bencil çıkarlar” diye özetleyerek lanetlediği Yahudi kültürüyle karşı karşıyayız adeta. Anti-semitist değiliz; ama bu kültür çok karakteristiktir. Çıkarıcılığın, bencilliğin, benmerkezciliğin doruğunu temsil eder. İşte böyle dorukta bir bencillik ve çıkarıcılıkla karşı karşıya kaldık bin gündür. Ölümü bizimle paylaşmalarını istemiyorduk, açlıklara yatmalarını beklemiyorduk, militanca eylemlerimize gelmelerini de anlayabilirdik. Ama tabutlarımızın altına bile omuzlarını koymadı bu bencillik. İstisnalar hariç, partiler, sendikalar binalarını açmadı dayanışma için. Tersine, o kadar bencil, çıkarıcıydı ki, saldırı altındayken yüzümüze kapatıldı o kapılar. Açlığa yatmış tutsak yakınları, kapı kapı kendilerine yer aramak zorunda kaldılar hıf-talarca. Armutlu’da kuşatıldığımızda, bir karanfil alıp gelemedi bu bencillik. Bu kültürü lanetliyoruz. Bu kültürü mahkum ediyoruz. Bu kültürün sol olmadığını tekrar ilan ediyoruz.

Ateşler, ölümler içinde bin gün; tutsaklar, bir yoldaşlarını şehit verdiklerinde, daha onun tabutu mezarlığa varmadan, onun yerini doldurmak için alın bantlarını hazırlamaya başlıyorlar. TAYAD’lı Aileler, her şehidi toprağa verirken, on-

ların sesini, soluğunu yaymanın sorumluluğunu daha fazla duyarak yapmaları gerekenleri düşünmeye başlıyorlar. Devrimci hareket, her gününde, her alanında Türkiye devrimi açısından, dünya halklarının direniş gücü açısından artık başlangıç noktasının da çok ötesinde bir misyon yüklenmiş olan bu direnişi sürdürmeyi ve zafere taşımayı planlarken, hayatın diğer alanlarındaki mücadeleleri sürdürmenin iradesini ortaya koyuyor. Mücadeleyi, direnişi bilmeyenin, yüreğinde hissetmeyen, beyninde yaşamayanın bu bin günün hiç bir saniyesini gözünün önünde canlandırması mümkün değildir. Ama mücadeleye yabancı olanlar bile, bir içerideki ve dışarıdaki bu pratiğe, bir de direnişin dışındaki siyasi hareketlerin pratiğine bakarak “gündemimiz değil” teorisinin bir bahaneden başka bir şey olmadığını anlayabilir.

Tek Tip Elbise uygulaması gündeme getirilmeye çalışılıyor. Daha başka saldırılar, yaptırımlar da gelecektir bekleyin. Yine mi “gündemimiz değil” denecek? Öyle denilmesi de muhtemeldir. Çünkü AB’nin gündemi olmayacak TTE zulmü. Çünkü TTE “uluslararası standartlara” uygundur! Peki, kimler, ne adına savundu bu ülkede “uluslararası standartlar”? Yarın Guantanamo’daki ölçüler de “uluslararası standartlar” haline getirilebilir; bu kafa yapısı onu da savunur. Hep güçlüden yana meyilli, hep icazet arayışı içinde oldukları için, bu tabii bir sonuçtur. Bu direnişin muhasebesini yapmayanlar, hiç bir saldırı karşısında faşizme geri adım attıracak bir direniş gösteremezler.

Çok şey değil, sadece daha iyi bir ücret isteyen memurlara, işçilere “Nereye dökülürlerse dökülsünler” diye tehditler yağdıran bir politika var iktidarda. “Ölürlerse ölsünler” diyen kafadır bu. Bu kafa, direnme hakkını yoketmek isteyen kafadır. Bu yapı, hak ve özgürlük isteyenlerin karşısına kontrgerilla yöntemleriyle çıkıyor. Ne yapacaksınız? Bu politikanın karşısına diyalogla, mutabakatla çıkamazsınız. Başka gündemlerimiz var diyenler bu meydan okumanın karşısına çıkabilecek misiniz? Bedel ödememeyi, fark koymayı siyaset haline getirenler, hayatın hiç bir alanında direnemez. Bin günlük direniş, emperyalizmin yeni sömürgeci olan, faşizmle yönetilen bir ülkede direnmenin yolunu gösteriyor. **Bin günde sadece büyük bir kahramanlık yaratılmadı, emperyalizme ve faşizme karşı bir direniş manifestosu yazıldı; ve yazılmaya devam ediyor.** Bu manifestoyu izleyip izlememek, devrimciliğin, solculuğun ölçüsünü de belirleyecektir bundan böyle.

**Alında Kızıl Bantlarıyla Şehit Düşen Kahramanlarımızı
Kızıl Bayraklarımızla Selamlıyoruz**

BİN GÜN DAHA GEÇSE DE **SAHIPLLENEN SESİMİZİ DUYACAKSINIZ**

Bir tarih yazıldı ve yazılmaya devam ediliyor ülkemizde. Bu tarihin yaratıcıları en başta kahraman şehitlerimizdir, düşüncesi, inancı, devrim ve sosyalizm davası için ölüme tereddütsüzce yürüyenlerimizdir.

Direnişin bininci günü dolarken, kahraman şehitlerimizin mezarları başındaydık. İstanbul'dan Ankara'ya, Malatya'dan Antakya'ya onları selamladık. Kızıl bayraklarımızı, alınlarına kızıl bantları taktıkları günkü gurur ve onurla dalgalandırdık.

Yurtdışında da direnişin sesini haykırdık birkez daha dünyaya. Avrupa'nın kentlerinde kurduğumuz çadırlarda açlığımızla duyururken sesimizi, F tiplerinin asıl sahibi olan Avrupa emperyalizminin parlamentosunun önüne 107 tabutla dayadık. İşte eserinizi, işte demokrasi, insan hakları demagogilerinin altında yatan zulüm ve ölüm gerçeği demek için.

Direnşte bin gün daha geçse, biz direnişin sesi olmaya, direnişi sahiplenmeye devam edeceğiz. Yorulmak yok, durmak, dinlenmek yok.

**Safları
Sıklaştırm!**

**"Sonuna, sonsuza, sonuncumuza
kadar direneceğiz"**

İstanbul Gazi Mahallesi Cebeci Mezarlığı'ndayız. 107 şehidimizin onlarcası bu toprağa tohum oldu. Cebeci Mezarlığı direniş şehitlerinin anıtına dönüştü. Kaç kez adımladık kızıl bayraklarımızla bu yolu, herkes bilir. Omuzlarımıza canlarımızı alarak, acımızı yüreğimize gömerek vakurla geçtik bu yolları. Başımız hiç öne eğik olmadı. Sloganlarımız hiç dinmedi. 13 Temmuz günü Cebeci Mezarlığı'na yüzlerce kıyıl bayraklı girdiğimizde, en son şehidimizi toprağa verdiğimizde haykırdığımız "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganımızın yankısı karşıladı. Biz, kahramanların ölmeyeceğinin kanıttık, şehitlerimiz halkın yenilmeyeceğinin anıtı olarak karşıımızdaydılar.

En önde devrimci tutsakların kararlılığını taşıdık kıyıl pankartımızda: **"Ölüm Orucunda 1000. Gün Direneceğiz, Sonuna, Sonsuza, Sonuncumuza Kadar Direneceğiz!"**

Ama sanılmasın ki, tükeneyeceğiz öle öle.

Hayır, biliyoruz ki, tarih bize yüzyıllardır öğretiyor ki; haklı bir dava uğruna, halkın adaletli, bağımsız, demokratik, özgür bir ülkede yaşaması yolunda ölenler hiç tükenmediler. Tükeneyeceğimizi bekleyenler 19 Aralık'tan bu yana yanıldıklarını kaç kez gördüler meydanlarda.

TAYAD'lı Aileler imzalı pankartımızın arkasından resimlerini taşıdığımız 107 şehidimiz bir halkın bağımsızlığının kanıtı değilse nedir! Onların sosyalist Türkiye düşü, adını koysun, koymasın bütün halkın tarif ettiği, istediği bir ülkenin adıdır.

Bu yüzden Cebeci'de haykırdığımız *"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"* sloganımız şehitlerimizin başucunda çok daha büyük bir anlam kazanıyor.

Direnış içinde öğrenen, bilinçlenen analar, babalar Anadolu halkının "kader" diye bellediğinin, kader olmadığını, yoksulluğun, sefaletin, açlığın ol-

madığı bir ülkeyi yaratabileceğimizi kavramış olmanın huzuru içinde beyaz başörtüleriyle pankartın ardısına resimleri taşıyorlar.

Direnışi 1000. günlere taşıyanlara ve 1000. gününde direnenlere layık olma bilinciyle analar, kardeşler, eşler, yoldaşlar haykırdılar hep bir ağızdan Cebeci'de kortej oluşturdıklarında:

"Selam Olsun 1000. Günlerde Direnenlere"

500'e yakın insanın yüzü gülmüyor, yüzünde "kıl oynamıyor", ama gözlerindeki öfke her şeyi anlatmaya yetiyor. Bu öfkeyi bin günde büyük bir zulümle yarattı oligarşi. Bin yıllık ezilmişliğimizin, horlanmışlığımızın öfkesine ekledi. Kolay dinmez. Bu yüzden direniş umut, bu yüzden zalime öfke büyük, haykırılıyor sloganlar:

"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Katil Devlet Hesap Verecek."

Hesabı soranlar da oldu kahraman şehitlerimizden. Gültekin'in açtığı yoldan feda'yı kuşananlar, halkın çaresiz olmadığını bir kez daha ilan ettiler bütün dünyaya.

Ve kadınlarımız. Düzenin aşağıladığı, çifte sömürüye tabi tuttuğu kadınlarımız, direniş şehitleri arasında yarıya yakını oluşturuyorsa, bu herkese bir şeyler anlatmalı. "Devrime Meşale" olan "Bizim Kadınlarımız" ölümleriyle anlattılar. Kurtuluşumuz devrimde, yerimiz Cephe saflarında dediler. Binlerce, onbinlerce Fidan'ın, Fatma'nın, Zehra'nın, Şengül'ün yolunu açtılar.

Yumruklarımız bütün şehitler için kalktı, marşlarımızı bütün şehitlerimiz için söylüyoruz. Ve yüzüne islamcı maskesi takmış AKP iktidarına, mezarların başından, zulüm gerçeğinin en somut kanıtlarının yanından sesleniyoruz;

"Çözün! Tecriti Kaldırın, Ölümle Durdurun!"

Sadece onlara değil, "yeter artık insanlar ölmesin" diyenlere seslendi TAYAD'lılar:

"Düşüncelerinizde samimiyseniz gelin tecrite karşı sesimize ses katın, gelin hep birlikte mücadele ederek tecriti kaldıralım"...

Sloganlaştı direniş, türküleşti, daha önemlisi kültüre dönüştü, onurlu yaşamak için "feda"laştı direniş. Yüzlerce eller havada öyle söylediler direniş türkülerini, bin günün onuruyla. Düzenli kortejler halinde geldikleri mezarlıktan, aynı şekilde dalga dalga kızıl bayraklarıyla çıkarken onlarca polis arabasının, panzerin mezarlığı kuşatmasına şaşırmadılar. Bin gün onların düzenine isyandı. Anadolu halkının en yiğit evlatları, en isyankar damarından fişkıranlar burada yatıyordu. Burayı değil de başka nereyi kutacaklardı ki!

Zulmün başkentinde direnişin meşruluğu haykırıldı

Aynı gün, Ankara Karşıyaka mezarlığı da ağırladı TAYAD'lı aileleri. Ellerinde aynı pankart, direniş kararlılığını zulmün başkentinde haykırdı. Kızılbayraklarımız Karşıyaka'da dalgalanırken, önce İrfan Ortakçı, Ali İhsan Özkan ve Cafer Tayyar Bektaş'ın mezarbaşında, sonra Ümüş Şahingöz'ün ve en son bir başka hapisaneler direniş şehidi olan İsmet Kavaklıoğlu'nun mezarının başında "Halkız Biz" marşını söylüyoruz.

Direniş gazilerinden biri "ölüm orucu destanı"nı okurken, bir başka gazimiz, soygunun, sömürünün, zulmün ve işbirlikçiliğin kararlarının alındığı Meclis'in, Genelkurmay'ın çıkar hesaplarından uzak bir yaşamı, bir kültürü anlatıyor:

"Zulmün olduğu her dönemde, her yerde devrimcilik zorunlu bir sonuç olmuştur. Devrimcilik en geniş anlamıyla insan olmaktır. F tipleri insan oluşumuza karşı olan düşüncenin kurumlaştırılmasıdır. Buna karşı direnmek insan olduğumuz için meşrudur..."

Direniş çok şeyi öğretti. İnsan iradesinin bilinçle kuşandığında sınırsızlaştığını, politik bilinci olmasına rağmen insanların sadece insanlık değerleriyle nasıl ölümü dize getirdiklerini gördük. Şu an bizim için kanıtlamamız gereken hiçbir sözümüz kalmamıştır. Ne dediysek yaptık çünkü, hala diz çökmedik, başı dik alını açık olanlardan bayrağı devraldık, başımız dik devretme sözü verdik. Oligarşinin yapabileceği tek şey ise bize, somut talep anlamında "zafer kazandık" dedirtmemek. Ama bu onların yelngisini örtmeyecektir. Asla başeğmeyeceğiz."

Anadolu'nun öfkesi

İzmir, Malatya, Hatay; aynı sloganlar, aynı pankartlar ve aynı kızılbayraklar Anadolu kentlerinde dalgalanıyor. Anadolu isyan demek, Anadolu adaletsizliğe, zulme başkaldırı demek. Bugün Doğu'da, Ege'de, Akdeniz'de... "bir avuç" devrimcinin isyan sesleri duyuluyor belki. Ama kimsenin kuşkusu olmasın ki, isyan büyüyecektir. Adaletsizliğin, zulmün olduğu yerde bu kaçınılmazdır. Bin günlük direnişin siyasi, kültürel anlamı, halkın belleğinde bıraktığı iz asıl o zaman çok daha somut hale gelecek. Bugün, cehaletle, baskıyla bir köşeye atılıp, sessiz ve derinden izlemek zorunda bırakılan milyonlar kulağında yankılanan "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarını kaydediyor, bundan kimsenin endişesi olmasın.

Tıpkı efeler diyarı Ege'nin Buca-Kaynaklar Mezarlığı'ndan yükselen sesleri kaydettiği gibi.

Bu nedenle, "buradaki halkı rahatsız ediyorsunuz" diyen Jandarma Üsteğmeni Adem Taşkın Ege TAYAD'lı aileleri mezarlığa almak istemedi. "Kanunları biliyorsunuz" derken kanunsuzluğun en alasını yaptığını, hiçbir kanunda halkın yakınlarını anamayacağı yazmadığını çok iyi biliyordu. Açık ki, sıkıntısı kanun değil, oradan yükselecek sesin duyulması (ki rahatsızlık dediği bu ve rahatsız olan kendi düzeni), TAYAD'lı ailelerin sahiplenmesinin hiç bitmeyeceğinden duyduğu rahatsızlıktı.

Her türlü zulmü bin gün göğüslemesini bilenleri bir jandarma üsteğmeninin keyfilikinin engellemesi mümkün olamazdı. Pankart açıldı, Müjdat Yanat ve Gökhan Özocak'ın mezarları karanfillerle süslendi, marşlar, şiirler onlar için söylendi.

Sayı 69

7

20 Temmuz
2003

şafaları
Sıklaştırm!

Faşizmin "yasak kent" ilan ettiği Antakya'da, zulmün simgesi haline gelen diri diri yakılan 6 kadından biri olan Yazgülü Güder Öztürk'ün mezarıydı TAYAD'lıların ziyaret yeri. Harbiye beldesinin toprağı onun bedenindeki ateşle hala kavrulurken, Hamide Öztürk'ün mezarı karanfillerle dolup taşıtı.

Ve Malatya. Feda şehidi "karakız" Şengül Akkurt "Sonuna, Sonsuza ve Sonuncumuza Kadar Direneceğiz" pankartıyla selamlanarak, parçalanmış bedeninin her bir parçasından binlerce Şengül'ün doğacağı muştusu verildi. Kızılbayrakların dalgalandığı her yerde olduğu gibi, Malatya'da da Jandarma mezarlığı kuşattı. Mezarlık çıkışı kimlik kontrolleriyle terör estirmek istese de amacına ulaşamadı. Şengül gibi fedakar, cüretli evlatları olan, aynı mezarlıkta bulunan şehit gerilla Cihan Gürz gibi yiğitleri olan bir halkı korkutmak, yıldırma kolay değildi.

TAYAD'lı Ailelerin "Çözün Tecriti Kaldırın" kampanyasının bir etkinliği de Koceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi tarafından 11-12 Temmuz günlerinde Turgut Mahallesi ve Derince Erzurum Mahallesi'nde "Yaşamak İçin Öldüler" filminin gösterimi oldu.

15 Temmuz günü de Tunceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde anma yapıldı. Bugüne kadar yaşanan süreç ve bundan sonrasına ilişkin konuşmaların yapıldığı anmada "Yaşamak için Öldüler" filmi izlendi. 25 kişinin katıldığı anma iki saat sürdü.

F Tipleri ve 107 tabut Avrupa'nın eseri

Belçika'nın başkenti Brüksel'de 15 Temmuz günü AB Parlamentosu önünde 107 tabutla gelen 300 kişi, tecritin sahipleri ne, "Tecriti Kaldırın, Ölümleri

Durdurun" diye haykırdılar.

TAYAD Komite tarafından yapılan yürüyüş güzergahında bulunan Türkiye ve ABD konsoloslukları direnen halkların teslim alınmayacağını haykırdığı, zulmün lanetlendiği yerler oldu. Kızılbayraklar Avrupa'nın ortasında, emperyalistlerin sosyalizmi yok edemeyeceğini dile getirdi. 3 saate yakın süren eylemin son durağı olan Avrupa Parlamentosu önüne 107 tabut bırakılırken, parlamentoya, Türkiye faşizmine verdikleri desteğin sonucunu belgeleyen bir dosya sunuldu.

F tipi hapisanelerin yapımında ve katliamlarda Avrupa'nın her zaman Türkiye'ye siyasi ve ekonomik desteğini sunduğunun vurgulandığı konuşma, "katliam ortaklığına son verin" çağrısıyla sona erdi. Tecrit son bulana kadar direnişin süreceği kararlılığı Avrupa emperyalistlerine de bir kez daha hatırlatıldı.

Yurtdışındaki tek eylem Brüksel'deki yürüyüş değildi. Avrupa'nın birçok şehrinde bir haftalık ve 3'er günlük açlık grevleri yapılıyor, kurulan direniş çadırlarında Avrupa kamuoyu direniş hakkında bilgilendirilirken, faşizm teşhir ediliyor. Elimize ulaşan destek eylemlerinden bazıları şöyle:

Fransa TAYAD Komitesi 12-20 Temmuz tarihleri arasında APA dernek lokalinde 1 haftalık açlık grevine başladı. **Köln TAYAD Komitesi** üyeleri 12 Temmuz'dan itibaren 7 gün Dom kilisesi önündeki çadırdaki açlık grevinde. **Berlin** Alexander Paltz'daki açlık grevi çadırı 12-20 Temmuz tarihleri arasında ölüm orucunun sesini taşıırken, **Dortmund TAYAD** komite, Dortmund istasyonunun önündeki çadırdaki 3 günlük açlık grevi yapıyor. **İsviçre**'nin Basel şehrinde ise direnişin sesi 15 Temmuz'da açılan standla duyuruldu.

Alman polisinin yalanı ve terörü

Geçen haftaki sayımızda duyduğumuz Almanya devletinin devrimci, demokrat insanların evlerine ve işyerlerine yönelik baskınları, Köln ve Bonn'da yapılan baskınlarla sürüyor. Köln'de Anadolu Halk Kültür Merkezini'nin yanısıra basılan yerlerden biri de yurtdışı büromuzdu.

Sabahın 06:00'sında, maskeli, silahlı timlerle, kapılarımızı tekmeleyerek büromuzu basan Alman polisi basın araç gereçlerimizi talan ederken bilgisayarlara ve arşive, binlerce yayınıma el koydu.

Günlerdir sürdürülen ve en son büromuzu da kapsayan baskınlara "teröre karşı operasyon" adını veriyor Alman devleti, "yardım yataklık soruşturması yapıyoruz, araştırma yapıyoruz" diyor.

Peki terörle ilgili ne bulmuştur büromuzda? Silahları, bombaları, suikast planları mı bulmuştur. Hiçbir ilgisi yoktur elbette. Alman devleti "terör bahanesiyle terörü kendisi yaratıyor. Tıpkı Amerika gibi muhalifleri susturmak, sindirmek, düşüncüyü yok etmek istiyor. Kaldı ki, dergimiz Almanya'ya yönelik de yayın yapmıyor, baskısı Türkiye baskısının kopyası olarak çıkıyor.

"Terör" demagojisinin ardına sığınan Almanya devletine sesleniyoruz; **NE BULDUNUZ AÇIKLAYIN! "TERÖR" YALANINA SON VERİN, ALMANYA VE DÜNYA KAMUOYUNA GERÇEKLERİ AÇIKLAYIN!**

Açıklayamazlar. Çünkü, artık çok açık ve nettir ki; sadece yalanla, demagojiyle sindirme operasyonları yaparak Türkiye oligarşisinin isteğini yerine getiriyor.

Yalan söylüyor! Tekellerin çıkarları için **faşizme destek veriyor**. Emperyalist demokrasinin ikiyüzlülüğünü sergiliyor dünyaya.

Hak ve özgürlüklerimizi, düşüncelerimizi koruyacağız!

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 34. ay

1004. gün

107 Şehit

Halktır Direnen

Bu toprakların yetiştirdiği 107 kahraman; kadını erkeğiyle, genci yaşlısı ile halkın direnişinin şehitleri oldular.

1000 günlük direniş destanını yaratanlar halkın her kesiminin en yiğitleri idiler. Her yanından irin akan bu kokuşmuş düzenden memnun olmayan, devrimden, sosyalizmden çıkarı olan hangi sınıf ve tabakalar varsa, onlar o kesimlerden geldiler. İçinden çıktıkları halk kesimlerinin öncüleri olarak kavgaya katıldılar. Onları sesi, soluğu oldular, taleplerini haykurdılar.

Ezilen, Sömürülen Kadın ve Direnen Kadınlar... 107 şehit verilen bir direnişte 43 kadını, kapitalist düzende kurtuluşun, "özgürleşmenin" nereden geçtiğinin en görkemli kanıtını sundular. Böylesine bir "oran" ancak devrimci mücadelenin saflarında, sosyalizm kavgasında mümkündür. Fidan Kalşen'in tutuşturduğu bedeninde, düzenin kadına biçtiği misyona gürül gürül yanan alevlerle isyan çağrısı vardır. Kadınlarımız, "analığa" hapsedilmiş fedakarlıklarını tek bir direnişte ilk kez böylesine görkemli bir şekilde ortaya koymuşlardır.

Proletaryanın Öncüleri Emeğin İktidarı Üçrüne Ölümsüzleştiler... Emekçi halkın kurtuluşu için yola çıktığını söyleyenlerin dilinden on yıllardır düşmez "proletarya". Ama ne proleterleri alanlara dökebilir, ne de savaştırabilirler. Nedenleri bu yazının konusu olmamakla birlikte, direniş şehitlerinin özgeçmişlerine bakıldığında azımsanmayacak bir işçi, emekçi yoğunluğu vardır. Ercan Polat, Gülser Tuzcu, İlker Babacan, İrfan Ortakçı, Şefi-nur Tezgel, Cafer Dereli, Erol Evcil, Abdullah Bozdağ, Bülent Çoban, Erdoğan Güler, Uğur Bülbül... fabrikalardan, atölyelerden çıkıp, devrimci mücadeleye katılmışlardır. Proletaryanın kurtuluşunun devrimde, sosyalizmde olduğunun bilinciyle emeğin kavgasını hapisanelerde de sürdürmüşlerdir. Keza memurlar, "kapıkulu" olmayı reddettiklerini Fidan Kalşen'lerle Fatma Ersoy'larla haykırılmışlardır bu direnişte.

Gecekondulular, Yoksulların Zulme Başkaldırısının Sesi Oldular... İşçisi, memuru, esnafı, işsizi ile şehitlerimizin büyük bir çoğunluğu gecekondu-larımızın insanlarıdır. Bir halk hareketinin, yoksulların hareketinin, açlığa ve zulme karşı süren bir direnişin en doğal sonucudur bu durum. Gazi ayaklanmalarında zulmün pervasızlığını ve devrimin gücünü görenler de vardır aralarında, açlık kokan nefeslerinden düzene isyanı büyüten de. Fırat Tavuk, Rıza Poyraz, Mustafa Yılmaz, Ümut Gedik, Yasemin Cancı, Gülsüman Dönmez, Şenay Hanoğlu, Murat Çoban, Sedat Karakurt, Arzu Güler, Orhan Oğur, Eyüp Samur, Doğan Tokmak ve daha onlarca böyledir.

Gençlik, Emperyalizme ve Faşizme Karşı İsyanı Bu Direnişte... Türkiye devrimci mücadelesinin tarihi DEV-GENÇ'in emperyalizme ve faşizme karşı mücadele tarihidir aynı zamanda. Gençliğin içinde olmadığı hiçbir direniş yoktur ülkemizde. Ahmet İbili, Aşur Korkmaz, Ali Ateş, Berrin Bıçkılar, Halil Önder, Özlem Ercan, Seyhan Doğan, Cengiz Soydaş, Gültekin Koç, Canan Kulaksız, Kazım Gülbağ, Fatma Hülya Tungan, Uğur Türkmen, Zehra Kulaksız, Gülay Kavak, Ali Koç, Ümüş Şahingöz, Abdülbari Yusufoglu, Zeynep Arkan Gülbağ, Feridun Yücel Batu, Gülnihal Yılmaz, Semra Başyigit ve daha adını sayamadıklarımız, gençliğin dinamizmini büyüten, ona coşku, moral ve güç olan yeni gelenekler, değerler sunmuşlardır. Gençliğin Zehra'larla geleceğe yürüdüğü haykırılıyor meydanlarda.

***

Kısa bir özetir sunduğumuz. Esas olan, proletaryanın devrimci ideolojisiyle donanan, o ideolojiye inanan ve inandığı ideoloji uğruna yaşamını ortaya koyanlardır onlar. Direniş o ideolojinin yol göstericiliğinde yoluna devam ediyor. Bin güne böyle ulaşıldı, yenilmezliğimiz böyle ilan edildi.

AB'ye Uyum ve Kontrgerilla saldırıları

"Kontrgerilla yeniden mi hortluyor?"

Kontrgerilla hiç dağıtılmadı ki...

Susurluk bitmedi ki...

Faşizm tasfiye edilmedi ki...

◆ Bingöl'ün Pakuni köyü Pul mezarında, 5 köylü kontrgerilla tarafından aşına olduğumuz bir yöntemle katlediliyor ve eylem "KADEK" yaptı diye lanse ediliyor...

◆ Van'da bir gösteride polis tarafından gözaltına alınan bir genç, panzerin arkasına bağlanıp 100 metre boyunca sürükleniyor...

◆ Bir çok gösteri, onlarca kişinin tutuklanmasıyla sona eriyor. Diyarbakır Demokratik Gençlik Platformu'nun bir açıklamasında 25 kişi gözaltına alınıyor ve tutuklanıyor. Antakya'da F tiplerini protesto için AKP önüne yürümek isteyenler, henüz yürüyemeden gözaltına alınıyor ve 20 kişi tutuklanıyor...

◆ İstanbul'da gözaltına alınan HADEP'li Gülbahar Gündüz'e tecavüz ediliyor...

◆ Savcılıklar, tutuklama terörüne her zaman kinden daha yoğun bir biçimde başvuruyor...

◆ Sadece Diyarbakır'da Haziran ayında 348 kişi gözaltına alınıyor, 168 kişi işkenceden geçiriliyor.

◆ Son bir ay içinde Doğu ve Karadeniz dağlarında 30'a yakın gerilla katlediliyor...

◆ Bağcılar'da bir genç sokak ortasında polis tarafından katlediliyor...

"Ne oluyoruz?" diye soruluyor. Bazıları da "Kontrgerilla yeniden mi hortluyor?" diye yazıyor. Ölmeyen hortlamaz.

Hazır, zaten varolan ve varlığını aralıklarla hissettiren mekanizma daha yoğun çalışmaya başladı; olay budur ve bu olay; sistemin esas olarak "demokratik" olduğunu, AB'ye uyumla "demokratikleştiğini" söyleyenlerin tesbitlerinin isabetsizliğini de göstermektedir.

Bazı şeyler, ısrarla görmezden geliniyor ve biz o şeyleri ısrarla tekrarlıyoruz:

Türkiye'nin son 30-35 yıllık tarihini bilen herkes bilir ki, eğer bir demokratikleşmeden sözedecekse, bunun olmazsa olmaz parçası, Susurluk'un tümüyle deşifre edilmesi, siyasi ve askeri

sorumlularının, uygulayıcılarının yargılanmasıdır.

Peki "demokratikleşme" diye dayattığı söylenen Avrupa Birliği'nin Susurluk'un "S" sini ağızına aldığı duyan var mı?

Sadece buna bakarak bile, AB'nin "demokratikleştirmesi"nden şüphe duymak gerekirken, gözünü AB demokrasisiyle karartmış kesimler, boş bir demokratikleşme hayalini canlı tutmaya çalışıyorlar.

Onbinlerce infazın, kayıpların, faili meçhulün dosyasını açmayan bir düzenin demokratikleşmeyeceği artık herkesin kafasına kazınmalıdır. Düzen bunların dosyasını açmıyor; çünkü o yapı, esas olarak sürüyor. O dosyalar açıldığında, yargılanacak olan sadece "geçmiş" değil, aynı zamanda "bugün"dür.

Oligarşinin "Kürt politikası" imha ve tasfiye üzerine kurulmuştur; imhanın ve tasfiyenin en etkili aracı ise kontrgerilladır!

Oligarşi, Kürt milliyetçi hareketini mutlak ve nihai anlamda yoketmek politikasını sürdürmek istiyor. AB'yle, ABD'yle çelişkiye düştüğü en önemli nokta da budur. Sürece kendi politikası doğrultusunda yön verebilmek, bu noktada AB ve ABD'nin itirazlarını asgariye indirmek için de kontrgerilla yöntemlerine başvuruyor.

Burjuva medya ve aydınların önemli bir kısmı, yakın tarihten hiçbir ders çıkarmadıklarını göstermek istercesine kontrgerilla politikalarına yedekleniverdiler. Sormadan, sorgulamadan, suçlananların açıklamalarına kulak vermeden Bingöl katliamını KADEK'e maletttiler. (Kürt milliyetçiliğinin geçmiş pratiğinin böyle bir zemin yaratıyor olması kimsenin bugün kontra taktiklerine yedeklenmesini haklı çıkarmaz.)

19 Aralık'ta Bayrampaşa'da 6 kadın tutsağın diri diri yakılması da bir kontra yöntemiydi. Ama AB yolunda olduğumuz yanılgısı içinde yaşayanlar, Sami Türk'lerin "kendi kendilerini yaktılar" açıklamasına inanmayı tercih etmişlerdi o gün de.

"Uyum Paketleri"nin örttüğü kontrgerilla, Susurluk ve faşizm!

Türkiye yıllardır adeta bir yanılsamanın içinde yaşamaya zorlandı. Bütün baskı zulüm, "münferit"ti, şu veya bu "kliniklerin" işiydi, önlenmesi için devlet elinden geleni yapıyordu, zaten AB yolundaydık, bunları biraz zaman alsa da aşacaktık... Bir yandan oligarşi, bir yandan Kürt milliyetçiliği, reformizm bu yanılsamayı besledi. Sanki infazlar,

katliamlar, bu ülkede yaşanmamıştı ve sanki bunlar devam etmiyordu. Böyle bir ülkede, bir hapishane direnişinin neden üç yıl sürdüğü, nasıl 107 şehit verildiği “anlaşılmaz” geliyordu tabii. Yanılsamanın “emperyalizm” boyutu da işin içine girince her şey iyice karışık hale geliyordu. ABD ve AB ikide bir “Türkiye’deki insan hakları ihlalleri”yle ilgili raporlar yayınlıyor, Türkiye’yi eleştiriyor ve herkes, yine “sol”un da desteğiyle, ABD ve AB’nin gerçekten demokrasi istediği illüzyonuna esir oluyordu.

Tam Ecevit koltuğunun altında “demokratikleşme paketi”yle ABD’ye giderken Ulucanlar katliamı gerçekleştiriliyor, aydın kesim “nereden çıktı tam da şimdi bu” deyip kısa bir şaşkınlık geçiriyor ama hemen unutuyordu. Tam bilmem kaçınıcı uyum paketi hazırlanırken, bu ülkenin hapishaneleri kan gölüne dönüyor, kimileri “AB sürecine gölge düştü” diye yazıyor ama sonra onu da unutuyordu.

Aslında “unutmak” mı, o da tartışılırdı elbette. Unutmak mı, örtülü bir onay mıydı?

Tüm AB’ciler -“Sol, demokrat” sıfatlar taşıyanlar da dahil- infazları, katliamları sonuçta onaylamak durumundadırlar; onaylamayan AB’cilikten de vazgeçmek durumundadır!

Katliamlar, tasfiyeler de AB’ye uyumun bir parçasıdır. Tüm AB’ciler bu gerçeğin farkındadırlar. Fakat “Avrupa solculuğu”, solculuğuna hanel getirmemek için bunun farkında değilmiş gibi davranmakta, farkında değilmiş gibi yazıp konuşmaktadır. Tüm devrimci hareketlerin, devrimci olsun olmasın illegal, silahlı örgütlenmelerin tasfiyesi, AB’ye uyumun bir parçasıdır. Dolayısıyla, infazlarda, F tiplerinde, devrimcilere, Kürt milliyetçilerine yönelik katliamlarda AB’ye ters bir şey yoktur. AB’ci solculuğun infazlar, F tipleri karşısındaki suskunluğunun nedeni de budur.

AB’nin Susurluk, kontrgerilla meselelerindeki suskunluğunun nedeni de budur. Bu yapılar daha disipline edilmiş, daha kurallı katliam ve provokasyonlar yapacak biçimlerde Avrupa emperyalizminde de vardır. Sık ihtiyaç duymaması kendi koşullarıyla ilgilidir. Ama bu yapılar, dünya çapında bir çok devrimci, yurtsever liderin ortadan kaldırılmasından, şu veya bu ülkede darbe koşullarının hazırlanmasından kadar pek çok kontrgerilla operasyonu gerçekleştirmişlerdir. Bu anlamda, Türkiye’de böyle yapıların olmasına itirazları söz konusu değildir; itirazları bu yapıların “kurusalsızlığına”dır.

Bizim hep vurguladığımız bir gerçek vardı; kontrgerilla sadece bir örgütlenmenin adı değil-

dir; uygulanan politikanın adıdır. Bu politika yerleşmiş, içselleşmiş, oligarşinin kültürüne dönüşmüştür. Bugün de işte bunun sonuçlarını yaşıyoruz. Kimsenin bu anlamda şaşırmasını gerektirecek bir durum yoktur. Şaşırarak, paniğe kapılmak değil, gerçeği görmek gerek. O zaman mücadele hattı ve hedefi düzleşecektir.

Dünyada değişmeyen emperyalizm ve ülkemizde yerinde duran faşizm; bu iki gerçeği dışlayan tüm politikalar, iflas etmeye mahkumdur. Türkiye halkının mücadelesi, boş beklentilere değil, emperyalizme ve faşizme karşı olmaya dayanmak durumundadır.

İnfaz davaları ve AB savunucuları

2000’li yıllarda iç ve dış çeşitli nedenlerden dolayı nisbeten seyrelemiş de olsa, infazlar bu ülkenin bir gerçeğidir. Halen mahkemelerde sürmekte olan yüzlerce kişinin infaz edilmeleriyle ilgili davalar bile tek başına bunu gösterir.

“Ölüm mangaları”nın kurulduğu, onların infazlarının ödüllendirildiği, infazcılarının sürekli terfi ettirildiği bir ülkede burjuva anlamda bile bir demokrasiden söz edilemeyeceği herkesin malumdur. Hak ve özgürlüklerden yana olanlar, bunun bir parçası olarak, “can güvenliğini” yokeden bu infazlara karşı mücadele etmek, infaz mangalarının dağıtılması için çaba göstermek durumundadırlar.

Ama ülkemiz pratiğinde bunu kimse göremez.

AB’ye uyumcular, demokratikleşme savunucuları, demokratikleşmenin yolunun geçtiği infaz davalarında niye hiç yoksunuz?

Her hafta bir infaz, katliam davası görülüyor, ama onlar niye sizlerin gündeminde değil?

Çünkü devrimcilerin infaz edilmesini, ya da daha kısacası yok edilmelerini meşru ve mübah görüyorsunuz. Kontrgerillaya, Susurluk’a, ölüm mangalarına ciddi, ısrarlı bir itirazınızın olmaması da aynı nedendir. Bu yapıların sadece devrimcilere karşı kurulduğunu düşünüyorsunuz.

Ama yanılıyorsunuz. Maraş’ta, Çorum’da, 1 Mayıs ‘77’de, onlarca aydının katledilmesinde, Gazi’de, Bingöl’de hep onlar vardır ve hedefleri de sadece devrimciler değildir.

Zulüm üreten bu yapıya (adına ister Susurluk, ister faşizm deyin) karşı mücadele etmediğiniz sürece, demokrasi hep bir boş hayal olarak kalacaktır. Bu mücadele bizim topraklarımızda gelişip sonuç alamadığı sürece, demokrasiye size ne ABD, ne AB -istese bile- hediye edemez.

Sayı 69

11

20 Temmuz
2003

**Şafları
Sıklaştırım!**

**Azarlandı, aşağılandı, akıllanmadı
Kafasına çuval geçirildi, utanmadı**

Uşak, uşaklığına devam ediyor!

**Çünkü onlar onursuz, kişiliksizdir
Onların hiç bir ulusallığı yoktur**

ABD generalleriyle, TSK generalleri iki gün boyunca oturup konuştular. Irak'ın Süleymaniye kentinde 11 TSK mensubunun gözaltına alınmasını soruşturmak için kurulan komisyon adına sonuçta ortak bir açıklama yaptılar.

Açıklamaya göre iki taraf da "üzülmüş"tü.

O kadar. Özür dilemiyordu Amerika.

Bu gelişmelerin ertesi günü, Org. Büyükanıt, yaptığı açıklamada "ABD ile stratejik ortaklığımız sürüyor. Bu bir hadiseyle sona erecek ortaklık değil" dedi. Çünkü bu beyin ABD'siz yaşamayı düşünemez bile.

"Bir hadise" deyip küçümsediği hadisede, aşağılanmış, hakarete uğramış, umurunda değil. "Efendimdir, sever de döver de" diyen uşakın ruh hali belirliyor 800 bin kişilik TSK'nın politikasını.

**Tüm dünyanın gözleri önünde
aşağılandınız, gizleyemezsiniz!**

AKP, Başbakan ve Dışişleri Bakanı'nın ağzından "sorun çözülmüştür" havasında bir an önce bu onursuzluğun, aşağılanmanın üstünün örtülmesini isteyen bir politika izliyordu.

Genelkurmay II. Başkanı "Krizin yanlış iletişimden kaynaklandığı" saçmalığına sığınırken, Cumhuriyet o çok sevdiği ordusunun hiç de ulusal onuru savunan bir tutum takınmadığını giz-

lemek için soruşturma komisyonunun raporunu "hatayı kabul ettiler" vurgusuyla aktarıyordu. Oysa boşunaydı bu çabalar. Burjuva basın bile komisyon açıklamasının ertesinde "hayal kırıklığını", içine düşülen aczi gizleyemiyordu.

ABD'nin bırakın özür dilemeyi, bir tek özür diletmediği kalmıştır. Ki isteseydi, bu uşaklığın ona da direneceği şüphelidir, onu da kabul ederlerdi sonuçta. Generaller ve hükümet ise, hala Irak'ta Amerikan askerleri tarafından basılan yerlerin sayısını, yapılan gasp ve yağmayı, yapılan işkenceleri gizleme gayretindedir. Sanki onlar herkes tarafından bilinmeyince, onurunu kurtarmış olacaklar! Oysa artık tartışılan, Amerikalılar'ın TSK mensuplarına iki tokat mı, üç tokat mı vurduğu, bir kontra üssünü mü, yoksa dört üssü mü bastığı değil; o tokadı yediniz mi, yediniz, özür dilenmedi mi, dilenmedi. Bir şey yapabildiniz mi? Hayır!

İşte sizin onurunuz, ulusallığınız bu kadar!

Omzu kalabalık aklı kıt, beyni ABD'ye bağlı general açıklamasını şu sözlerle sürdürüyordu: "PKK bitmeden Kuzey Irak'tan çıkmayacağız."

Bugün için ABD böyle bir dayatmada bulunmamıştır. Özellikle Irak direnişinin Amerika'yı zorladığı, İran'a, Suriye'ye yönelik planlar yaptığı bu dönemde, ABD'nin bölgede şu veya bu biçimde ittifaklara ihtiyacı vardır. Oligarşiyle Kürt milliyetçiliği arasında bir tercih noktasına gelmek istemez bu yüzden. Bu nedenle de Süleymaniye operasyonu, oligarşiyi uyarmakla yetinmiştir. Ama oligarşiye "çık" diye dayattığı noktada, ona da direnemez. Bu açık değil mi?

**Ulusal onuru savunanlar
Başbakanın ağzından "virüs" ilan edildi!**

Başbakan Tayyip Erdoğan, en iyi savunma saldırıdır şiarından hareketle, suçlu, aciz konumunu gizlemek için Amerika'ya tavrı alınmasını

Özür yok, işbirliğine devam

Süleymaniye baskını araştırma komisyonun çalışması tamamlandı. Özür söz konusu değil.

Washington yolunda

Türk-Amerikan askeri ve diplomatik yetkililerin oluşturduğu heyet ortak bir bildiri hazırladı. Bildiri onaylanmak üzere Washington'a gönderildi. Kuzey Irak'ta yapılan işkenceler hakkında bilgi veren komutan John Sylvester, "Suikast gerçeği değil"

'Üzücü bir olay gerçekleşti'

Bildiri onay gelmesi durumunda Türk ve ABD heyetleri 'Üzücü bir olay gerçekleşti' ifadesini içeren kısa bir açıklama yapacak. Türk askeri Kuzey Irak'ta çalışmalarını devam ettirecek. Amerikan birlikleri ile koordinasyonu artıracak.

isteyenlere saldırıya geçti. “ABD’yle aramızı bozmayız, araya virüs sokmayız”... diye bağırıyordu grup toplantısında. AKP’li milletvekilleri de alkışlıyordu.

Başlarına geçirilen çuval bile onların yüzünü kızartmadı. Efendisinden azar işittikçe efendisine daha fazla yaranmaya çalışan uşağın ruh hali içinde yaltaklanmaya devam ediyorlar. ABD göstermelik bir “özür” bile dilemiyor, ama Tayyip Bush adına postacılığa soyunuyor.

ABD ile “stratejik ortaklığımız” deyişinin artık “stratejik uşaklığımız” olarak okunması gerektiğini herkes açıkça gördü artık. “Karşılıklı çıkarlarımız” deniliyorsa, bundan anlaşılması gereken “Amerika’nın çıkarları”dır. Stratejik uşaklığın daimi temsilcisi Genelkurmay, stratejik uşaklıkta “sivil” nöbeti devralan ise AKP’dir.

Tayyip’in ve AKP’nin “Amerikancılığı” konusunda, özellikle bu saatten sonra hiçbir çevrenin şüphesi kalmamış olmalıdır. AKP bugünden sonra da, Genelkurmay karşısında güç kazanma hesaplarıyla, Amerikancılıkta daha pervasız, daha onursuz olacak, Türkiye’ye yeni aşağılanmalar yaşatacaktır. Bundan da kimsenin şüphesi olmasın.

Bu tabloda gördüğünüz; sömürge ülke ordusu, sömürge ülke yönetimidir!

Başta “ulusalci”lar olmak üzere, bir çok kesimde gerek AKP’nin, gerekse de generallerin en azından, yağmasa da güreleme misali “sert bir çıkış bile” yapamamasının şaşkınlığı dile getiriliyordu. Ertuğrul Özkök gibileri dahi ABD’yle araya bir süre “mesafe” konulması gerektiğini, kimileri ise ABD’yle ilişkilerin gözden geçirilmesi gerektiğini yazdılar.

Oligarşi hiçbirini yapamaz. Ne mesafe koyabilir, ne “yeni baştan ilişkileri gözden geçirebilir”! 1945’den bu yana imzalanan yüzlerce açık, gizli anlaşmayla bağlanmıştır oligarşinin elleri kolları. Ekonomik olarak, askeri olarak, “göbeğinden” bağımlı hale gelmiştir. Bu nedenle, yerel veya dönemsel nedenlerle ABD’yle arasında çıkan tüm çelişkiler, ne kadar sürerse sürsün, sonuçta ABD’nin istediği biçimde çözülür.

ABD’ye karşı ulusal onuru ve çıkarları korumanın bağımsızlık için mücadeleden başka yolu yoktur. Daha Süleymaniye’deki “gözaltı krizi” ortaya çıktığı gün, devrimciler, AKP’nin ve Genelkurmay’ın bu aşağılanmaya cevap veremeyeceğini söylediler. İşte yine haklı çıktık.

Bush’un postacısı Tayyip

“Başbakan Tayyip Erdoğan, Beşar Esad’a Bush’un mesajını ilettili...” (Hürriyet, 13 Temmuz 2003)

Ne iletildiğini tahmin etmek zor değil. Abdullah Gül’ün daha önce İslam Konferansı’nda yaptığı konuşmayı hatırlayın.

“Model ülke”nin başbakanı, Bush’un adeta papağanı... Onun söylediklerini o da Esad’a tekrarlıyor: “teröre karşı mücadelede samimi olun, Filistin’e desteğinizi kesin, İsrail-ABD yol haritasını kabul edin...” “Model ülke”nin başbakanı, Bush’a postacılık yapıyor. Açıyor Esad’a telefonu, sayın başkan Bush dedi ki... diye kendisine tembihlenenleri aktarıyor.

AKP, ABD’nin Ortadoğu operasyonunda taşeron, postacı, tetikçi, her ne olursa olsun rol oynamak istiyor. Amerikancılık sürüyor.

Ütanılacak övgü!

Irak’ı işgal saldırısının Amerikalı komutanı Tommy Franks, katliamcılık görevinden ayrılışı vesilesiyle yaptığı konuşmada “Irak savaşında Türk hükümetinin, uçuş hakkı ve operasyonlara destek vererek önemli katkıda bulunduğunu” belirtti.

Franks, konuşmasının devamında “operasyonun seyri hakkında spekülasyon yapmak mümkün. Ancak ben Türk hükümetinin, bizim operasyonlarımıza gereken destek ve uçuş hakkını sağladığını söyleyeceğim” diyerek sözlerini pekiştirdi. Türkiye’nin “savaşın dışında kaldığı” saçmalığını tekrarlamaktan bıkmayan “Meclisimi seviyorumcular” a ithaf olunur.

Amerikalı tokatladı, Avrupalı durur mu?

17 Temmuz’da TSK mensuplarına bir tokat da Kosova’da vuruldu. Alman askerleri bir Türk askerini yolda durdurarak tartakladı.

Alman askeri sözcüsü, daha sonra olay üzerine yaptığı açıklamada “üzüntü duyduklarını” söylemekle yetindi, o da özür dilemedi aynı Amerika gibi.

AKP ve TSK, bir de Alman generallerle komisyon oluşturup ortak “üzüntü” açıklaması yapabilirler, nasıl olsa alıştılar!

Sayı 69

13

20 Temmuz
2003

**Şafları
Sıklaştırım!**

Adalet Bakanlığı Tehdit ve Şantaja Devam Ediyor

Yeni Şafak Gazetesi yazarı **Ahmet Kekeç**'in 9 Temmuz günkü köşesinde, Tekirdağ F Tipi'nden aldığı bir mektuptan yola çıkarak F tiplerini dile getirmesine Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü **Ali Suat Ertosun**'dan tehdit ve şantaj içeren bir cevap geldi.

9 Temmuz'daki yazısına, "*tedirginim... Geçmişte cezaevi meselesini gündeme getiren... yazarlar hakkında 'örgüte yardım ve yataklık'tan dava açıldığı için, mevzuyla nasıl gireceğimi bilemiyorum. Netameli bir konu...*" diyerek giriş yapan Kekeç, bu "nota" rağmen tehdit edilmekten kurtulamadı. Çünkü Adalet Bakanlığı, özellikle F tipleri konusunda hiçbir kural, yasa, ahlak tanımaz olduğunu ispatlamıştır.

Ertosun'un, "*İnsan hakları adı altında terör örgütleri yandaşlığı yapan bazı kurum ve ku-*

ruluşlar yanında, meseleye iyi niyetle bakan basınımızın, farkında olmadan terör örgütlerinin tezlerinin gündemde tutulması çabasına alet olduğunu" söylemesini, sayın Kekeç "*yadırgamış*".

Tam da anlatmaya çalıştığımız **bu faşist, despot kafadır**. Yadırganacak bir şey yoktur. "Rezervli" yazmanızın da bu zihniyet için bir anlamı yoktur. Bir şekilde F tiplerini dile mi getirdin; sen misin yazan! Anında **tehditler, şantajlar başlıyor**. Ertosun'un "bazı kurumlar, kişiler" diyerek yüzlerce aydını, yazarı, DKÖ'yü nasıl tehdit ettiği, susturduğu arşivlerde vardır. Sadece o mu; Sami Türk aynı şekilde. Onun mirasını devralan Çiçek aynı şekilde tehditler yağdırmıştır. TBMM Başkanı'na karşı dahi, Cemil Çiçek'in aynı ifadelerle cevap verdiği sanırsız hatırlanacaktır. Bildikleri başka bir yöntem yoktur.

Ertosun'un cevabındaki ayrıntılara girmiyoruz, çünkü bunlar artık yalanlar dizisi şeklinde bolca yayınlandı ve kimse için bir inandırıcılığı yoktur. Zaten amaç susturmak olunca önemi de yoktur!

"ÖLDÜLER YENİLMEDİLER" SİZLERLE TARİHE KAZINDI

12 Temmuz 1991'de İstanbul'un Beşiktaş, Nişantaşı, Balmumcu ve Etiler semtlerinde gerçekleştirilen operasyonlarda katledilen Niyazi AYDIN, İbrahim ERDOĞAN, Yücel ŞİMŞEK, Zeynep Eda BERK, Cavit ÖZKAYA, Nazmi TÜRKCAN, Hasan ELİUYGUN, Ömer COŞKUNIRMAK, İbrahim İLÇİ, Bilal KARAKAYA'nın katilleri hakkında Sultanahmet Adliyesi'nde TAYAD'lılarca suç duyurusunda bulunulurken, İstanbul ve Ankara'da anımlar düzenlendi.

Ellerinde operasyonda şehit düşenlerin resimlerinin olduğu TAYAD'lıların Sultanahmet Adliyesi önünde yaptıkları açıklamayı Mehmet GÜVEL okudu. Daha önce ailelerin ısrarı ve yoğun çabası ile açılan davanın tamamen göstermelik olduğunu, gerçekten hukukun işletildiği bir dava açıldığında katil polislerin cezalandırılması gerekeceğini belirten Güvel, "*o zaman pandoranın kutusu açılacak, katliamın bir politika olarak benimsendiği de açığa çıkacaktır*" dedi.

Açıklamadan sonra TAYAD'lılar ve Halkın Hukuk Bürosu avukatları, aralarında Mehmet AĞAR ve Şefik KUL'un da bulunduğu polisler hakkında yeniden dava açılması talebinde bulundular.

Karacaahmet'te yoğun polis kuşatmasında yapılan anmada 12 Temmuz direnişinin tarihsel anlamını anlatan bir konuşma yapıldı. "İmhalarla haksızlığa, zorbalığa, soygun ve sömürüye karşı mücadele eden bizi yok etmeye çalıştılar" denilen konuşmada, başarama-

dıkları, heveslerinin kursaklarında kaldığı dile getirildi. 12 Temmuz direnişçilerine, yerleriniz boş kalmadı, direniş çağrınız yayıldı, F tiplerinde dünyaya yayılan direnişe dönüştü diye seslenen devrimciler, "Sizler gibi yaşayarak, sizler gibi direnerek, sizler gibi can kaygısı duymadan kavgaya sarılarak ideallerimizi, inançlarımızı, düşüncelerimizi yaşatacak ve gerçek kılacağız." dediler. Anma sloganlar ve "Bize Ölüm Yok" marşı ile sona erdi.

Ankara'daki anma ise Gençlik Derneği'nde yapıldı. Yapılan konuşmanın ardından Şiir Grubu, "Onlar İçin Herşey Bitti" şiiri ile, yenilenin katledenler olduğunu dile getirirken, şehitlerin yaşamı anlatıldı. Son olarak İdilcan Kültür Merkezi Müzik Topluluğu bir dinleti verdi.

Polis İnfazı

Bağcılar Kazım Karabekir’de polis tarafından durdurulan iki arkadaştan biri ehliyetleri olmadığı için korkup kaçmak isteyince, kaçamayan İbrahim Demircan başına silah dayayıp vurularak infaz edildi. 16 Temmuz’daki olayın ardından halk polise saldırdı. Suçluluk psikolojisi içindeki katiller çareyi kaçmakta bulurken, hayatını hurda toplayarak kazanan 24 yaşındaki İbrahim Demircan ertesi gün toprağa verilmek üzere memleketi olan Sinop’a gönderildi.

Gecekondu Mu; Vur Gitsin!

Düşünün, polis ilk olarak silahını çekip kafasına dayıyor. Aklına gelen ilk bu oluyor. Başka türlü enterne etmeyi düşünmüyor bile. Yakalamayı amaçlamadığı açık, başka yerinden değil **doğrudan kafasından vuruluyor gencimiz**.

Sıradan bir insan İbrahim. Eğer devrimci olsaydı, polisin “bize ateş açtı, biz de kendimizi koruduk” diyeceğinden kuşkunuz olmasın. Böyle yüzlerce örnek vardır. Ve tümünde infazcılar akları, korundu. Devrimcileri infaz ederken “terör” demagojisi yapıyor ve infazlarını daha pervasız sürdürüyordu.

Evet sıradan bir insan, ama bir suçu var; gecekondu bir genç o. Polisin, bu devletin gözünde gecekondu halkı, yoksullar potansiyel olarak suçludur, “teröristtir” ve görüldüğü yerde sindirilmeleri, susturulmaları gerekir. Bağcılar’daki polis de böyle susturuyor!

İnfazcılar Hiç Yargılanmadı Ki!

İstanbul Emniyet Müdürlüğü “*olayla ilgili soruşturmayı sürdürüyor*”muş. Biliriz bu soruşturmaları. Halka kurşun sıkan, katleden hangi polis cezalandırıldı ki, bunlar cezalandırılsın? “Soruşturuyoruz” açıklaması, tepkiyi yatıştırmaya yönelik yalandan ibarettir.

Polis en küçük bir kaygı duymuyor ateş ederken. Çünkü biliyor ki, bu ülkede yoksulları, muhalifleri öldürmenin cezası yok. Bunun sadece devrimciler için geçerli olduğunu düşünenler yanılırlar. Yoksulların hayatı değersizdir. ABD oligarşinin askerleri dahil, tüm dünyaya böyle bakar, oligarşi de bu ülkenin halkına aynı kafayla bakar. Başlarına çuval geçiren Amerikalı’ya sesleri çıkmaz, gecekondu gençlerini kurşunlarlar.

“Kahrolsun Polis”

Böyle slogan atıyordu halk cenaze töreninde. Belki o ana kadar “bizim polisimiz” diyordu, belki devrimcilerin kurşunlanmasını, gözaltına alınmasını, işkence görmesini görmüyor, umursamı-

yordu. Gerçeği bir can karşılığı öğrenmek zorunda kaldılar. Yarın, bu ülkede adaletin olmadığını da, çocuklarını katleden polisin görevine devam ettiğini, tutuklanmasına bile gerek duyulmadığını gördüklerinde öğrenecekler.

“Yaşayarak” öğrenmeyelim; Bu düzen, polisi askeriyle halka düşmandır. Halkı sindirmekten, susturmaktan başka hiçbir görevleri yoktur. Bunun için her yola başvurlar. İşkence, infaz, katliam her şeyi yaptılar ve yapmaya devam edeceklerdir.

Salihli Temel Haklar Kuruldu

Manisa’nın Salihli ilçesinde kuruluşu tamamlanan **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği (Temel Haklar)** ile birlikte, Temel Haklar ilçelere, köylere de ulaşmaya başladı.

Çalışmalarını tamamlayarak 11 Temmuz günü başvurusunu yapan **Salihli Temel Haklar** bu hafta **Tunceli Temel Haklar**’ın ardından kurulan ikinci Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği oldu. Mücadelesiz, örgütlenmesiz hiçbir hakkın elde edilemeyeceği gerçeğinin her vesileyle iktidarlar tarafından hatırlatıldığı bir ülkedir Türkiye. İşçisine, memuruna en doğal haklarını “yok ki vereyim” diyecek bir arsızlık yönetiyor ülkemizi. Böyle bir ülkede hak almak, sorunlarımızı dile getirmek sadece örgütlenerek mümkündür.

Salihli’nin ilericileri, devrimci, demokratları da bu bilinçle kurdular derneklerini. “**Mücadeleye ve örgütlenmeye, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nin çatısı altında birleşmeye**” çağırıyorlar Salihli halkını.

Gediz ırmağının suladığı bereketli Salihli ovasının incir, üzüm emekçilerinin sorunlarından, halkın hak ve özgürlüklerine sahip çıkmaya kadar geniş bir alanda mücadele edeceklerini belirten Salihli Temel Haklar kurucuları, dergimize yaptıkları açıklamada Anadolu’yu Salihli’den selamladıklarını söyleyerek, derneğin adresini şöyle belirttiler:

Mithat Paşa Cad. No: 52/E SALİHLİ

Sayı 69

15

20 Temmuz
2003

**safları
Sıklaştırım!**

Türk-İş Eylemden Kaçıyor

- Direniş Olmadan Hak Alınamaz! -

Hükümet ile Türk-İş arasında sürdürülen ve kamu kesimindeki 450 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri yeni bir aşamaya girdi.

Hükümetin, 6'şar aylık dilimler halinde yüzde 5, 9, 5, 5 şeklindeki önerisi Türk-İş tarafından "ilerleme" görülmesine karşın henüz kabul edilmiş değil. 16 Temmuz günü toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu, öneriyi değerlendirirken, düzen sendikacılığının oportünizminin ve eylemden nasıl kaçtığına da açık bir kanıtını sundu.

Türk-İş "Kaçınılmaz" Olandan Kaçıyor

Hükümet "verebileceğimin sınırlarına geldim, IMF daha fazlasına izin vermiyor" diye açık olarak ilan etti.

Bu gelişme üzerine Türk-İş Başkanlar Kurulu toplandı. Beklenen ve doğal olan eylem kararının çıkması idi. Böyle olmadı. Türk-İş tarafından yapılan açıklamada, **eylem kararı alınmadığını, sendikaların yapacağı eylemlerin destekleneceği** belirtildi.

Şimdi ne demek bu diye düşüneceksiniz;

Öyle ya, sen destekçi misin? İşin sahibi sensin. Hükümetin verdiğini kabul etmiyorsan, (ki kabul edilebilecek sınırların oldukça uzağında olduğu için Türk-İş dahi kabul kolayca satamı-

yor) hükümetin "bu son sınırdır" dediği noktada tek alternatif kalmış demektir: **EYLEM, DİRENİŞ, GENEL GREV...**

Böyle bir durumda eylem kararı almayacaksan, ne zaman alacaksın?

Türk-İş ısrarla direnişten kaçıyor. Sadece genel grevden söz etmiyoruz. Her türlü direnişten, iktidarı, patronları zorlayacak, emekçinin üretimden gelen gücünü ortaya çıkaracak her türlü direnişten uzak duruyor. Oportünistçe yapılan "destekçi" açıklamaları komik olduğu kadar, Türk-İş'in tabanın zorlaması karşısında mazaret bulamadığının da göstergesidir.

Düzen sendikacılığı emek örgütlerini işte böyle "sivil toplum kuruluşu" haline getirdi. Yüzbinlerce emekçinin ekmeğinin sözkonusu olduğu, yani sendikacılığın varlık koşullarından biri olan ekonomik mücadelenin sözkonusu olduğu bir durumda dahi, kendisini destekçi görüyor bu sendikacılık anlayışı.

Kendisini destekçi görüyor, ama emekçilerin tabanda örgütlenmesini, kendisine rağmen güç olmasını engellemek için de elinden geleni yapıyor. Devrimci işçilerin sendikalardan tasfiyesi bu günler için yapılıyor.

"Görüşmeleri sürdüreceğiz" diyor Türk-İş toplantı sonundaki açıklamasında. IMF "bu kadarı bile fazla" diyor, hükümet "bütçemizde ne

Memura Sefalet Ücreti

AKP, memurun taleplerini dikkate almayarak, maaşlarında 66 milyon liraya denk gelecek biçimde yüzde 2.5 ile yüzde 15.5 oranlarında zam yaptı. Memurun isteğinin çok uzağındaki bu rakam dahi, Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin tarafından "bütçe imkânlarının üzerinde" diye açıklandı.

Bütçenin bütün imkanları patronlar için seferber edilirken, bütçe IMF'den sorulurken, altında mı üzerinde mi çok da önemi yoktur. Çünkü memura dayatılan sefalet içinde bir yaşamdır. Yoksulluk sınırının altında bir maaşı, imkanların üzerinde gören AKP sadece IMF'nin söylediklerini dikkate alıyor.

Memurun emeğinin hakkını vermediği gibi, verdiği kadının da yine emekçilerden, halktan çıkarmak için aynı gün harekete geçti. Bir çok alanda katkı paylarına, ÖTV'lere zamlar yapıldı.

Memura göstermelik zam, KESK ve Türkiye Kamu-Sen'e bağlı sendikalar tarafından basın açıklamaları ile protesto edildi.

KESK şimdi ne yapacak; göstermelik bir iki eylemle geçiştirecek mi, yoksa bedel ödemeyi göze alarak fiili olarak üretimden gelen gücü mü kullanacak?

"Büyük miting yapacağız" diyen Sami Evren da, o büyük mitinglerin ne olduğunu iyi bilir. Diyelim ki, "büyük miting" yaptı, Kızılay'da toplandı onbinler. Daha önce olduğu gibi, emekçilerin meclise yürüyüşlerinin önüne yine sendikacılar mı dikilecek, reformizmin barikatları mı çıkarılacak? Yoksa KESK, son yıllarda bu reformist çizginin memur hareketini nereye getirdiğini görüp, ders mi çıkaracak; bunu hep birlikte göreceğiz!

kadar ödenek ayrıldığı belli" diyor ve sendikacıları işsizlerle tehdit ediyor. Görüşülecek ne kalıyor?

5-10 bin kişilik bir iki mitingle durumu kurtardığını düşünüyor işbirlikçi Türk-İş yönetimi. Belirtelim ki, bugün yüzbin, ikiyüzbin kişilik mitinglerin de hiçbir yaptırım gücü yoktur. "Kamuyu tepkisi" gibi kaygıları yoktur iktidarın. Bu pervasızlık yukarıdan aşağıya, Amerika'dan başlayarak bütün dünyaya hakim kılınmıştır. O zaman nasıl ABD karşısında dünya halkları ciddi direniş yöntemleri bulmak zorunda kalıyorsa, Türk-İş de iktidarı zorlayacak eylem biçimlerini düşünmek zorundadır. Türk-İş'e bağlı sendikaların yapacakları, söz edilmiş eylemlerin de basını açıklamadan, bir iki etkisiz gösteriden öteye geçmeyeceğini bilmek için kahin olmaya da gerek yoktur. Bu, açıklamaya sıkıştırılmış "bakın eylemsiz kalmıyoruz" yutturmacasıdır sadece.

Türk-İş emekçilere eylemden, direnişten kaçıyor. Eylemden, direnişten kaçan hiçbir sendika, hiçbir kesim hakkını arayamaz. Türk-İş emekçinin haklarına sahip çıkmaktan kaçıyor gerçekte.

ESK'ya Katılım Sınıfa İhanettir

Meydanlardan kaçan Türk-İş, patronlarla, hükümetle aynı masanın etrafından buluşuyor. Elbette yalnız değil, DİSK ve Hak-İş de ihanette onu yalnız bırakmıyorlar. Bu arada KESK'in toplantıya katılmayı reddetmesini bir olumluluk olarak not düşelim.

AKP'nin emekçilere düşmanlığını bütün açıklığıyla kustuğu bir süreçte, düzenlenen Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) toplantılarında patronlarla aynı masanın etrafında buluşmaların sonucu bugünkü durumdur. İş Yasası denilen saldırı o masaların etrafından pişirildi. Sınıfın

Özelleştirmede Yeni Saldırı

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, KİT'leri pazarlamak için Amerika turuna çıktı. Ağız kulaklarında, "TEKEL'e, Philip Morris'in talip olduğunu" açıkladı.

"Her şeyi babalar gibi satacağız" anlayışı sınır tanımıyor. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın satışta tek yetkili kılındığı yeni Özelleştirme Yasa Tasarısı'yla KİT'lerin değerinin altında satışının önü açılırken, yeni satış listeleri de hazır.

30 maddelik Özelleştirme Yasa Tasarısının üzerine oturduğu mantık, baştan beri AKP'nin dile getirdiği "Her şeyi babalar gibi satacağız" mantığıdır. Bu

"İş Kazaları"

Sermayenin Cinayetidir

Zonguldak'ın merkez ilçeye bağlı Gelik Beldesi Ayiçi Mevkii'ndeki özel Arı Madencilik adlı kömür ocağında 13 Temmuz günü meydana gelen grizu patlamasında 3 emekçi hayatını kaybetti. Mithat Yalçın, Ramazan Ece ve Ertuğrul Fidan adlı işçilerin öldüğü patlamada bir çok işçi de yaralandı.

Sedef Tersanesi'nde çalışan Mustafa Yardım'ın "iş kazası"nda son anda ölümden kurtulması da bir başka örnek oldu. Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde sürekli iş cinayetleri yaşandığını belirten Limter-İş üyesi emekçiler 12 Temmuz günü yaptıkları eylemlerle cinayetlere son verilmesini haykırdılar.

On yıllardır süren sistemli bir cinayet makinasıdır "iş kazaları". Madenlerde, fabrikalarda yüzlerce emekçi böyle yaşamını yitirdi. Masraf olmasın diye patronun hiçbir tedbir almadığı, işçinin hayatına hiçbir değer vermediği onlarca örnekte belgelendi. Hiç kimse şimdi Zonguldak'ta yerin altına gömülen 3 emekçinin "kaza" sonucu öldüğünü anlatmasın. Cinayetin adı "kaza" değildir.

gücünü harekete geçirmekten kaçan sendikacılığın, "orada sınıfın haklarını çatır çatır dile getiririz" demeleri tam bir demagojiden ibarettir. Sermayenin hangi dilden anlayacağı yüzyıl önce keşfedildi. İşbirlikçi sendikacıların yeniden keşfetmesine gerek yok!

"Sosyal tarafların görüşünü alma" demagojisi altında, katılımcılık şovu yapmak isteyen Tayyip Erdoğan başkanlığındaki ESK toplantısının gündemi bile, o sendikalara "orada ne işiniz var" demeye yeterli. **AB gündemiyle** toplanan ESK'da hükümet pembe tablolar çizdi, TESK, TZOB, TİSK, TUSİAD ve TOBB patronların yeni isteklerini sıraladı.

Peki sonuç ne? Emekçiler için sadece "hiç"!

yolda da her şeyin mubah olduğu bu tasarı ile tescil edilmekte. Erdoğan'ın iki dudağının arasından çıkacak "sattım" sözüyle, ülke müzayede salonlarının "açık artırma" arenasına dönüşecek.

Satışın yasal düzenlemeleri yapılırken, satışa çıkarılan kamu mallarına da yenileri ekleniyor.

Yeni bir satış listesi daha açıklandı.

Bir önceki listede postaneler, tren garları, okullar, hastaneler satışa çıkarılırken, son listede otogarlar ve devlete ait işhanları var. Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü'ne ait Bursa Santral Garajı, Eskişehir Otogarı, Ulus ve Harbiye-Emek işhanlarının da aralarında bulunduğu satış listesi, artık satış sırasının gayrimenkullere geldiğini gösteriyor.

Sayı 69

17

20 Temmuz
2003

**Satışları
Sıklaştırm!**

Patronların dostu, emekçilerin düşmanı Tayyip Erdoğan, islamcının tüccarı olmayacağını, olursa işte böyle olacağını kendi sözleriyle, zihniyetiyle anlatıyor. Bu ülkenin emekçilerinin en haklı taleplerine, sadece insan gibi yaşamak için yoksulluk sınırının üstünde ücret istemesine "ideolojiler" demagogisi yapan, yok ki verelim diyerek aç kalın, ölün diyen bir zihniyetin sahibidir AKP. Okuyun ve "tüccar siyasetçi" olmakla övünenlerin zihniyetini görün:

"Memur sendikaları sokağa dökülürüz diyor; nereye dökülürse dökülsünler."

Ne memur karşıtım ne işçi, onlara canım feda. Onların sırtından siyaset yapanlar var. İdeoloji giydirmeye kalkışanlar var.

Varsa vereceğiz, yoksa ne vereceğiz.

Bu yıl ödenmesi gereken borç 73 milyar dolar.

Kamuda çalışan bir işçinin bugün maliyeti 1 milyar lira civarında. İşçi sendikaları da verebileceğimizden daha fazlasını istiyor. Bu parayı verirse ülke batır. 5,5 milyon işsiz neden düşünmüyorsunuz.

Tayyip'ten İşçi ve Memura: **AÇ KALIN ÖLÜN!**

Tayyip Erdoğan'ın anti-komünistliği, kendisi gibi düşünmeyene tahammülsüzlüğü IMF'yi protesto eden bir öğrenciye "zaten o sicilli" demesiyle ortaya çıkmıştı.

Halka, emekçilere karşı gerçek yüzü de memur sendikalarının, göstermelik zammı protesto ederek "sokağa dökülürüz" demesiyle ortaya çıktı. İşçiye, memura bütün kinini kusuyor Tayyip Erdoğan. Kimse bu zihniyeti "gecekondu"lardan geldi, yoksulların arasında büyüdü" diye allayıp pullamasın. Çünkü o tüccarlaştıran islamcılığın en pespaye örneğini sunuyor. İslamın tüccarı olmaz. Olursa işte böyle olur. Emine Erdoğan'ın Osmanlı Sultanı havası demek ki boşuna değilmiş. AKP, iktidar olmanın halletti ruhiyesi içinde halka tepeden bakıyor, milyonlarca emekçiyi açlığa mahkum etmekte sakınca görmüyor, tepkilerini kaale almıyor. AKP Trabzon il kongresinde yaptığı konuşma, tüccar siyasetçinin halka bakışının, emekçiye, sadece yaşamak için istedikleri ücreti nasıl çok gördüğünün belgesidir.

Biliyoruz, emekçiler "biz bu tür sözleri Özal'dan, Demirel'den, Ecevit'den de dinledik" diye düşüneceklerdir.

Evet, değişen bir şey yoktur. Ha Susurluk'un başı Demirel, ha "zengin sever" Özal, ha IMF için gece gündüz çalışmakla övünen Ecevit, ha Tayyip. Fark yoktur. Bu düzende iktidar olan tüm partilerin emekçiye bakışıdır bu sözlerdeki zihniyet.

AKP'nin ne islamcılıkla, ne de yoksul halkla hiçbir ilgisi yoktur. İslamcılık maske, yoksulluk edebiyatı oy avcılığın-

dan ibarettir. Onlar riyakarlığın, ikiyüzlülüğün temsilcisidir.

Bir tüccar nasıl bakarsa, o da öyle bakıyor halka. Kasasını, çıkarını düşünür tüccar. AKP islamcılığı da tüccarlığı aynı mantıkla yerine getiriyor. Halkın karşısında kendi çıkarlarını, temsil ettiği sermaye kesiminin çıkarlarını düşünüyor.

"Yok ki verelim" demagogisi, "5,5 milyon işsiz düşünün" hamaseti halkın en geri kesimlerine yönelik yalanlarıdır. İşsizleri işçiye, memura karşı kıskırtma, "borcumuzu ödeyelim, selamete çıkacağız" boş umudunu besleme oyunudur bu. İşçi "işsiz düşününce, fedakarlık yapacak"; sonra işsiz işsiz kalmaya devam edecek, ülke bir türlü "düze çıkamayacak", üstelik emekçi hakkından da feragat etmiş olacak...

Onyıllardır oynanır bu oyun.

Peki emekçi yaşamak için alınterinin karşılığını istemeyecek, ne yapacak; Ölecek mi?

Tayyip'in söylediği bu. Memuruna, işçisine vereceği zam ile batacak bir ülke zaten batmış demektir. Hani "ekonomi iyiye gidiyor" idi?

Demek ki, satmadık hiçbir şey bırakılmasa da, bu ülke batmanın eşiğinden kurtulamaz. Bu yıl ödenmesi gereken 73 milyar dolar borcun da halktan çıkarılacağı açık.

İşçi, memur sendikaları;

AKP ile hala masa başında sorun çözme düşünmek, emekçiye en büyük ihanettir, aldatmak, oyalamak, oyuna ortak olmaktır.

Ortak olmayın, aldatmayın, oyalamayın!

İşçiye; Kölelik Yasası
Memura; Kamu Personel Yasası
Gençliğe; YÖK Yerine YEK
Gecekonduluya; Açlık
Köylüye; 'Gözünüzü Toprak Doyursun'
Kürt Halkına; Pişmanlık
Toplumsal Muhalefete; Baskı

AKP'nin Halka Yönelik Politikaları

AKP iktidarının 7 aylık süreci göstermiştir ki, halkın hiçbir kesiminin taleplerine cevap vermemektedir. AKP içeride sadece patronların, “yeşil sermaye”nin ihtiyaçlarını karşılamakta, dışarıda emperyalist tekellerin ve Amerika ile Avrupa Birliği’nin emirlerini yerine getirmektedir. AKP’nin halkın değişik kesimlerine yönelik son dönem politikalarına bakmak bile, kime ne getirdiğini, halka ne verdiğini görmek için yeterlidir.

AKP ve İşçiler

İşbirlikçi sendikaların da desteğiyle Kölelik Yasası’nı (İş Yasası) tam bir pervasızlıkla çıkardı AKP iktidarı. Tescilli emek düşmanı Turgut Özal iktidarı dahi emekçilere yönelik böylesine kapsamlı bir saldırı paketini gündeme getirmeye cesaret edememişti. AKP, emekçilere karşı cüretli, IMF karşısında boynu eğri olduğunu ispatladı. Bu yasa ile patronların isteklerinin büyük bir kısmı yerine getirilmiş oldu. Eksik kalanları da başka yasal düzenlemelerle, peşkeşlerle yerine getirmeye devam ediyor AKP.

Tayyip Erdoğan’ın dilinden “yoksulluğun ve yolsuzluğun sonunu getireceğiz” demagojisi düşmez, ama sadece Sanayi ve Ticaret Bakanı Ali Coşkun’un bir TUSİAD toplantısındaki şu sözleri bile AKP’nin kime hizmet ettiğini gösterir:

“Dış sermayenin davetinin önündeki bütün yasal engelleri kaldırdık. Yerel sermayenin tedirgin olduğu İş Yasası’nı tedirginliği giderecek çağdaş bir hale soktuk. İş yasası gibi piyasaları tedirgin eden “Nereden buldun” kanunu da kaldırdık, vergi indirimi yasasını çıkardık.”

AKP, patronların her türlü tedirginliğini gidermek için çalışmakla övünen bir iktidardır. Patronlara böyle dost olan bir iktidarın doğal olarak işçiye, emekçiye düşman olması kadar doğal bir şey olamaz. Nitekim bu durum, Kamu Toplu İş Sözleşmesi sürecinde de net olarak görüldü.

Ütanmadan yoksulluk sınırının altında yaşa-

yan işçiye “sıfır zam” önerdi AKP. Çünkü IMF öyle istemiş ve bunu açık olarak da ilan etmişlerdi. Yüzde 5’lik zam önerildiğinde de durum farklı değildir. “Aç kalın” derken, “ölmeyecek kadar eklemek” denilmiştir sadece. Kaldı ki, işçiye, memura verdiği, vermeyi tasarladığı zammı aynı anda ek vergilerle, çeşitli ürünlere zamlarla geri almak için beklemeye gerek bile duymamıştır AKP.

IMF, açık olarak söylüyor; “benim söylediğimden fazla zam vereceksen, kaynağı da yine halktan çıkaracaksın.”

AKP de öyle yapıyor. Özel Tüketim Vergisi’nde artış, TEKEL başta olmak üzere çeşitli ürünlere zam, memur zamlarının hemen ardından gündeme geldi. Bir eliyle verip, öteki eliyle alıyor AKP.

Emekçisine vereceği maaş için IMF’den onay bekleyen bir iktidar işçinin açlığını, yoksulluğunu düşünmez. Zam isteyen işçi sendikalarına ne diyor Tayyip Erdoğan; **“Kaynak yok. Madem fazla zam istiyorsunuz, götürün şu niyet mektubunu IMF’ye siz imzalatın.”**

Anlamı açıktır bu sözün; bu ülkenin ekonomisini ben yönetmiyorum, IMF yönetiyor, gidin onunla pazarlık yapın. Ama bu elbette, AKP’nin emekçi düşmanı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. IMF programına harfiyen uyacaklarını her fırsatta yineleyen bir iktidardır AKP.

AKP ve Memurlar

Kamu Personeli Yasa tasarısı ile, Yerel Yönetimler Reform tasarısı ile, sürgünlerle memurlara yönelik saldırılar AKP iktidarında da aralıksız sürüyor.

Son olarak memura verilen komik zam, AKP’nin de memura “kapıkulu” olarak baktığının göstergesi oldu.

Geçtiğimiz iktidar döneminde çıkarılan yasa ile, grev hakkı bulunmayan sendikaları kaale bile almıyor AKP iktidarı. Üsulen yapılan görüşmelerin ardından, IMF ne kadar zam derse, AKP de

onu yapıyor.

Patronların her toplantısında boy gösteren Tayyip Erdoğan'ın, randevu isteyen Türkiye Kamu-Sen yöneticilerine 3 ay boyunca randevu vermemesi başka nasıl açıklanabilir.

AKP maaş zamlarında olduğu gibi memurlara yönelik, onları ilgilendiren alanlara yönelik hiçbir uygulamasında onların düşüncesini almadı. Sağlıktaki düzenlemelerinde, Sözleşmeli personel, döner sermaye, memurların özele sevki, SSK ve devlet hastanelerinin ortak kullanımı gibi en temel konularda ne SES'e sordu ne de TTB'ye.

AKP ve Köylüler

AKP hükümetinin köylüye yönelik politikasını belirleyen IMF'dir. Tütünde, pancarda, pamukta, hububatta alım fiyatlarını belirleyen de IMF olmuştur. Adana'da hububat alım fiyatlarını protesto eden köylüleri salondan atıran Tarım ve Köyişleri Bakanı Sami Güçlü'nün sözleri iktidarın köylüye bakışının özetidir:

“İnsanoğlu böyle. Az da doyurmaz çok da. Ne doyurur biliyor musunuz? Kara toprak!”

Böyle bir zihniyetin, hangi demagojiyi yaparsa yapsın, yoksul köylülükle ilgisi olmadığı açıktır. Köylüye “açgözlü” diyen hükümetin bakanlarının neredeyse tümünün yolsuzluk, hortumlama, usulsüzlük davalarından yargılanıyor (dokunulmazlığa sığınarak aslında yargılanamıyorlar) oluşları riyakarlığın bir başka boyutudur.

Sadece TEKEL'in özelleştirmesi ve “sözleşmeli üretim” uygulaması bile AKP'nin köylülüğü IMF talimatları doğrultusunda tasfiye etmeye yönelik politikaların devamcısı olduğunu göstermeye yeterlidir. Binlerce tütün üreticisinin ürünü bu düzenleme nedeniyle elde kaldı. Köylü düşmanı bakan Sami Güçlü, açıkça “almayacağız” derken, tefeci tüccarların köylünün ürününü ucuza kapatmasına karşı cevabı da, “bizi ilgilendirmez, yetki ve sorumluluk Tütün, Tütün Mamulleri ve Alkolü İçkiler Piyasası Düzenleme Kurulu'na aittir” oldu. “Piyasa kurulları”nın IMF programı doğrultusunda çalıştıklarını ise bilmeyen yoktur.

Milyonlarca köylü AKP'yi ilgilendirmiyorsa, işçiye IMF adres gösteriliyorsa AKP kime hizmet ediyor? Yalanla, demagojiyle, din sömürüsü ile aldatarak oyunu aldığı halka olmadığı kesin. Geriye, emperyalistler ve işbirlikçileri kalıyor.

AKP ve Gecekonducular

Gecekondu, halkın yoksulluğunun en çıplak haliyle yansıdığı yerlerdir. Yoksulluğun acısı, açlık buralarda en çarpıcı olarak ortaya çıkar. Peki AKP iktidarı gecekondu

halkına ne vermiştir bu 7 ay içinde? Yoksulluğa dair, “bayram yardımı” şovlarının dışında hangi çözümü getirmiştir?

Hiçbir şey!

İlerici halkın yaşadığı gecekonducuları kuşatma altında tutmaya devam ederken, yoksulluk, açlık, çizilen sahte pembe tabloların arasında gerçeğin anıtı olarak duruyor.

“İmar affı” gibi düzenlemelerle gecekonducuları aldatma oyunu ise artık günyüzüne çıktı. Söz konusu yasayı, Orman Kanunu'nu, esas olarak kaçak villalara af ve kendi bakanlarının da içinde bulunduğu rantçıların gaspettikleri orman arazilerinin peşkeş çekilmesi amaçlı olduğu biliniyor.

“Ekonomi düzeliyor... enflasyon düşüyor” propagandalarının sadece yalandan ibaret olduğunu da en iyi, sadece ekmek, makarna vb. ile yaşamını sürdürmeye çalışan yoksullar biliyor.

IMF politikaları uygulayan bir iktidarın, yoksulluk ve açlığı büyütmekten, işsizliği artırmaktan başka yaratabileceği hiçbir sonuç olmadığını, aynı programın uygulandığı son iki yıla ait istatistikler yeterince gösteriyor.

Ekonomist Mustafa Sönmez'in yaptığı araştırmaya göre kâr-faiz ve rant gelirleri “krizlere” rağmen büyürken, işçi, memur, köylü, yoksulların gelirleri daha da küçüldü.

Araştırmaya göre, 2000 yılında milli gelirin yüzde 28.8'ini ücretliler alırken bu oran kriz yılı olan 2001'de yüzde 27.8'e, 2002'de ise yüzde 26.7'ye düştü. Ücretli kesim 2002'de gelirini ancak 45 milyar dolara çıkarabildi. Üretici köylülüğün 2000'de milli gelirden aldıkları pay yüzde 11.8 iken bu oran 2002'de yüzde 9.7'ye indi. Böylece köylülerin iki yıllık kaybı 41.7 milyar doları buldu. (Cumhuriyet 15.07.2003)

AKP ve Gençlik

İşsiz gençliğe AKP iktidarının verdiği daha fazla işsizlik. Peki üniversite gençliğine yönelik politikaları farklı mı? Hayır! Gençliğe yönelik baskı, soruşturmalar, meydanlarda coplamlar tüm hızıyla sürerken YÖK Yasa Taslağı AKP'nin milyonlarca gencimizi kaale almadığını göstermeye yetiyor.

YÖK'ün yerine aynı mantığa sahip YEK'i getirmeyi hedefleyen yasa tasarısının tartışmaları halen sürüyor. Taslağın içeriği ayrı bir tartışma ve çeşitli yazılarımızda dile getirdik. Ama bu tartışmada öğrenci gençliğe yer yok. Ne AKP'ye karşı çıkan YÖK'çüler ne de durmadan “katılımcılık” demagojisi yapan AKP, gençliğin nasıl bir eğitim, nasıl bir üniversite konusundaki düşüncelerini almıyor.

AKP ve Hak ve Özgürlük

AKP'nin iktidara gelirken, en çok istismar ettiği konulardan biri hak ve özgürlükler idi. "İşkenceye sıfır tolerans" olacaktı. Halkın örgütlenme ve düşünce özgürlüğü güvence altına alınacaktı...

Tümünün bir demagojiden, yalandan ibaret olduğu 7 ayda ortaya çıktı. İşkence sürdü, işkenceciler aklanmaya devam etti. "AB'ye uyum" yasalarına sıkıştırılan insan hakları şovu hayatın içinde tuzla buz oldu.

F tiplerinde 107 ölümün altında şimdi AKP'nin imzası var. Bu bile, hak ve özgürlükler konusundaki bütün demagojilerin yerle bir olduğu noktadır. Bir ülkenin hapishanelerinden ölümler çıkma-ya devam ediyorsa, 107 ölümden bir dağ oluşmuşsa, o ülkenin iktidarı sadece zulüm üretiyor demektir. AKP binalarının önüne taşınan 107 tabutluk konvoy, işte bu zulmün en çıplak resmini veriyor herkese.

Aydınlar, sanatçılara yönelik tutuklamalar, yasaklar, toplatmalar, DKÖ'lere yönelik baskı ve sindirme politikaları sürdü. Hak arama mücadelesi veren değişik kesimlerin en demokratik haklarına copla, gözaltılarla cevap verildi.

"Kürt sorunu"na yönelik inkar ve imha politikaları Kuzey Irak'tan Türkiye topraklarına kadar sürdürülüyor. Halkın hiçbir kesiminin sorunlarına çözüm bulamayan iktidarın, Kürt halkının hak ve özgürlüklerine cevap verebilmesi, ulusal haklarını

tanınması, şovenist politikaları sürdürmemesi düşünülemezdi. Bu alanda da "AB'ye uyum" dayatmasıyla yapılan göstermelik düzenlemelerle Kürt halkını oyalama, aldatma politikaları uygulamaya sokuldu.

AKP'nin de benimsediği oligarşinin Kürt politikası tıkanmanın son aşamasını yaşıyor. "Çözüm" diye ortaya çıkarabildiği tek şey pişmanlık yasası olmuştur.

İslamcı kesimin öteden beri gündeminde olan "türban" vb. sorunlarda da AKP islamcılığının yapabildiği tek şey, demagojiden, takiiyeden ibaret. Ancak bu takiiye, hep sözü edildiği gibi oligarşiye yönelik değil, sorunlarının çözümünü isteyen halka yöneliktir. Türban defilesi şovları, ara ara çıkartılan "türbanlı protokol" krizleri ile AKP oy aldığı bu kesimleri oyalamaya çalışıyor.

***

Sonuç olarak ortaya çıkan bu tablo gösteriyor ki; AKP iktidarı hızla halktan kopuşu yaşamaktadır. Dün, göstermelik olarak, oylarını çalmak için halkın sorunları dile getirilirken, bugün bütün iktidarların yaptığı gibi, halkı umursamama, düzenin gerçek sahiplerine ve emperyalistlere hizmet etme, geçerli politika haline gelmiştir.

Bu durum, oligarşik düzende iktidar olan bütün partilerin varacağı sonuçtur. AKP buna hızla uyum sağlamıştır. Oligarşik düzene uyumun sağlandığı yerde halk yoktur. AKP iktidarının halkın hiçbir kesimine verebileceği bir şey yoktur.

Sayı 69

21

20 Temmuz
2003

Koruması İşkenceci Olan Tayyip'in Yalanına Bakın!

İşte size Tayyip Erdoğan'dan kuyruklu bir yalan; *"İnsan hakları konusunda... Bizler herkesin bizim gibi düşünmesini isteyen, eleştirilmez insanlar değiliz. Hükümet olarak bütün vatandaşlarımızın hak ve hürriyetlerinin, barış ve huzurunun sorumluluğunu omuzlarımızda hissediyoruz."*

"İnsan hakları toplantıları"nda çok şovmen gördü bu ülke. Kendi hapishanelerini yıkmak, insanları diri diri yakma emrini verenler de yaptı o toplantılardan. Demagoji sürüyor, değişen sadece demagojiyi yapanların adları...

Dün Ecevit, Bahçeli, Yılmaz, Sami Türk, Yücelen iken, bugün Tayyip, Gül, Abdulkadir Aksu oldu. Bunlar kuyruklu yalan uzmanıdır.

Peki gerçek ne?

Gerçek; hapishanelerdeki 107 ölümdür.

Gerçek; "tecrite son verin, çözün" diyenlerin

Erdoğan'ın evinin yakınlarında, AKP binaları önünde yerlerde sürüklenmesi, gaz bombaları ile susturulmasıdır.

Gerçek; kendisi gibi düşünmeyene, "başka galakside yaşıyor" diyen, "provokatör" diyen Tayyip'dir.

Gerçek; "katılımcılık" derken, "YÖK'e hayır" diyen gençliğin sille tokat gözültüne alınmasıdır.

Gerçek; işkencenin tanımının dahi yapılmadığı Türk Ceza Kanunu taslaklarındadır.

Haydi tüm bunlara bir yana bıraktık. Hatırlanacağı gibi Tayyip'in koruma amiri tescilli bir işkenceci olan Maksud Karal'dır. **İşkencecinin koruduğu bir başbakan** hangi insan haklarından söz edebilir!?

İşgalin komutanı Franks: “Irak’tan zor çıkarız” ÇIKAMAYACAKSINIZ!

“Hava döndü. Direnişten esiyor yel.”

Amerikancılar şaşkın, Amerika “Vietnam korkusu” yaşıyor. “Neler oluyor” sorularını sormaktan kendilerini alamıyor Amerikan hayranları. Öyle ya, karşısında hiçbir gücün direnemeyeceği Amerika varken, üstelik Irak’a özgürlük de götürüp diktatörden kurtarmışken kim nasıl neden cüret edebilirdi direnişe. Beyninde bağımsızlık düşüncesi olmadığı için bu sorularla meşgul olanların daha dün büyük bir haz duydukları işgal, Amerika için çıkmaza dönüşüyor.

İşgalden bu yana dördüncü büyük operasyonunu başlatmak zorunda kaldı Amerika; “Sarmaşık yılı”. Doğada hayvan, bitki ismi bırakmayacak kadar operasyonlar yapabilirler, direniş halkla bütünleştiği oranda sonuç almalarının mümkün olmayacağını çok iyi bilirler. Bu operasyonlarla sadece zulmü, öfkeyi büyütebilir.

İşgal Komutanından İtiraf: “Irak’tan Zor Çıkarız”

Afganistan işgalinin ve Irak işgalinin komutanı olan ABD Merkez Kuvvetler Eski Komutanı Orgeneral Tommy Franks, görevi devretmesinin ardından Temsilciler Meclisi Askeri Hizmetler Komitesi’nde itiraflarda bulundu.

“Irak’tan çıkış için kolay bir yol olmadığını, birliklerin yıllarca Irak’ta kalabileceğini” söyleyen Franks, uzun süreli işgalin tehlikeleri konusunda da efendilerini uyardı. Amerikan askerlerine **günde yaklaşık 25 saldırı düzenlendiğini** açıklayan Franks, direnişin “1 - 2 veya 3 ay içinde ortadan kalkacağını düşünmeyin” dedi ve ekledi: “Savaşın başında Irak’ta direnişin tamamen çökmesini ve ters davranışların olmamasını umut ettim. Ama beklentimin gerçeğe dönüşeceğine hiç ihtimal vermedim.” (12 Temmuz basın)

İşgal günlerinde, ihanetlere karşın, bizim de sürekli olarak şu ya da bu oranda yaşanan **direnişlere dikkat çekmemiz**, Umr Kasr’ın öneminin altını çizmemiz işte bu yüzdendir. Franks da, o direnişlerin ileriki günlerde karşısına nasıl çıkacağını biliyordu. Halklara inanmayanların, emperyalizmin gücünü mutlaklaştıranların göremediği de işte buydu. **Direniş kararı veren bir halk teslim alınamaz**. Direnenlerin Baas mı yoksa başka direniş güçleri mi olduğu, Saddam’ın mı yoksa başkalarının mı direnişi örgütlediği bu tar-

tışmanın yanında daha talidir. İşgal fiili olarak kaç yılda sona erer, bunu belirleyecek çok farklı koşullar, beklenmedik gelişmeler gündeme gelir, ama aslolan direniş kararının alınmış olmasıdır.

Amerika işte şimdi bu kararı alan bir halkın toprağında ve 250 bin askere yeni takviyeler yapıyor, savaş bütçesini ABD tarihinde görülmedik bir miktara çıkarıyor.

İşgalcilerin içine düştükleri durumun bir başka ifadesi ise, ABD içindeki gelişmelerle kendini açığa vuruyor. Daha dün Bush’a tam destek “savaş ilan etme” yetkisi veren tekellerin temsilcilerinden oluşan ABD kongresi, Irak pastasını paylaşmaya bile razı oldu. 11 Temmuz günü yapılan oylama ile Irak’ta “uluslararası barış gücü” isteğini 0’a karşı 97 oyla kabul etti.

Bush’a, NATO ve Birleşmiş Milletler üyesi ülkelerden Irak’a gönderilmek üzere asker istemesini talep eden bu karar tasarısı, işgal suçuna başka ülkeleri de ortak etmeyi, bunun karşılığında kırıntılar vermeyi hedefliyor. Türkiye gibi işbirlikçi iktidarlar buna çoktan gönüllü. Ancak Irak’ı işgal edenlere birkaç ülke daha eklenmiş olması bağımsızlık mücadelesi verenler açısından bir anlam ifade etmez. İşin bir diğer yanı da, bu kararlar birlikte özellikle Avrupa’ya Irak pazarının açılması gündeme getirilmiş olunuyor. Bush yönetimi bu karara ne kadar uyar göreceğiz, ama Amerika’nın bir çıkmazda olduğunun ABD Kongresi de farkına varmıştır.

Karar tasarısını hazırlayanlardan Demokrat Parti Senatörü Joe Biden, kararın işgale “uluslararası” nitelik kazandırılmasıyla birlikte işgalin kendilerine maliyetinin azalacağını, ABD askerlerinin daha riske gireceğini, Amerika’nın işgal kuvveti olmaktan çıkacağını söylüyor ve şöyle diyor; “Böylelikle Iraklılar bize daha fazla destek verecek, daha az şüphe duyacaklardır!”

Bu da Amerika’nın demokrati!

Bir emperyalistin bakışını özetliyor aslında:

Amerikalı ölmesin, başka halklar ölsün. Az maliyetle en çok kar edelim. Suçlarımıza başkalarını da ortak edelim. İşgali her türlü yolu kullanarak meşrulaştırıp, şirin gösterelim.

“Bush olmasaydı da demokrat başkan olsaydı böyle olmazdı” diyenler; işte size demokrat bir kafa. Mesele, etiketinde değil; Amerikan tekellerini temsil ediyor mu, etmiyor mu, mesele bu. **Si-**

nıfsal bakılmazsa yenilgilerin sonu gelmez.

Direnişin bir başka yansıması ise kamuoyu yoklamalarında Bush'a güvenin büyük bir hızla düşmesi, ve Amerikan halkının "Irak'ta kontrolü kaybediyoruz" diye düşünmeye başlaması. CBS televizyonunda yayınlanan son bir kamuoyu yoklamasına göre halkın yüzde 50'sinden daha azı Irak'ta kontrolün ABD askerlerinde olduğunu düşünüyor.

Direnış, Kalelerini Yarattı

Bağımsızlık, özgürlük savaşı verilen her ülkede direniş kaleleri doğar. Bu, kimi zaman bir kent, kimi zaman bir mahalle, kimi zaman bir köy olur. "Kale"nin işlevi orada bulunan direnişin askeri gücünden öte, moral etkisidir, halka verdiği direniş mesajıdır.

İşgalin ilk günlerinde Umr Kasr işte böyle bir işleve sahip oldu. Bir avuç Iraklı direnişçi günlerce işgalcileri kasabaya sokmadı.

Benzeri bir işlevi şimdi Felluce ve Ramadi görüyor. Son olarak Amerikan askerleri Felluce'de kentin içinden çekilmek zorunda kaldı. Ramadi de ise ABD askerlerine hemen her gün saldırılar düzenleniyor.

Direnen kentler adını tarihe gururla yazdırırken, Kuzey'de Amerikalıları alkışlarla karşılayan, "ABD bağımsızlık günü"nü halaylarla kutlayanların kentleri utancın adı oluyor.

Burjuva Medya Şimdi Yanki Cesetlerinin Çetelesini Tutuyor

Burjuva medya saldırı günlerinde işgal edilen kentlerin, "tam gaz Bağdat" giden Amerikan birliklerinin o gün kaç Iraklıyı katlettiğinin, kaç bomba attığının, her gün, kaç Saddam heykeli yıkıldığının çetelesini tutuyordu.

Şimdi her gün kaç Amerikan askerinin öldüğü, kaçının yaralandığı, kaç askeri konvoyu saldırı düzenlendiğinin çetelesini tutmak zorunda kalıyor. Bu hafta kayıtlara 8 yanki kaydedildi. Her saldırının ardından verilen, "Bush'un zafer ilan ettiği 1 Mayıs'tan bu yana ölen ABD askerlerinin sayısı ... oldu." bilançolarında en son rakam 35 idi ve her geçen gün artmaya devam ediyor. Sistemati olarak her gün birer ikişer yanki işgalin bedelini ödüyor. Kadını, erkeğiyle direniyor Irak halkı. Kadınlar ellerine geçirdikleri bıçaklarla saldırıyor yankilere (Salihyye bölgesi).

Ölümün, Amerikalılar için nereden, nasıl geleceği belli değil. Böyle bir ortam yankilerin Vietnam'dan tanıdığı korkunun, "sendrom"un eşiğidir. Ölü coninin başında işgalcinin salya sümük ağlayışı yakalanıyor kameralara. Daha dün ha-

vadan bombalar yağdırırken kahramandı bu coniler! Irak'a bir aylık tatile geldiğini düşünen ve öyle motive edilen yankiler, "ikinci bir emre kadar dönüşlerin iptal edildiği" haberleriyle gerçekle karşı karşıya geliyorlar.

Bu arada Bağdat'taki Saddam Havaalanına iniş yapan bir ABD nakliye uçağına füze ile düzenlenen saldırı, şu ana kadarki direnişin boyutunun çok daha büyüyeceğinin bir işareti oldu. Emperyalistlerin de itiraf etmek zorunda kaldıkları direnişin daha karmaşık ve sistematik hale gelişi ile "Irak'tan çıkışları"nın ancak ceset torbaları ile olacağı korkusu sardı işgalcileri.

İşbirlikçiler De Hedef

Bağdat'ta Amerikan askerlerine yardım eden bir ailenin evi ve Amerikan işbirlikçisi bir belediye başkanının cezalandırılması, işbirlikçilere yönelik ilk eylemler olarak kaydedildi.

İşgalin, direnişin olduğu her yerde işbirlikçilerin de çıkması "doğal" olmasa da kaçınılmazdır. Her direniş hareketinin buna karşı bir politikası olması da zorunludur. İşbirlikçiliğin önünün alınmadığı yerde ihanet büyür ve direnişi zehirli bir sarmaşık gibi sarar.

İşbirlikçilik her halkın tarih boyunca lanetlediği en pis iştir. Hele bu açık işgal koşullarında gerçekleşiyorsa çok daha büyük bir suçtur. Halklar bu nedenle ihaneti affetmez, mutlaka gerektiği şekilde, geleneklerine uygun şekilde cezalandırır.

Burjuvazi halkların yarattığı bu geleneği yok etmek için "insan hakları" demagojisine boş yere sarılmıyor. İhanetin "insan hakları" diye diye meşrulaştırılması direnişlerin zehirlenmesidir. İster burjuva cephesinden isterse "sol"dan her kim ihaneti meşrulaştırıyorsa, özünde emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmet ediyor demektir.

İşgalcinin Demokrasisi; İşbirlikçi Yönetime İlk Adım

Elbette Irak'ta sadece direniş yok. İhanet de, işbirlikçilik de var.

ABD'nin işgal valisi Paul Bremer tarafından,

etnik temel dikkate alınarak seçilen Irak Geçici Hükümet Konseyi “göreve” başladı. İlk toplantısındaki ilk kararı ise, işgal gününü (9 Nisan) “ulusal bayram” ilan etmek oldu.

Daha fazla söze gerek var mı; ülkesinin işgalini bayram ilan eden bir zihniyetin o ülkeyi, o halkı değil işgalciyi temsil ettiği konusunda kuşku olan var mı? O konsey içinde yer alanlar için ne büyük bir utanç, ne büyük bir aşağılık iş. Ki o konseye girişin ilk koşulu ABD’yle işbirliğini kabul etmek. (Bu arada oligarşinin işbirlikçisi Türkmen Cephesi’nin konseyde temsil edilmesmesi, Türkmenleri temsil ediyor diye konulan birinin işbirlikçilikte oligarşi yerine ABD’ye yakın olması Türkiye’ye “başına çuval geçirmenin” ardından ikinci tokat oldu.)

Kimi grupların Irak’taki etki gücü nedeniyle konseye alınmak zorunda kalınması da bu durumu ancak nüans farkla değiştirir. Felluce yerel yönetim konseyinin “Hükümet Konseyi”ni tanı-mama kararı işgal altındaki en doğru karardır. Bu nedenle ABD Felluce yerel yönetim konseyinin derhal feshedilmesini dayatmaktadır.

Peki yetkileri ne olacak bu Konsey’in? Onu da Bremer belirleyecek. Her şeyden önce görev süresi ve yetkileri belirlenmeyen bu konseyin kararlarının Bremer tarafından veto edilebilecek olması ve Hükümet Konseyi üyelerinin her türlü icraattan Bremer’e karşı sorumlu olması diğer tartışmaları gereksiz kılmaktadır.

Emperyalist demokrasinin resmi çiziliyor Irak’ta. Amerika herkese emperyalistlerin sözünü ettiği o meşhur demokrasinin ne olması gerektiğini anlatıyor.

Demek ki neymiş “demokrasi” dedikleri;

ABD (ya da başka bir emperyalist güç) tarafından belirlenen, seçtirilmiş veya atanmış yöneticilerin her türlü konuda emperyalistlere karşı sorumlu olarak ülke yönetmesine demokrasi adı verilir!.. Böyle “demokrasilere” sahip olmayan ülkeler de ABD tarafından yola getirilir, tehdit edilir, işgal edilir!

“Hükümet Konseyi” adı verilen yapı, Amerikan işbirlikçisi ya da işgali dolaylı olarak meşrulaştırma suçu işlemektedirler.

İçlerinde ABD’nin işgale son vermesini isteyenler de var. Irak’taki duruma işgal diyen de, demeyen de var. Ama söyledikleri ne olursa olsun, bulundukları konum, yukarıda ifade ettiğimiz durumdur.

Ama görünen o ki, demokrasi oyunu da tutmayacak, şimdiden konseyi tanımayacağını ilan eden binlerce insanın gösterileri yaşanıyor Irak’ta. “Hükümet Konseyi” de ABD’yi içine düş-tüğü bataktan kurtaramayacak!

Latin Amerika’nın Utancı

Irak’taki işgal güçlerine Latin Amerika ülkesi **Nikaragua** da 200 askerle katıldı. Onu El Salvador ve Honduras’ın izlemesi bekleniyor.

İktidardaki Amerikancı Anayasacı Liberal Parti’nin 50 milletvekili kabul oyu ile geçen kararı, muhalefetteki Ulusal Kurtuluş İçin Sandinist Cephe Partisi “ulusal utanç... ABD yönetimine hediye” olarak nitelendirirken, 37 milletvekili red oyu verdi.

Evet, Amerikan işgallerinin, cuntalarının acısını on yıllarca yaşayan Latin Amerika’nın utancıdır bu karar. Ulusal Kurtuluş İçin Sandinist Cephe’nin “ABD’ye hediye” nitelemesi de doğru olmakla birlikte ironiktir. Zira, gerilla savaşıyla aldığı iktidarı burjuvazi ile seçim oyununa girerek Amerikancı partiye hediye eden de onlardı! **Tarihsel hatalar halklara böyle utanç yaşıyor.**

Sizin İşiniz Ölü Sayıcılığı Mı?

Bir “**Sivil Toplum Kuruluşu**” (STK) Irak’ta ölen “sivil halkın” sayısını 7706 olarak açıkladı. Kuruluşun adı “Irak Body Count” (Irak Ceset Sayımı-IBC). Menşei İngiliz-Amerikan. Ama “bağımsız”! Bu imajlarını güçlendirmek için de işgali eleştirmeyi de unutuyorlar ve “hani savaşta sivil kayıpları en aza indirmek için gereken her türlü çabayı gösterecektiniz” diyorlar.

Dünya halkları “bağımsız” deyip, emperyalist devletlerden “yardım” almadan yaşayamayan, onlara sırtını dayayıp, onların vitrini olan bu STK’ları çok tanıdı, çok gördü. Mesela, Almanya hapishanelerindeki tecrite “*biz Almanya’dan yardım alıyoruz*” diyerek karşı çıkamayan, sınırları icazete dayalı “sınır tanımayan doktorlar”ı tanıdık.

Emperyalistler işgal eder, zulmeder, soyar, onlar özüne dokunmayacak “eleştiriler” ile işin “muhalefet” yanını üstlenirler. Her emperyalistin böyle kuruluşları vardır. Bu da adından da anlaşılacağı gibi, ceset sayma kuruluşu. Mesela, **AB’nin de CPT’si** var. Katliamlar için sadece “gerekenden fazla şiddet kullanılmıştır” diye raporlar yazar. (19 Aralık’ı hatırlayın!) Şimdi “demokrasiyi inşaa etmek” adına Irak’a da bu tür STK’lar doluşacaktır. İşgalin meşrulaştırılması, halka kabul ettirilmesi için barbara “medeniyet götürücüleri”, diktatörlük altında demokrasinin ne olduğunu bilmeyenlere “demokrasi öğreticisi” olarak karşımıza çıkacaklardır. Ajan örgütlenmeleridir bunlar. Emperyalizmin yeni dünya düzeninin artık eskimiş numaralarıdır. Irak halkı bu şarlatanlıklara inanmaya, güvenmeye, emperyalist demokrasi tuzağına düşmeye başladığı noktada emperyalistler kazanıyor demektir.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

Ebu Gureyb'in "Standartları"

"Son üç ayda, 14 intihar girişimi ve girişimde bulunanların biri hala komada..."

Bu ifadeler, **Guantanamo** toplama kampına giren "ilk gazeteci" olan, The Observer muhabiri Ted Conover'e ait. Conover, **Cenevre Sözleşmesi**'nin savaş esirlerine tanıdığı kuralların tersine, mahkûmların kişisel hiç bir eşyalarını yanlarına alamadıklarına, sigara içemediklerine ve kendi yemeklerini hazırlayamadıklarına dikkat çektiği haberini şu cümlelerle bitiriyor: "Burada çok şeyler olmuş, iyi ki bunlar yaşanırken burada olmadım ve yaşananları görmek zorunda kalmadım."

Ve bir başka "Guantanamo" Bağdat'ta...

"Saddam rejminin dehşetinin sembolü" diye burjuva medyada günlerce gösterilen **Ebu Gureyb** hapisanesi, şimdi 'Saddam yanlısı' diye tutuklanan binlerce Iraklı için Guantanamo işlevi görüyor. Saddam resimlerinin yerine, "ABD tüm Iraklıların dostudur" yalanını yazan Amerikalılar, aileleri dahil olmak üzere burada kalan esirler hakkında kimseye bilgi vermiyor. Hatta isimlerini dahi açıklamıyor. "Yalnızca içerde olup olmadığını öğrenmek istiyorum" diyen Iraklı analar Ebu Gureyb'in kapısında bekliyor.

Emperyalizmin Standartları Yoktur!

"Uluslararası standartlar" ülkemizde F tipleri nezdinde bir dönem tartışıldı. F tiplerinin "uluslararası standartlar"a uygunluğunu savunanlardan, "istediğimiz sadece uluslararası standartlara uygun olması" diyenlere kadar, bir kesim emperyalist standartları direnişin karşısına çıkardı. Hala da çıkarılıyor.

Böyle bir standartın olmadığını, sözü edilen emperyalistlerin çıkarlarına göre belirlenen "standartlar" olduğunu hep söyledik.

Ebu Gureyb'in Amerikalı komutanı da bu standartlardan söz ediyor ve o standartlara ne zaman uyacağını anlatıyor:

"Ülke (Irak) istikrara kavuşunca hapisane **uluslararası standartlara** ulaşacak!"

Cenevre Sözleşmesi'nin ancak Amerikalı esirler sözkonusu olduğunda gündeme getirildiğini, Irak'ta esir alınan Coniler için, ABD Savunma Bakanı Rumsfeld'in "esirlere Cenevre sözleşmesi uygulanmalı" sözlerinden biliyoruz. Şimdi aynı Amerika ne Cenevre, ne de başka bir sözleşmeyi dinlemiyor. Kendi sözleşmesini kendisi yazıyor, kendi "standartlarını" kendisi koyuyor ve uyguluyor. Demek ki, emperyalistler, çıkarlarının riske girdiği yerde kendi "standartlarını" da yok sayarak, yerine yeni "uluslararası standartlar" belirler.

Şimdi emperyalist cephede ve işbirlikçilerinde geçerli olan "Guantanamo standartları"dır. Bunun adı ülkemizde F tipleri olur, Irak'ta Ebu Gureyb, Amerika'da Guantanamo, özü aynıdır.

Amerikalının "istikrar" dediğinin hiçbir direnişin, direnenin olmadığı, teslim olmuş bir ülke tablosu olduğu açık. "Uluslararası standartların" kabul edildiği nokta her ülke için tam da böyle bir ülkedir.

◆ Emperyalist Hukukta

"Gerçeğe Dönüş":

Yeni kurulan Belçika hükümetinin ilk icraati, ABD'nin kaldırılmasını istediği, "uluslararası savaş suçlularının Belçika'da yargılabilmemesine" ilişkin kanunu değiştirmek oldu. Kapsamı daraltılan "soykırım kanu"na göre dünyanın başka ülkelerinden insanlar, suç duyurusunda bulunabiliyordu. Bu Avrupa emperyalistlerinin göstermelik yasalardan biriydi. Ama, tersine dönüp emperyalist ülke liderleri, siyonist liderler hakkında, hele en son Bush ve Blair hakkında suç duyurusu yapıldığında artık "gerçeğe dönüş"ün zamanı gelmiş oldu. Gerçek, **emperyalist çıkar** idi. ABD Belçika'yı tehdit ederek, bu şarlatanlığa son vermezse NATO merkezini Belçika'dan taşıyacağını açıkladı. Belçika, bunun "ekonomilerine yıllık 5 milyar dolar zarar getireceğini" hesapladı ve emperyalist hukukta oyuna son verdi.

Sayı 69

25

20 Temmuz
2003

◆ Gezileri De Terör:

Bush'un Afrika gezisi bitti; Bush Afrika'yı gezerken, yeni-sömürge yönetimlerinin polisleri de sayısız operasyon, gözaltı yaptı. En büyük gösterilerin yaşandığı Nijerya tam da buna örnekti. Binlerce polis caddeleri işgal ederken, "temizlik" gerekçesiyle gecekondular yıkıldı.

10'u İstanbul'da 2'si Ankara'da olmak üzere, 12 devrimcinin katledildiği 12 Temmuz 1991'i hatırlayın; O katliam da "**Bush'un güvenliği**" içindi. Amerikan başkanlarının her gezisi daha o andan başlayarak halklara zulüm getirmiştir. Bütün işbirlikçi iktidarlar, aynı ruh hali içinde, kendi halklarının anti-emperyalistlerini, vatanseverlerini katletmekten, zulmetmekten çekinmemişlerdir.

Öcalan'ın "Özgür İnsan Savunması" Emperyalizme Uyum Teorileri

Önceki sayıdan devam

Abdullah Öcalan'ın Yunanistan'a giriş-çıkışıyla ilgili Atina'da görülen davaya gönderdiği "Özgür İnsan Savunması"nı ele aldığımız yazının birinci bölümünü geçen sayımızda yayınlamıştık.

Birinci bölümde, özetle, Öcalan'ın "yaşadığımız çağ"a ve mevcut dünya gerçeklerine ilişkin tesbitlerinin gerçeklikle bir ilgisi olmadığını, Öcalan'ın emperyalist sistem içinde yeralma politikalarını haklı göstermek için hayali bir dünya tasvir ettiğini kendi sözleriyle ortaya koymuş ve savunmanın en karakteristik özelliğinin "inkarcılık" olduğunu belirtmiştik.

İnkar, "yeni politika"nın önünü düzlüyor. Önceki bölümde açtığımız gibi, "iktidar hedefi" reddediliyor. Bu bölümde ortaya koyacağımız gibi; sosyalizm inkar ediliyor, sınıflar mücadelesi inkar ediliyor, halkların yüzlerce yıllık mücadelesi inkar ediliyor ve nihayet Öcalan "kendini" de inkar ederek "demokratik-ekolojik topluma" ulaşıyor.

2) Sosyalizmin çarpıtılması ve inkarı!

Öcalan'ın genişçe bir bölümünü "Helen Uygarlığı"nın incelenmesine ayırdığı savunmada, Helenler ne kadar ayrıntılı ele alınmışsa, sosyalizm de o kadar yüzeysel ve üstünkörü ele alınmıştır. Bu ele alışı da Öcalan'ın tek bir amacı vardır; sosyalizmi mahkum etmek. Helen uygarlığından, Avrupa uygarlığına kadar her şeyde "olumlu" bir yan bulan Öcalan, sosyalizmde hiç bir olumluluk bulamıyor. Onun dünya halklarına kazandırdıklarından hiç söz etmiyor.

Söyledikleri şunlar: "Reel sosyalizme geçit veren Marksizmin temelde **hiyerarşik** toplum uygarlığını aşamadığı, dolayısıyla temel iddiası olan sınıflı toplumu aşması şurada kalsın, onun **vahşi bir biçiminin** doğmasına katkı sunduğu da açıkça çıkan bir yanıdır."

"**Devletçi ideolojiler**, benim açımdan artık tamamen bir kurtuluş aracı olamazlar. Kapitalist, sosyalist, ulusal üniter ve federalist demokratik sınıfl devletleri, hiyerarşik toplumun din, cins, etnisite, çevre ve sınıf sorunlarını çözmek şurada kalsın, bu sorunların bizzat kaynağı durumundadırlar." (*)

Vahşi, hiyerarşik, devletçi, hiç bir sorunu çözemez... Bütün bunlar burjuvazinin yüzyıldır sosyalizme yönelttiği temel karalamalardır. Öcalan'ın vardığı sonuç, 1990'da SSCB'nin yıkılmasının ardından emperyalizmin vardığı sonuçtur: "**Sosyalizm öldü!**"

Ölenin sosyalizm olmadığını, sosyalist sistemin dağılmasının revizyonizmin onlarca yıllık egemenliğinin yarattığı bir sonuç olduğunu Öcalan'a anlatmaya çalışmak boşuna.

Çünkü Öcalan, daha İmralı savunmalarında, 20. yüzyılda zaferin burjuva demokrasisinin olduğunu, bu zaferin de burjuva demokrasisinin insanlığı, özgürlüğü, demokrasiyi daha fazla geliştirme gücüne sahip olmasından kaynaklandığını söylemiştir. Yani tercih yapılmıştır.

Bu nedenle, sosyalizmi, Marksizm-Leninizmi adeta karşı cepheden bir üslupla tarif ediyor:

"Öldürmeyi fazilet bilen, buna açık bir ideolojinin, ezilen ve sömürülen insanlığın özgürlük ve eşitlik ideallerine hizmet edemeyeceği netçe açığa çıkmıştır. ... Eskinin **şiddet yüklü sosyalizm** anlayışı zafere ulaşsa dahi, Sovyet Rusya deneyiminde de görüldüğü gibi çözülmeye uğramaktan kurtulamayacaktır. Bir dönemlik olarak hep eleştirilen ve suçlanan bu tutum, aslında **özgür insanlık** adına en önemli kazanım değerindedir."

Sosyalizmin "öldürmeyi fazilet bilen" bir ideoloji olarak tanımlanması, bir çarpıtmadan başka bir şey değildir. Bunun böyle olmadığını anlatmak için Engels'in "önce siz ateş edin mösyö burjuvazi..." sözünü hatırlamak yeter. Emperyalizmin ve oligarşinin halklara silahlı direniş, silahlı kurtuluştan başka yol bırakmadığının en çarpıcı örneklerinin görüldüğü günümüzde, "şiddet"in sorumluluğunun, kaynağının sosyalizmde olduğunu söylemek için, ya sosyalizmi, Marksizm-Leninizmi hiç bilmiyor olmak, ya da onlara "karşı" olmak gerekir.

Öcalan, Marksizmi, sosyalizmi, halkların direnişlerini küçümserken bir yerde şöyle diyor:

"Binlerce yıllık peygamber ve bilge gelenekleri, Marksist, liberal ve çağdaş direnişlerden belki de binlerce kez daha zengin içerikli ve hacimli sosyal olgulardır."

Elbette Marksizmden önceki düşünce ve gele-
neklerde de halkların yeni bir dünya kurmakta ya-
rarlanabileceği çok zengin birikimler vardır. Bunla-
rı karşı karşıya getirmek anlamsızdır. Ama bunun
da ötesinde, Öcalan, “bunlara dayanmalıyız” dedi-
ği o peygamberlerin de “öldürmeyi” yeri geldiğin-
de fazilet saydığını görmezden geliyor. Öcalan, öl-
meyi, öldürmeyi sınıfsal, sosyal içeriğinden kopar-
mış, soyut bir hümanizmle (burjuva hümanizm el-
bette) sosyalizmi mahkum etmeye çalışıyor.

Sosyalist sistemin yıkılmasını “**özgür insanlık
adına en önemli kazanım**” sayan Öcalan ne der-
se desin, bu olay tarihte bir karşı-devrim olarak ad-
landırılmaya, bu olayın “soldan” savunuculuğu da
“döneklilik” olarak eleştirilmeye devam edilecektir.

3) Sınıflar mücadelesinin inkarından “yeni yol” arayışına

Öcalan, kapitalizmi de, sosyalizmi de “devletçi
ideolojiler” diye mahkum ettikten sonra, kendi de-
yişiyle “yeni bir yol” arıyor. “Toplumsal temel ku-
rumlarını savunmaktan bireyin yitlik özgürlüğünü
yakalamaya kadar çok yönlü bir ‘yeni yol’ arayışı”
olarak tanımlıyor bu arayışını.

Kapitalizm ve sosyalizm dışında bir “üçüncü
yol” arayışı hiç de yeni bir olgu değildir. Kimi
“üçüncü yol” diye, kimi “yeni sol” diye, kimi “öz-
gürlükçü sol” diye adlandırdı bu arayışını. Öcalan
da “yeni yol” diyor. Ve yine biliniyor ki, bu arayış-
ların hepsi, sonuçta kapitalizmin bir versiyonu ol-
maktan öteye geçemediler.

Peki Öcalan’ın “yeni yol”u farklı bir yere mi va-
racak?

Varmıyor. Bunu Özgür İnsan Savunması’nda
net olarak görüyoruz.

Çıkış noktasında sınıflar mücadelesinin ve ikti-
dar hedefinin reddedildiği her teoremin varacağı ka-
çınılmaz yer, kapitalizm ve onun burjuva demokra-
sisidir.

İşte Öcalan’ın “yeni yol” arayışından bazı satır-
başları:

“Çevreyi, ekolojik dengeleri alt üst eden top-
lum ve sınıflı uygarlıktan, bilimle sıkı işbirliği te-
melinde ekolojik toplum arayışıyla çıkış aramak,
ertelenmez bir görev durumuna gelmiştir.

Marksizmin körüklediği köle-serfi-işçi yücelt-
mesini kabul etmeyen bir sınıf anlayışı da bu ara-
yışın vazgeçilmez eksenidir. Kullaştırmayı, serleş-
tirmeyi, işçileştirmeyi bir aşağılanma olarak gören
ve her koşulda bizzat bu olgulaşmalara karşı di-
renmeyi esas alan bir ‘sosyalizm’ anlayışı aran-
mak durumundadır.”

Önce yine bir çarpıtmayı düzeltelim: Marksizm,

köleliği, serfliği, işçiliği değil, kölelerin serflerin, iş-
çilerin binlerce yıllık mücadelelerini yüceltir. Tari-
hin tekerleğini ileriye doğru döndürenin bu müca-
deleler olduğunu söyler. Öcalan, bu “sınıf anlayı-
şı”nın dışında bir ‘sosyalizm’ arıyor ve buluyor(!):

“Binlerce yıllık dağ başında, çöllerde, orman
kuytularındaki etnisitede, **ailenin ezilen cinsi ka-
dında yaşanan muazzam direnmeler**, köleliğin,
serf ve işçinin direnmelerinden **kat be kat** daha es-
ki, derinlikli ve yücelikli olgulardır. Yeni toplum,
felsefe ve uygulamalarımızı bu esaslara dayandır-
malıyız.”

Felsefi, sosyolojik açıdan ayrıntılandırıldığında
bu yaklaşımda pekala **feminizmin** etkilerini de gö-
rebilirsiniz. Ama bu noktadan tartışmak gereksiz
zaman kaybıdır. Burada “kadında yaşanan muaz-
zam direnme”ye yapılan atıftan önemli olan, köle-
lerin, serflerin, işçilerin bin yıllık **sınıf mücadelesi-
nin** reddidir. Halkların mücadelesinin sınıfsal açı-
dan inkarı, yerine “kadınların direnişi”nin konul-
masıyla bir parça perdelenmek istenmiştir.

Öcalan’a göre, egemen sınıfların iktidarını, dev-
let aygıtını yıkmaya yönelik hareketler, örgütlen-
meler **meşru değildir**. Şöyle diyor:

“Devlet ve halkın demokratik kurum ve eylem-
liliklerinin birbirlerini tanımaları toplumsal meşru-
iyetin özüdür.” Devletin tanımadığı kurum ve ey-
lemler meşru değildir. Yani oligarşinin, emperyal-
istlerin dediği gibi “yasadışı” alan, gayri meşrudur.
Bu da sınıflar mücadelesinin reddedilmesinin baş-
ka türlü ifade edilışıdır.

Sınıflar mücadelesinin reddi, tarihe başka türlü
bakmayı getirir. Öcalan’da da böyle oluyor. Bir
yandan Marksizmden uzaklaşma, bir yandan oli-
garşiye “güven verme” gibi pragmatik kaygılar,
Öcalan’a Kürt isyanlarını da mahkum ettiriyor:

“Bu dönemde, (1920’lerin başları) Kürtlerin
olumsuz biçimde gündemden düşmesi, anti-Kürt-
lük’ten kaynaklanmıyor. Başlangıçta düşünülen,
özgürlükleri esas alan bir Kürt reformudur. İsyân-
lar bu imkanı engellemekle kalmıyor, Cumhuri-
yet’in korunmasına gösterilen özen nedeniyle...
aşırıya kaçan ezilmelere de yol açabiliyor. Her ba-
kımdan yetersiz ve gelişmeye değil; eskiye, mahal-
li çıkarılara dayalı feodal önderlikler, kendileriyle
birlikte Kürt halkı için de yıkımla sonuçlanan bir
süreci yaşıyorlar.”

Bu satırlara göre, Kemalist küçük-burjuva dik-
tatörlüğünün hiç suçu yok neredeyse. Kürtler,
“kendilerini katlettirmişler”! Aslında Cumhuriyet
Kürtlerin özgürlüklerini verecekmiş ama... isyanlar
bunu engellemiş. Evet, Kürt isyanlarının bir ço-
ğunda, feodal, mahalli, dini ögeler varolmuştur;
fakat bu isyanların temel nedeninin yok sayılması-

na yol açabilir mi? Kemalizm'de ilerici yanlar olduğunu söylemek için, Kemalizmin aklanması gerekmez. Öcalan, bu noktada bir uçtan, öteki uca savruluyor. Dün, Kemalizmin ulusal kurtuluşçu yanını görmezden geliniyordu, bugün diktatörlük yanını... Tarihi ve sınıfsal ölçüler kaybolduğunda, Marksist-Leninist pusula kaldırılıp atıldığında, geriye sadece pragmatizm kalır. Pragmatizmin ise, hangi gün ne söyleyeceği belirsizdir.

Öcalan'ın bugün söyledikleri, topyekün bir inkarcılıktır. Kürt isyanlarını mahkum ediyor, "dağ"ı mahkum ediyor, "iktidar mücadelesi"ni mahkum ediyor, egemenlerin şiddetine karşı halkın şiddetinin meşruluğunu mahkum ediyor; bunları çıkarttığınızda, halkların yüzlerce yıllık direnişinden, sınıflar mücadelesinden geriye bir şey kalmaz.

4) Kendini inkar ve kanıtlama

Öcalan, önceki savunma ve açıklamalarından farklı olarak bu savunmasında kendine dair de ilginç psikolojik, sosyolojik çözümlemeler yapıyor. "Çok sığ ve kuşkulu zihniyet yapım... kendi özgücüne güvensizliğim... eskinin yüzeysel güveni... dogmatizmi aşmamak..." gibi kendine dair tesbitlerinin üzerinde özel olarak durmayacağız; ancak önemli olan neden buna ihtiyaç duyduğudur.

İhtiyaç duymuştur, çünkü emperyalizmin de, oligarşinin de kendisine ve görüşlerine yönelik derin bir kuşkuculuk içinde olduğu aşikardır. Öcalan bu kuşkuyu gidermeye baştan beri özel bir önem vermiş, çeşitli açıklamalarında savunduğu bu görüşlerinin "takiyye" olarak görülmemesi gerektiğine vurgu yapma ihtiyacı duymuştur. Özgür İnsan Savunması'ndaki kendine dair bu "kişilik çözümlemeleri"ne de, "ben değiştim, sizin için tehlike değilim, burjuva demokrasisini savunurken samimiyim" mesajını inandırıcı kılmak amacıyla yer verilmiştir.

Bu çerçevede, geçmiş tüm görüşlerinin ve yaptıklarının dogmatiklik, gelişmeleri görememe, görüp müdahale edememe gibi nedenlerin sonucunda olduğunu söyleyerek, "değiştiğine" ikna etmeye çalışıyor muhataplarını.

Suriye'den çıkışından sonraki "aldatılışları" üzerinde de uzun uzun duruyor Öcalan. Aldatılmasını "doğu kültürüne" sahip olmasıyla, "dostluklara" inanmasıyla açıklamaya çalışıyor. Aldatıldığı doğrudur. Ama neden farklıdır. Asıl neden emperyalizmin demokrasisine inanması, egemen sınıfların iktidarlara güven duyabilmesidir. Emperyalizmin kim ve ne olduğunu unutması, emperyalizm karşısındaki devrimci, vatansever, bilimsel kuşkuculuğunu kaybetmesidir. Bu bakış açısı halen de sürmektedir. "Uygarlığın yetkin temsil gücü" ola-

rak görmektedir hala Avrupa emperyalizmini. Amerikancı dünya düzeninin "demokrasi temelinde" kurulmakta olduğuna herkesi ikna etmeye çalışmaktadır.

Sosyalizmi, sınıflar mücadelesini, iktidar hedefini reddeden Öcalan'ın, kendisinin de gerçekten ne kadar değiştiğini anlatan satırlarından sonra sıra, ne önerdiğine geliyor.

5) Demokratik-ekolojik toplum safatası ve duyarlı, anlayışlı devletler!

Demokratik-ekolojik toplum, ne kapitalist, ne sosyalisttir, ne burjuva ne proleterdir. Peki nedir dersiniz... Bunun cevabı boşlukta bırakılmıştır Özgür İnsan Savunması'nda. Elbette bu da bilinçli bir "boşluk"tur. Çünkü aslında, "demokratik-ekolojik toplum", kapitalisttir. "Demokratik-ekolojik toplum", burjuvazinin iktidar olduğu bir toplumdur. Boşluk, Öcalan'ın bunları savunduğunun üzerine örtmek için bırakılmıştır.

"Demokratik ekolojik devrim" diye adlandırılan teoriyi bir safata olarak değerlendirmekten başka çare yoktur. Teori, bilimsel, tarihsel temelden yoksundur, güncel olgulardan-gerçeklikten uzaktır.

Devletsizleşmeyi, sınıfsızlaşmayı hedeflemektedir ama burada savunulanan komünizmdeki devletin sönmesi ve sınıfların ortadan kaldırılmasıyla bir ilgisi yoktur. Demokratik, ekolojik toplumu da, devletsizleşme ve sınıfsızlaşmayı da, emperyalist demokrasiden beklemektedir.

"Dünya kapitalist sistemin son iki yüz yıldır gerek bizzat yarattığı, gerek zorla ayakta tuttuğu yapılanmaları aşması; tümüyle ona bağlanmayı gerektirmediği gibi, kanlı bir karşı çıkımayı da zorunlu kılmaz. ... Ortak sorunlara siyasal yöntemlerle birlikte çözüm aramak, strateji ve taktik olarak ne bir sapma, ne de bir teslimiyettir. Tersine, demokratik ve ekolojik dönüşümlere yönelişin gerçekçi pratik yollarıdır."

Ezilen, sömürülen halklar, kendilerine ezen sömüren, katleden yapılara bağlanmasından, ama onlara karşı da çıkmasınlar; emperyalistlerle, katliamcılarla, dünyayı ve halkları gözünü kırpmadan mahveden tekerci burjuvalarla "karşılıklı uygarca oturup "siyasal yöntemlerle birlikte çözüm arasinlar"!

Çağdaş, uygarca bir çözüm yolu.

Ama ne kadar mantıklı, ne kadar gerçekçi?

Sömürücüler, katliamcılar da "siyasal yöntemlerle birlikte çözüm aramaya" yanaşırlarsa ne ala! Ya yanaşmazlarsa?

Bu ihtimal, Öcalan'ın teorilerinde yok. O, emperyalistlerin öyle davranacağından çok emin. O

Burjuvazinin ilerici özelliğini
kaybetmesinin üzerinden yüzyıl
geçtikten sonra, Öcalan (ve KADEK)
ABD'nin, AB'nin ilericiğini keşfetmiştir.
Sümer Rahip Devleti'nden Helen
uygarlığına uzanan tarihi yorumlar
kalabalığı içinde, demokratik-ekolojik
devrim safsatalarıyla söylenen,
savunulan Amerikancı dünya düzenidir.

kadar emin ki, Kürt sorununun “çözümünü” de on-
ların duyarlılığına havale etmekte tereddüt etmi-
yor:

“Kürt demokrasi hareketi içinde yer aldığı **dev-
letleri yıkmak** gibi bir amacı taşımamaktadır. Bu
devletlere yönelik tavrı, kendine yönelik **demok-
ratik duyarlılıktır**. ... Aslında bu çözümü kendi
coğrafyalarında en çok geliştiren ABD, İngiltere ve
İsviçre gibi ülkeler, büyük gelişmelerini esasta bu
demokratik tarza borçludurlar. Kürtlerin toplum
yapıları da bu çözüm tarzına şiddetle ihtiyaç gös-
termektedir.”

Türkiye oligarşisi, Suriye küçük-burjuva dikta-
törlüğü, Irak'taki işgalci Amerikan yönetimi, İran
İslamcı oligarşisi, “**demokratik duyarlılık**” gös-
tersinler, tamam. Kürt sorunu diye bir şey kalma-
yacağı gibi, bu ülkeler büyük gelişmeler sağlarlar.
Kim gibi, mesela ABD, İngiltere, İsviçre gibi...

Zaten Kürtlerin şiddetle ihtiyaç duydukları çö-
züm tarzı da ABD, İngiltere ve İsviçre gibi ülkelerin
bu demokratik tarzıdır.

İşte burada sadede geliyoruz yine.

İstenilen, hiç bir tereddüte yer bırakmayacak
açıklıkta söyleniyor. ABD, İngiltere ve İsviçre gibi
olmak. Yazımızın önceki bölümünde de aktarmış-
tık Öcalan'dan, hatırlatalım:

“**Kürt demokratik hareketinin genel hedefi,
tüm Türkiye’de tam demokrasidir. Türkiye’nin
AB kriterlerini hedeflemesi bu amacı karşıla-
maktadır.**”

Bunu söyledikten sonra, emperyalist demokra-
si savunuculuğunun üzerine ister “demokratik
ekolojik devrim” sosu dökün, ister “demokratik
cumhuriyet”le ambalajlayın, ne değişir?

6) İnkârların son durağı: sivil toplumculuk

Eğer savunduğunuz emperyalist demokrasiy-

se, savunduğunuz AB üyeliği yoluyla, oligarşik
diktatörlüğün demokrasicilik oyununda rötüşlar
yapılmasıysa, elbette gündeminizde devrim, ikti-
dar gibi şeyler olmayacaktır.

Bunların olmadığı yerde, düzen içileşme ve si-
vil toplumculuk vardır. Öcalan savunduğu teoriye
doğrudan sivil toplumculuk demiyor, ama aşağı-
daki görüşlerini de bundan başka bir şeyle de ta-
nımlayamazsınız:

“**Şahsen sosyal bilim teorisinde vardığım en
önemli sonuç, emekçi halkların devletçi yaklaşımları
ve araçları esas alamayacakları biçimindedir.
Halklar için temel araç, toplumun ekolojik ve de-
mokratik koordinasyon biçimleridir.** Bunun için
'ne kadar ihtiyaç, o kadar sivil toplum kuruluşla-
rı'dır. Çağdaş demokrasinin de evrimi bu yönlü-
dür. Başta AB'de olduğu gibi, klasik devlet mode-
lini aşmak, bugünlerde bir Avrupa Konvansiyonu
biçiminde varlık kazanmaktadır. Klasik devletten
uzaklaşmak, krizlerden kurtulmak için **temel bir
ilke** haline gelmiş bulunmaktadır. 'Ne kadar az
devlet, o kadar çözüm' sıkça tekrarlanan bir for-
mül halini almıştır.”

'Ne kadar az devlet, o kadar çözüm' formülü-
nün bugünlerde sıkça tekrarlandığını duyuyoruz;
ama özelleştirmecilerin, IMF'cilerin, AB'cilerin ağ-
zından. Tabii bir de sivil toplumculardan.

Öcalan'a göre, partiye, orduya, hayatın çeşitli
alanlarındaki devrimci örgütlenmelere gerek yok.
Ekolojik ve demokratik koordinasyon biçimleri ye-
ter. Çünkü “**çağdaş demokrasinin evrimi bu yön-
lü!**”

Çünkü; Öcalan'a göre “**Eski tarz kavga ve sa-
vaşlarla sonuç alınmasına günümüz bilim ve tek-
niğiyle siyaset kurumları fırsat vermeyecek bir
aşamadır. ... Kanlı uygarlık yöntemleriyle sonuç
alma, 21. yüzyıl zihniyet, teknik ve siyaset olgu-
sunca çok zor kılınmıştır.**”

Fakat hayatın kendisiyle çelişki halinde bu te-
ori. Çağdaş demokrasinin bu yönlü evrimini göre-
miyor kimse. Tersine, emperyalizm en kanlı yön-
temlerle saldırıyor. Eski sömürgecilik yöntemleri,
daha sık başvurulur hale geliyor. Ve yine halklar,
siyasal ve silahlı örgütlülüklere sahip olmayışları-
nın zayıflığını, dezavantajlarını yaşıyorlar tüm çıp-
laklığıyla.

Öcalan'ın bu teorilerinde mesela KADEK'in, si-
lahlı örgütlenmenin de yeri yok. Bunların lağvedil-
ip ekolojik, demokratik koordinasyon biçimlerine
döndürülememesi bile, Öcalan'ın hayali “evrim”
teorisinin tekzibidir. Emperyalistlerin “demokratik
tarzı”, oligarşik devletlerin “demokratik duyarlılığı”
Öcalan'ın hayali çağdaş dünyasının kurgularıdır.

Sonuç olarak;

Öcalan'ın "Özgür İnsan Savunması" başlıklı metni, tarih, sosyoloji açısından, Kürt hareketine ve kendisine Ortadoğu'da yüklediği "peygambersel" rol açısından, bir çok yazının konusu olabilecek eksik, yanlış, çarpık görüşlerle doludur. Ancak bunların bir çoğu, politik açıdan sonuçta sadece bir ayrıntı önemindedir. Temel olan bu "Savunma"da savunulan politika ve tercihlerdir. Bu nedenle yazımızda esas olarak bu yönünü ele aldık.

Burjuvazinin ilerici özelliğini kaybetmesinin üzerinden yüzyıl geçtikten sonra, Öcalan (ve KADEK) ABD'nin, AB'nin ilericiliğini keşfetmiştir. *"Hakim dünya sistemini sadece emperyalizm, işgal ve sömürgeci güç olarak değerlendirmek yanlıştır. Bu sistemler gücünü kanıtladıkları için başta daha verimli ekonomik üretim ve temelindeki yeni bilimsel-teknik özellikleri nedeniyle olumlu yönde de yayılma üstünlüklerine sahiptirler."* tesbitindeki politika üzerinde artık tereddüte yer yoktur. Sümer Rahip Devleti'nden Helen uygarlığına uzanan tarihi yorumlar kalabalığı içinde, demokratik-ekolojik devrim safsatalarıyla söylenen, savunulan **Amerikancı dünya düzenidir.**

(*) "Özgür İnsan Savunması", 11 Haziran 2003'den başlayarak 15 bölüm halinde Özgür Politika'da yayınlandı. Yazıdaki alıntılar, farklı bir belirtme olmadıkça, bu savunmadandır.

Bütün işgalciler, Irak'tan defolun!

Türkiye oligarşisinin Irak'taki provokasyonlarını sorgulayıp Amerika'nın işgalciliğini sorgulamamak da,

Amerika'nın TSK'yı aşağılamasını "ulusal onur" sorunu sayıp TSK'nın Irak'ta ne işi olduğunu sorgulamamak da, tek yanlıdır! Şu veya bu güce angaje olmaktır!

Genelkurmayı "milli" görenler de, ABD'yi "ilerici" görenler de, aynı yanılmanın iki farklı ucunda duruyorlar.

Türkiye oligarşisi, açık ki, Irak'ta **"suçüstü"** yakalanmıştır. Komplolar, provokasyonlar, katliamlar düzenlemek isterken, Amerikalılar tarafından suçüstü yapıp gözüne alınıldılar.

Buraya kadar yanlış bir şey yok.

Türkiye'nin Irak'taki varlığı gayri-meşrudur. Dolayısıyla orada giriştiği her türlü faaliyet de gayri-meşrudur; oligarşinin Kuzey Irak'taki provokasyonlarına, katliamlarına karşı çıkılmalıdır.

Bunda da bir yanlışlık yok.

Fakat, oligarşiyi suçüstü yapanın kendisi de orada aynı şekilde bir **"suçlu"** olarak bulunmaktadır.

Oligarşiyi komplo, suikast düzenlemekle suçlayan, orada zaten **işgalci** olarak bulunmaktadır. O topraklara, onbini aşkın Iraklı'yı katlederek

yerleşmiş bir suçludur hem de.

Böyle olduğu içindir ki, bu sorundaki tavır, kimin ne kadar bağımsızlıktan yana olduğunu, kimin ne kadar demokrat olduğunu ortaya koyan bir ölçüye dönüşmüştür.

Milliyetçilik pragmatizmdir; pragmatizm körleştirir!

Ülkemizde Türk milliyetçiliği ve Kürt milliyetçiliği, bu olayı ele alırken, iki ayrı uçtan ya oligarşinin ya da ABD'nin **yedeğine** düşmüşlerdir.

Milliyetçilik pragmatizmdir, pragmatik olduğu için siyasi körlük de, şaşılık da onlar için hiç anormal değildir. Bu olaya da öyle bakmışlardır. Bir milliyetçilik, ABD'yi eleştirirken, oligarşinin Irak'ta bulunuş ne-

denini görmezden gelmiş, diğer milliyetçilik, oligarşiyi eleştirirken ABD'nin işgalciliğini hesaba katmamıştır.

İşte bu nokta da, milliyetçiliğin milliyetçilik olmaktan çıktığı noktadır.

Türk milliyetçiliğinin savunduğu “ulusal onur” değil, katliam özgürlüğüdür!

“Türk milliyetçiliği”, vay, ABD ulusal onurumuza saldırdı diye sızlanırken, oligarşinin kontrgerillasının orada ne işi olduğunu hiç sorgulamamıştır. ABD'nin TSK mensuplarını aşağılamasına, gözaltına almasına karşı çıkanlar, o TSK'nın Kürt halkına karşı izlediği politikayı da hiç sorgulamamaktadır. Dolayısıyla, ABD operasyonu karşısında gösterdikleri tepki, ulusal bir tepki olmaktan çok, Kürt halkına karşı Irak'ta ve Türkiye'deki “katliam, provokasyon özgürlüğü-nü” savunma tepkisidir.

Yani, ABD'ye demektirler ki, bırakın bizi, Kürtlere karşı istediğimizi yapalım!

Türk “ulusalçı” çevrelerin Genelkurmay'ın yedeğindeki bu tepkisinin özünün “ulusal onur” temelinde olmadığı, aynı kesimlerin mesela IMF'nin aşağılamaları karşısında, ABD'ye bağımlılık karşısında aynı tepkiyi göstermemelerinden de bellidir.

Kürt milliyetçiliği, Amerikan işgalciliğini meşrulaştırmaktadır!

Oligarşinin Irak'ta ne işi var deyip, ABD'nin orada ne işi olduğunu sorgulamamak, ABD'nin operasyonunun “Irak'ta istikrar yaratmayı” amaçladığını söylemek, açık ki, ABD işgalini meşru görmektir. Kürt milliyetçiliğinin tavrı böyle gelişmiştir.

13 Temmuz akşamı Medya TV'de konuşan KADEK Başkanlık Konseyi Üyesi Duran Kalkan şöyle diyordu: “*Türkiye'nin Irak'taki istikrarsızlıkta önemli bir rolü var. Zaten Amerika da o baskını onun için yaptı.*”

Yani KADEK'e göre, Amerika Irak'ta istikrarın savunucusu ve sağlayıcısı. KADEK bunda hiç bir anormallik, gayri-meşruluk görmüyor. Peki nasıl bir istikrar bu? Katliam ve işgal istikrarı. Aynı mantık, Irak'taki direniş eylemlerini de “istikrarsızlık unsuru”

olarak görüp, ABD'nin onları bastırmasını da onaylayacaktır.

“*Türkiye sen defol, ABD sen kal*” tavrı, ABD'nin demokrasi, özgürlük getirdiğini dolaylı yoldan desteklemektir. Fakat, Kürt milliyetçiliği artık bunu “dolaylı” da yapmamaktadır. Duran Kalkan'ın sözleriyle aynı gün Osman Öcalan'ın verdiği bir demeçteki şu sözler, Irak'ta istikrar'dan ne anlaşıldığını daha net ortaya koyuyor zaten: “*ABD değişim istiyor, bu nedenle ilerici bir duruş içerisinde. Buna karşın bölge ülkeleri ise statükoyu korumak adına gericiliği temsil ediyor.*” (13 Temmuz 2003, Özgür Politika)

ABD ilerici, Türkiye oligarşisi gerici! Böyle bir bakış açısının Kuzey Irak'taki gelişmeler karşısında doğru bir tutum geliştirmesi zaten mümkün olamaz.

Amerikan işbirlikçiliği kimseye hayır getirmez!

Türkiye oligarşisinin gerici olduğu doğrudur. Ama ABD'nin ilericiliği büyük bir çarpıtmadır.

İyi işgalci-kötü işgalci arasında, küçük diktatör-büyük diktatör arasında bir tercih yapmak, ne demokrasiyi, özgürlüğü savunmakla, ne bağımsızlığı savunmakla açıklanamaz. Kürt milliyetçiliği, Amerika'nın icazetini almak için, Amerikan işbirlikçiliğini meşrulaştıran tehlikeli bir politika yapıyor. Bu politikanın nihai olarak oligarşinin politikasından farkı kalmaz. Çünkü oligarşinin politikasının özü de **Amerikan işbirlikçiliğidir**. Aralarındaki geçici çelişkiler, bunu değiştirmemektedir.

Amerika, kendisiyle işbirlikçilik yapan (yani kendisine tabi olan, teslim olan) tüm güçlere karşı her türlü müdahaleyi, aşağılamayı, dayatmayı mübah gören bir politikanın sahibidir. Amerikan işgalini meşrulaştırarak Amerikan işbirlikçiliği yolunda ilerlemeyi düşünenler, aynı müdahale, aşağılama ve dayatmalarla karşı karşıya kalacaklarını da hesaba katsınlar.

Türkiye'nin Irak'ta ne işi var sorusu, ek-sik bir sorudur: Doğru soru şöyle olmalıdır: **Türkiye'nin ve ABD'nin Irak'ta ne işi var?**

Hemen ardından söylenmesi gereken ise, bütün işgalcilerin Irak'tan defolması gerektiğidir.

AP: “Amerika tarihin en büyük istilacı” ABD Tüm Dünyada Baş Çelişki

Amerikan haber ajansı Associated Press, siyaset bilimciler ve eski devlet adamlarının görüşlerini de yansıttığı araştırma haberinde “**Romalılar dahil tarihteki hiçbir süper gücün, ABD gibi yeryüzünde bu kadar egemenlik kuramadığını**” belirtti.

“Dünyadaki birçok gözlemcinin ABD’yi, ‘kontrol dışı bir süper güç’ olarak nitelendirdikleri, bu kesimin, ‘ülkenin, hiçbir yasayı veya uluslararası sözleşmeyi, kendi çıkarlarından üstün görmemesinden’ kaygılandıkları”nın belirtildiği haberde dile getirilenler daha önce bir çok kamuoyu araştırmasında ortaya çıkan sonuçlarla paraleldir. Hatırlanacağı gibi onlarca ülkede yapılan araştırmalarda, Amerika’ya karşı halkların öfkelerinin giderek yükseldiği sonucu tartışmasız olarak ortaya çıkmıştı.

Kıtalaraya Yayılan İstila ve Küreselleşme

Halen Avrupa, Asya, Balkanlar ve Ortadoğu’da onlarca ülkede askeri üsse sahip olan Amerika, Cibuti’ye 2300 asker sevk ederek bunlara bir yenisini daha ekledi. Böylece Afrika kıtası da, ABD’nin istila sınırlarına dahil oldu.

Kıtaları askeri olarak üsleriyle kontrol altında tutan, ordusunun yarısı ülke dışında bulunan, teknolojiyi sadece egemenliğini güçlendirmek, halkları baskı altında tutmak için kullanan bir güç, kuşkusuz dünya halklarının da baş çelişkisi olmak durumundadır. Buradan çelişkiyi belirleyen sadece askeri varlık olduğu sonucu çıkarılmamalı. Çelişki, askeri, ekonomik, siyasal her alandadır. Amerikan imparatorluğunun istilası bir araç ve sonuçtur.

Küreselleşme, globalizm üzerine yapılan bütün teoriler böyle bir dünyada eskimiş, çöp sepetine atılmış demektir. Bütün dünyanın ABD’nin karşısında yer aldığı bir tabloda kimse küreselleşmenin faydaları üzerine nutuklar atamaz. 1990’lı yıllardan, Sovyetler’in yıkılmasından bu yana adım adım örülen istila zincirinin ulaştığı boyutu artık herkes imparatorluk olarak niteliyorsa (ki öyledir), küreselleşmenin halklara işgal ve yoksulluktan başka bir şey vermediği tartışmasızdır. Küreselleşmenin, Lenin’in tarif ettiği emperyalizm olduğu ortadadır.

Geçtiğimiz haftalarda BM tarafından yayınlanan ve bizim de Türkiye’nin durumuna ilişkin ele aldığımız “İnsani Gelişmişlik Raporu”, işte tam

da bu sürecin sonuçlarını, “küreselleşme” denilenin “küresel adaletsizlik düzeni” olduğunu çıplak olarak sunuyordu. Bu rapora göre;

“1990’dan bu yana 54 ülkenin geliri düştü; 21 ülke insan gelişimi konusunda geriledi; Günde 30 bin çocuk engellenebilir hastalıklar nedeniyle yaşamını yitiriyor; Her yıl yarım milyon kadın hamilelik ya da doğum sırasında ölüyor; 90’lı yıllar boyunca 13 milyon çocuk ishal yüzünden yaşamını yitirdi. Bu sayı İkinci Dünya Savaşı’ndan bu yana yaşanan tüm silahlı çatışmalarda ölenlerin sayısından daha fazla; emperyalist bir ülkede çocuk ölümlerinin oranı binde dörtlerdeyken, sömürgeelerde korkunç boyutlarda. Mesela Sierra Leone’de her bin çocuktan 363’ü beş yaşını göremiyor; her hafta 1 milyon kişinin çeşitli nedenle öldüğü bu dünya düzeninde, 2 milyar insan okuma yazma bilmiyor.”

İşte size küreselleşme!

Amerikan eksenli küreselleşmenin hala iyi yönlerinden sözeden varsa, sadece açlık ve zulüm üreten bir düzenin üzerini örtmeye çalışıyor, yalan söylüyor demektir.

Gücün Sınırları, Direniş ve İşbirlikçilik

Her “süper güç” gelişimini tamamladığı noktada gerileme sürecine girmeye mahkumdur. ABD imparatorluğu gelişiminin sınırlarına henüz dayanmadıysa da, yarattığı öfke, ortaya çıkardığı çelişkiler ve direnişlerle, emperyalist ekonominin bunalımlarıyla bu sınırı oldukça yakınlaştırmıştır.

İşte tam da bu noktada işbirlikçilik ve halkların direnişi çok daha önem kazanıyor. Halkların direnişi bu sınırı daha da yakınlaştırıp, Amerika’ya ölümcül darbeler vururken, işbirlikçilik, imparatorluğun ömrünün uzatılmasına hiç olmadığı kadar hizmet ediyor. Bu işbirliğinin hangi kılıf altında, ne gerekçeyle yapıldığının, ezilen bir ulus tarafından yapıp yapılmadığının hiçbir önemi yoktur. ABD imparatorluğunun önündeki dikenleri temizleyen herkes, her güç, halkların daha büyük acılar yaşamasına, daha büyük açlığın pençesine düşmesine katkı sunuyor demektir.

Türkiye oligarşisi böyle bir pozisyonudadır, işbirlikçi Kürt milliyetçi önderliği böyle bir durumdadır, Arap rejimlerinin çoğu böyledir...

Yalan İmparatorluğu

oligarşinin kendi beyninin ürünü olan hiçbir şey yoktur. Bütün zulüm yöntemlerini emperyalistlerden öğrenir, halkımıza karşı kullanırlar.

“Irak’taki kitle imha silahları” nakaratını dinledi dünya aylarca. BM denilen koskoca kuruluş aylarca bunu tartıştı. “Denetçiler” nükleer silah aradı günlerce. İşgal bununla gerekçelendirildi.

İşgal gerçekleşti, ancak süren direnişin de etkisiyle çelişkiler yalanların ortaya çıkmasına, Amerikan imparatorluğunun, yalan imparatorluğu olduğunun görülmesine neden oldu. **Yalancıların yüzüstlüğü ayyuka çıktı. Ama kimse bu ortaya çıkanlardan, emperyalistlerin utanacağını, yüzlerinin kızaracağını düşünmesin.**

İngiltere Başbakanı Tony Blair, içeride seçim hesaplarıyla “kitle imha silahlarının bulunacağından emin olduğunu” söylemeye devam edersun, yalanlar ortaya çıktıkça, “**çağdaşlığın, medeniyetin beşiği**” emperyalistlerin yalan üzerine kurulu düzenleri de gözler önüne seriliyor.

CIA: “Evet Üydurduk!”

Irak’ın “Nijer’den uranyum aldığı” yalanının BBC’de yayınlanmasının ardından tartışma büyüdü ve itiraflar başladı. (Bu arada İngiltere başbakanı Blair’in “*Irak’ın 45 dakika içinde kitle imha silahlarını harekete geçireceği*” yalanı da artık komediye dönüşmüş durumda.)

Onbinlerce Iraklı katledilmiş, işgal gerçekleşmişti. Yani, artık “olan olmuş”, yalan işlevini yerine getirmişti. Bu yarıyla emperyalistler itiraflarda bir sakınca da görmezler. İç çatışmalar bu tür itirafları daha da körükler kimi zaman.

Dünya üzerindeki her türlü entrikanın, suikastin, darbenin, kirli işin, “psikolojik savaş” adıyla uydurulan yalanın arkasındaki güç olan CIA’nın başkanı George Tenet uranyum uydurmasını bakan nasıl açıklıyor;

“*Evet güvenilirmez bir istihbarattı. Bush’un konuşmasında bu bilgiyi kullanmasının sorumluluğu bize aittir.*”

Bu kadar basit, bu kadar söylenip geçilecek bir durum sanki. İnsanın ne değeri var. Sayısı bile belirlenemeyen onbinlerce ölü Iraklı’nın ne değeri var, kaynaklarına el konulmuş, işgalin yarattığı zulüm ayyuka çıkmış, ne önemi var!

Peki kim vermiş bu “güvenilmez” istihbaratı?

Yok tabii böyle bir şey ve olması da gerekmiyor. Önemli olan işgal için kullanıldığı süreçte üstlendiği görev. **Oligarşinin polisinin yöntemlerine ne kadar benziyor değil mi?** Amerika aynı yöntemleri ülkeleri işgal için kullanıyor, onun işbirlikçisi de devrimcilere karşı kullanıyor. Zaten

İtiraflar CIA ile bitmiyor; ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ABD senatosunda yaptığı konuşmada, “*Irak’a savaşın bu ülkedeki kitle imha silahlarına dair yeni kanıtlara bağlı olarak başlatılmadığını*” açık olarak söyledi.

Beyaz Saray “*iddiayı işgal öncesinde de güvenilir bulmadıklarını, bu bilgiyi hiç kullanmalarını gerektiğini*” söylüyor.

Ama kullanmışsın ve işgali bu yalana dayandırmışsın. Mesele bu kadar açıktır. Yalanı hangi emperyalist kurum kurgulamış ne önemi var. ABD ve İngiltere devletleri bilerek, planlayarak kullanmışlardır bu yalanı. Tabii bu arada önceki yazılarımızda belirttiğimiz gibi, böyle bir uranyum alımı olsa dahi, Irak’ta sözü edilen silahlar bulunmuş olsa dahi işgal meşrulaşmazdı. Ancak şimdi herkes dünya halklarının nasıl bir düşmana karşı savaşmak ve direnmek zorunda olduğunu daha açık görüyor.

Çıkarları için her yolu mubah gören, her türlü yalanı söyleyen, her türlü katliamı yapan, sahte belgeler hazırlayıp, BM toplantılarında “koca koca” devletlerin büyük istihbaratları diye yutturan, muhalif güçlere, devletlere “terör” demagojisi ile

Sayı 69

33

20 Temmuz
2003

“Nükleer silahlar... Irak uranyum aldı...” yalan; ama bu görüntüler gerçek.

Peki kim verecek bu katliamların hesabını? Kim verecek işgalin hesabını?

Ve bu görüntülere yeni kareler eklemeye devam ediyor işgalciler. Bu kez de yalanın, demagojinin adı; “Saddam’ın silahları” değil de, “terörist saldırılara karşı Irak’ın istikrarını sağlama” yalanıyla sürüyor katliam.

saldıran bir yalan imparatorluğuy-
la karşı karşıyayız.

Tarihte de bütün zulüm üreten devletler, ya zulümlerini, işgalleri-
ni yalanlar üzerine kurmuş, ya da yalanlarla üzerini örtmeye çalış-
mışlardır.

Naziler Polonya'yı işgale baş-
larken, "Polonya sınırlarımıza sal-
dırdı, askerlerimizi öldürdü" ge-
rekçesine dayandırıyordu. Böyle
bir saldırı vardı, ama bunun da Al-
manlar tarafından yapıldığı sonra
ortaya çıkacaktı. Alman emper-
yalist tekellerinin dünya pazarını
ele geçirme hesaplarıyla yaratılan
Hitler'in mirası şimdi Amerikan
imparatorluğunda yaşıyor.

Peki Ne Olacak?!

Yalanlar ortaya çıktı. Peki şim-
di ne olacak?

**Amerika ve İngiltere'yi yargıla-
yacak bir "uluslararası mahkeme"**
var mı?

**Amerika ve İngiltere'ye am-
bargolar uygulayacak**, silah üreti-
mini yasaklayacak bir Birleşmiş
Milletler var mı?

**"Derhal yalan ve katliam üzeri-
ne kurduğunuz işgale son verin"**
diyecek bir kurum, kuruluş, devlet
var mı?

Hayır yoktur bunlar. Bu yalan-
ların BM tarafından da kabul gör-
düğü hatırlanırsa, sadece halklar
emperyalist kurumların inanılma-
ması, güvenilmemesi gereken ku-
rumlar olduğunu daha açık olarak
görmüştür. "Uluslararası kurum-
lar", "uluslararası standartlar" di-
ye sözü edilenlerin nasıl bir yala-
nın, riyakarlığın adı olduğu daha
iyi anlaşılmıştır.

Belirtelim ki, bu itiraf ve ortaya
çıkan yalanların yarın, emperya-
listlerin ne kadar şeffaf, ne kadar
hatalarını kabul eden demokratlar
olduğunun kanıtları olarak göste-
rildiğini duyarsanız şaşmayın. On-
binleri katledip, yıllar sonra "evet
yaptık, hatalıydık" diyen bunlar
değil mi!

Arafat'ın Trajedisi

6 Mayıs 2002 tarihli Ekmek ve Adalet'te Filistin ile ilgili yazımı-
nın başlığı "Arafat, kendi altını oyuyor!" idi.

Sözünü ettiğimiz ise, bir önceki hafta boyunca "en önemli geliş-
me" başlığıyla dünya medyasında yayınlanan, "Arafat ABD planını
kabul etti..." haberi idi. Söz konusu plan bugün "Yol Haritası" dedik-
leri bir plan değildi. İsraili katliamcı bakan Zeevi'yi cezalandırmaktan
yargılanan ve aralarında FHKC Genel Sekreteri ve Filistin'e silah
naklini yaptığı iddia edilen Arafat'ın bir yardımcısının da bulunduğu
6 Filistinli'nin ABD planı dahilinde, Amerikan ve İngiliz gözetimin-
deki bir hapishaneye kapatılmasının kabulü idi. Ortadoğu pragmatiz-
minin tipik örneklerinden biri olan Arafat, bunun karşılığında, üye-
rindeki kuşatmanın kaldırılacağını bekliyordu.

Ne kuşatma kalktı, ne de katliamlar durdu. Kuraldı; her geri adım,
emperyalistlerin daha fazlasını istemesinin önünü açar.

Bugün "Yol Haritası"nın kabul edilmiş olmasına karşın, Arafat
üzerindeki kuşatma kaldırılmış değil. Üstelik kendi içinden bir ihanet,
Mahmut Abbas ihanetini çıkardı. O gün kendi adaletini İsrail-ABD'ye
devreden Arafat yönetimi, bugün ülke yönetimini resmi olarak ABD
ve İsrail'in istediği Abbas'a devretmek zorunda kaldı.

Şimdi de Ramallah'ta tecrit altında tutulan Arafat'ın trajedisine
yeni bir halka daha eklemenin zemini hazırlanıyor. Şaron, Filistin
Başbakanı Abbas'ı engellediği iddiasıyla Arafat'ı sürgüne gönder-
mekten, tutuklamaktan söz etmeye başladı. Arafat ile Abbas ara-
sında Yol Haritası'nın uygulanması tartışmaları yeniden alevlendi.
Tutuklama tehdidi ne kadar somuta dönüşür, mevcut dengeler bu-
na izin verir mi, ayrı bir tartışma ama, sürekli geri adımların, em-
peryalist barışın Arafat yönetimince kabul edilmesinin Filistin hal-
kının birliğine yönelik ciddi tehditleri barındırdığı da gün yüzüne
çıkma devam edecektir.

Tutsaklar Açlık Grevinde

Irak'ta ve İsrail'deki hapishanelerde bulunan Filistinliler açlık grevine baş-
ladı. İsrail'in Meggido Askeri Hapishanesi'ndeki 1200 tutsaktan 200'ü ilk
grup olarak Hamas ve İslami Cihad üyelerinin serbest bırakılması için eyle-
me başlarken, Beytüllahim Tutuklular Kulübü, bu gruba her gün yeni bir gru-
bun eklenmesinin beklendiğini belirtti.

Bu arada kadın tutsaklara yönelik işkence gün yüzüne çıktı. Kadınların
sık sık saldırıya maruz kaldığı İsrail hapishanelerinde en son saldırı 9 Tem-
muz'da gerçekleşti ve tazyikli su ile gazların kullanıldığı saldırıda 8 kadın tut-
sak ağır yaralandı. Filistin Esirler Bakanlığı açıklamasında kadın tutsakların,
bazılarının hücrelere konulmasını protesto için eyleme başladıklarını duyur-
du.

"İsrail hücremde öldürmek istiyor"

El Fetih yöneticilerinden Mervan Burguti: "İsrail beni
hücremde öldürmek istiyor. Hamamböceği dolu bir hücre-
de tecrit edilmiş durumdayım. İsrail devlet güvenliğine
zarar verdiği bahanesiyle 15 aydır ailemi ve çocuklarımı
göstermiyor" dedi. Burguti, tutuklandığı 15 Nisan 2002'den
bu yana "terörist faaliyetleri hapishaneden yönetebileceği"
gerekçesiyle kimseyle görüşmesine izin verilmiyor.

Tunceli Temel Haklar: “Dersim’in her sorunu bizim sorunumuzdur”

Geçen haftaki sayımızda kuruluşunu duyurduğumuz **TUNCELİ TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ**’nin Kurucu Başkanı **Murat KAYMAZ** ile derneğin Dersim’de nasıl bir çalışma izlemeyi hedeflediğini ve Dersim’i konuştuk...

Derneğinizi kuruluş amacından başlayalım.

Dersim onyıllardır baskı, zulüm, sürgünlerin en yoğun yaşandığı bir bölge. Halkı yıllardır uygulanan adaletsizliklere ve yok saymalara her dönem karşı çıkmış ve büyük bedel ödemiştir. Hak ve özgürlük talepleri her dönem OHAL ve sıkıyönetimler altında yok sayılmış, zulümle bastırılmıştır. 1 Ağustos 2002 itibarıyla OHAL’in kalkması kağıt üzerinde kalmış, uygulamada farklılık yoktur. Halk her hak arama talebinde baskıyla sindirilmeye çalışılmakta. Halka bu sistem güçlüdür, zulüm sistemidir, değişmez mantığı aşılanmak isteniyor. Bütün bu anti-demokratik uygulamalar ancak **haklar ve özgürlükler mücadelesine sahip çıktığı** takdirde son bulacaktır. Amacımız baskı, sürgün, ihlalleri uygulayan mantığa karşı temel hak ve özgürlükleri sahiplenerek mücadeleyi geliştirmektir.

Dersim’deki demokratik mücadele açısından kendinize nasıl bir misyon yükliyorsunuz?

Dernek olarak halkın **somut taleplerine** cevap verebilecek bir mücadele yürüteceğiz. Bu mücadelede sorunları, dayanışma ve örgütlülükle çözebileceğimizi ve sonuç alma yöntemini ülke sorunlarının çözümü noktasına yönelterek bağımsız-demokratik bir ülke yaratmanın çok uzak olmadığını anlatacağız. Bölgede yaşanan hak ihlallerini kamuoyuna açıklamakla **yetinmeyip çözüm yolunu** bulacağız. Açıklayan değil değiştiren olacağız. Onyıllardır sorunları dört yılda bir yapılan seçimlerle çözeceğini vaadeden, halkı kandıran burjuva siyasetine karşın bu sorunları ancak halk kendisi yönetimin içinde olduğunda, karar hakkı olduğunda yani kendi elleriyle değiştireceğini anlatacağız. Halka kendi gücünün-değiştirme gücünün farkına varmasını sağlayan bir kurum olma yolunu seçeceğiz. Bu sistemi onaylamayan anti-faşist, anti-emperyalist herkesin sesi olacağız.

Mücadele alanlarınız neler olacak?

Derneğimiz haklar ve özgürlükler mücadelesinde

mevzi olma amacındadır. Genel olarak;

- Dersim’de geçmişte yaşadığı sevgiyi, saygıyı, dayanışmayı, haksızlığa başkaldırmayı, toplumsal düşünmeyi içeren değerler yok edilip yoz bir kültür dayatılmak isteniyor. Özellikle gençlik kendi kültüründeki değerlerden uzak yaşamaya itiliyor. Son yıllarda yaygınlaşan birahane kültürü ve fuhuş, yoz kültürün dayatılma aşamasıdır. Amaç emekçi insanların işsizlik, yoksulluk sorunlarını birahanelerde eğlenerek düşünmemesi, sistemi-yaşamı sorgulamamasıdır. Gençlik uyuşturucu, bali vb. maddelere yöneltilerek düşünmeyen, sorgulamayan, geleceğine sahip çıkmayan bir kuşak yaratılmak isteniyor;

- Pülümür depreminde evleri hasar gören insanlara onarım ve bakım için yardım edilmediğinden ölümler burun buruna yaşanıyor;

- Köye dönüşlerin gündemde olduğu bir dönemde köyler insansızlaştırılmak isteniyor. Köye dönmek için başvuru yapan insanlar hukuki olarak yapılan oyunlar sonucu çoğu temel haklarından mahsur kalıyorlar. Köye dönüşler fiili olarak engelleniyor. Köye dönenlere devlet tarafından elektrik, su, yol gibi temel ihtiyaçlar dahi sağlanmıyor;

- Eğitimde stajyer öğretmenlerin atanmasından dolayı eğitim kalitesi düşük. Okuma seviyesi Türkiye’de en iyi olan Dersim şu an geriliyor bu konuda;

- Yapım aşamasında olan baraj Dersim’in iklimini, doğal yapısını ve bitki çeşitliliğini olumsuz yönde etkiliyor. Ovacık gözeleri kurulmak istenen su fabrikası ile yok edilmek isteniyor.

- Sağlık sorunu kanayan bir yara. Hastaneler ihtiyaçlara cevap veremeyecek durumda. Çoğu yerde doktor yoktur. Bu nedenlerden dolayı köylerden ve ilçelerden gelen hastalar yollarda hayatlarını kaybediyor.

Derneğimiz tüm bu sorunlarla ilgilenecektir. Dersim’in her sorunu bizim sorunumuzdur.

Elbette bununla yetinmeyerek tüm ülkedeki hak ve özgürlükler mücadelesinin de parçası olacağız.

Sayı 69

35

20 Temmuz
2003

**Safları
Sıklaştırm!**

bin 1000 GÜN

Biliyorsun çok yazdık çok söyledik. Üzerinden aylar geçmiş olsa da o sözlerim geçerliliğini koruyor. ... Önümüzde hala iki seçenek duruyor: Ya Zafer Ya Ölüm! ... Alın bandımı sol göğsümde taşıyorum onlara sürpriz olsun. Şimdi artık veda zamanı. Hepinizi kucaklıyorum...

Ayşe BAŞTİMUR
Şubat 2001 Kütahya

Ya Zafer Ya Ölüm!

bölüm:6

"Say Sami Türk!

Geride kaç ölüm orucu direnişisi kaldı, say!

Ecevit, Bahçeli, Yılmaz, sayın eserinizi olan tabutları!

Bu ülkenin anlı şanlı partileri, sendikaları siz de sayın!

Saymaya devam edin!

Hakları için, düşünceleri için, bağımsızlık ve özgürlük için direnenlerin BİTTİĞİNİ asla göremeyeceksiniz!

Bu topraklar direnecek, bu halk direnecek!.."

500'lü günlerin başıydı bu sözler söylendiğinde. **1000. Gün, sözlerin kanıtlandığı yerdir.** Üçer beşer gün arayla hapishanelerden çıkan tabutlarla kanıtlandı sözler. Alınlardan hiç çıkarılmayan kızıl bantlarla kanıtlandı. 500'lü günlerden devam ediyoruz destanımızı

anlatmaya.

Barolar tarafından gündeme getirilen **"üç kapı üç kilit"** Adalet Bakanlığı dışında hemen her kesim tarafından kabul edilmişti, ama bakanlık hala **"basın yazmazsa biter"** nakaratında takılıydı.

TAYAD'lı Aileler, 4 Mart'ta **"TECRİTE HAYIR ÖLÜMLERİ DURDURUN!"** çağrısıyla bir imza kampanyası başlattılar.

Aynı günlerde generaller **"Korkut Eken'in her yaptığı bizim dahilindedir"** diyerek Susurluk'u üstlendiler. 26 Mart'ta TAYAD'lılar adliye önündeydiler; bu kez Susurlukçular hakkında suç duyurusunda bulunmak için.

"Cezaevi İzleme Kurulları" hapishaneleri denetleyip peşpeşe raporlar düzenledi: **"Bir sorun yok!"** Demagoji, olmayan sorunun(!) çözümü için süren direniş gerçeğine çarpmaya devam etti.

534. gün; İmzalardaki destek

TAYAD, 29 Mart'ta toplanan imzaların 15 bine ulaştığını açıkladı. 6 Nisan'da imza sayısı 23 bin olmuştu.

Bu arada çeşitli demokratik kitle örgütlerinin **"üç kapı üç kilitin kabul edilmesi"** için imza

toplayarak yaptığı başvuru karşısında Sami Türk şu açıklamayı yaptı: **"Üç kapı üç kilit önerisi onlara cesaret veriyor, ölüm orucu bu nedenle uzuyor."**

19 Aralık'ın öncesinde Ecevit demişti: **"kamuoyu desteği sürerse eylem bitmez"**. O desteği kesmek için saldırının işareti olmuştu bu demeç.

Bin gün boyunca, o desteğin büyük oranda kesildiği dönemler de oldu; ama direniş sürdü. En güç koşullarda direniş, desteği yeniden yarattı. Bu destek bazen imzalar oldu, bazen mitingler, bazen açlık grevleri, bazen bir sloganı paylaşmak... **"Basın yazmazsa biter"** sözü oligarşinin rüyası olarak kaldı hep; benzer cümleleri Sami Türk'ten sonra Cemil Çiçek de kuracaktı, ama nafile.

536. gün; Meryem ve Ayat

31 Mart'tı; Meryem Altun şehit düştü. Meryem'in ölümü, bir yurtseverlik çağrısıydı. 7 yıl İngiltere'de yaşamış ve Avrupa'nın **"sunduklarını"** reddederek dönüp gelmişti yurduna, dönüş gelmişti kavganın içine. Avrupa'ya, ABD'ye kapağı atmanın kurtuluş gibi gösterilmeye çalışıldığı gençliğe, kurtuluşun yolunu gösteriyordu adeta.

Sayı 69

36

20 Temmuz
2003

26 yaşındaydı Meryem. Bağımsızlık, özgürlük, onur çığlığıydı alındaki kızıl bant. 16 yaşındaydı Filistin’li Ayat Akhras. Feda savaşçısıydı. Meryem’le aynı günlerde ekranlardan tüm dünyaya direnişin çağrısı olarak sesleniyordu.

Meryem ve Ayat’ın çağrısını aynı günlerde duydu dünya. Şaron’a bakınca Ecevit’in, Ecevit’e bakınca Şaron’un görüldüğü topraklarda, F tiplerindeki direniş ve Filistin direnişi, feda ve özgürlük çizgisinde birleşiyordu. Meryem ve Ayat’tı özgürlüğün adı.

Zulmün karşısına önce **feda savaşçıları** çıkıyordu. En yiğitler, zulmün karşısına dikiliyorlar, korkuyu parçalıyor, kuşatmaları yarıyor, umudu yayıyorlar...

Ve yine aynı günlerde, bir Filistinli çocuğun, **“utanın utanın utanın...”** diyen sesiyle yankılanıyordu dünya. Utanın diyordu direnmeyenlere, utanın diyordu işbirlikçilere, ve babasını hapseden dünyaya.

Ramallah, El Halil, Kalkilya, Tulkarem, Beytüllahim... işgal altındaydı, işgal altındaydı Armutlu... Zulüm kuşatmıştı Sincan, Tekirdağ, Edirne, Kandıra, Kırkları...

Ama olsun; Biz Filistindik. Filistin bizdi. Kuşatma altında kilerin yüreği, dünyanın neresinde olursa olsun, direnenlerle birlikte atıyordu. Sincan F tipindeki DHKP-C davasından tutsaklar, Filistin için üç günlük açlık grevi yaptılar. Tutsakların Filistinli kardeşlerine kan verme ve iase bedellerini Filistin’e gönderme talepleri Adalet Bakanlığı tarafından reddedildi.

559. Gün: Bayrakların kızıllığı, alın bantlarının kızıllığıyla harman oluyor meydanlarda

2002 1 Mayıs; binlerce kızıl bayrağın deniz olduğu bir kortej yürüyor. “Bitirilmek, yokedilmek” istenenin, “bittiği” ilan edilenin korteji bu. Umutun korteji.

“ABD’yi, NATO’yu, IMF’yi, AB’yi arkanıza alıp, yakıp yıktınız, aç, işsiz bıraktınız, katlettiniz, halkı sindirdik, devrimcileri bitirdik dediniz, İŞTE yine ALANLARDAYIZ” diye haykıran bir kortej bu.

Direnişin 17. ayıydı. Yürüyüş, 17 aydır ölümler pahasına, sakatlıklar pahasına direnenlerin yürüyüşüydü.

Onbinler vardı Türkiye’nin dört bir yanında, alanlarda.

Alanlar, bütün ülkenin F tipine dönüştürülemeyeceğini anlatıyordu. Alanlarda direnişle, ölüm orucuyla ilgili sloganlar en çok paylaşılan sloganlardı, “Gündem değil” diyenleri tekzip edercesine.

559. Gün: İşte yine taktılar alınlarına kızıl bantlarını

1 Mayıs alanlarında kızıl bayraklar lekesizliği, ve görkemliyle dalgalanırken, aynı gün, aynı saatlerde, F tiplerinin hücrelerinde zuladaki lekesiz, kızıl bantlar çıkarılıp alınlara takılıyordu.

8. Ekipler, o büyük günde başladılar ölüm orucuna.

8. Ekiplerin başlamasının ardından hapishane idareleri tarafından şöyle bir anons yapıldı: *“AHİM tarafından Ölüm Oruçularının CMUK 399’dan tahliye edilmesi kararı kaldırıldı ve uygulanmayacaktır. Ölüm Orucunu bırakın. Adalet Bakanlığı!”*

Zavallı ve çaresizdi oligarşi. Sanki ölüm orucu direnişçileri, AHİM’e güvenerek başlamışlardı direnişe. Anonsun yankısı gökyüzünün sonsuz derinliklerinde kaybolup giderken, hücrelerden “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganlarının

Sayı 69

37

20 Temmuz
2003

*“O sözler ki,
bir kez çıkmıştır
ağzımızdan...”*

“Alanlardaki ve hücrelerdeki kavgamız ortaktır.”

“Zulme, tecrite ve direnişimize karşı uygulanan kopkoyu sansüre rağmen, biz hücrelerimizde direnmeye devam ediyoruz.

Devrimci tutsaklar, 12 Eylül yıllarında bu sansürün katmerlisine karşı direniş destanları yazdılar. F Tipi hapishanelerin hücrelerinde yazdığımız direniş destanımızın halkımıza şu veya bu şekilde ulaşacağından eminiz.

Zulme karşı ortaya koyduğumuz kararlılığın, tüm mazlumların direniş gücünü büyüteceğinden eminiz.

Zulme karşı ölümlerimiz pahasına savunduğumuz ideallerin, on milyonların idealleri haline geleceğinden eminiz.

Böyle olduğu için, irademizi kıramadılar bugüne kadar. Bundan sonra da kıramayacaklar. ... Alanlardaki ve hücrelerdeki kavgamız ortaktır.

Bu kavga bir cephede tecrite karşı, bir cephede IMF’ye karşı, bir cephede ABD’ye İsrail’e karşı yürür; halkımızın çeşitli kesimlerinin çeşitli taleplerle yürüttüğü tüm bu mücadeleler bir nehirde birleşir. Biz o büyük nehrin savaşçıları, direnişçileriyiz.

... Sekizinci Ölüm Orucu Ekiplerimiz’deki, sekiz yoldaşımız, 1 Mayıs’ta alınlarına taktıkları kızıl bantları, zulme karşı direnme savaşımızın bayrakları olarak, şehit düşen yoldaşlarımız gibi, onurla taşıyacaklardır.

**3 Mayıs 2002
DHKP-C davası tutsakları**

yankısı yükseliyordu. Alanlardan yükselen ses hücrelere, hücrelerden yükselen ses alanlara ulaşmıştı bile.

586. Gün; Yalpalayan adımlar, direnişin dışına düştü...

28 Mayıs 2002, 8. Ekip'in ölüm orucuna başlamasının üzerinden bir ay geçmemişken, onlarca direnişçi ölümün eşiğindeyken, DHKP-C ve TKEP/L dışındaki siyasi hareketler, ölüm orucunu bıraktıklarını açıkladılar.

Peki neden bırakmışlardı? Direniş belli bir sonuca mı ulaşmıştı? Bunun cevabı yoktu açıklamada. "Bayrağı dışarıya devretmek" gibi bir muğlak ifade vardı onun yerine. Bunun ne anlama geldiği, aylar sonra hala anlaşılamayacaktı. Çünkü pratik karşılığı olmayan bir "devir"di bu.

Bırakanlar, ilk anda bırakan siyasetlerin sayıca "çokluğu" ileri sürerek bırakma tavrını meşrulaştırmaya, "gövde bıraktı" söylemiyle direniş karşısındaki olumsuz pozisyonlarını örtmeye çalıştılar, ama kendileri de biliyordu ki, nafile bir çabaydı bu. Gövdesiyle, dalıyla sürüyordu direniş ve hiç bir şey, onların bırakmasını haklı çıkaramayacaktı.

Burjuva basın (ve Kürt milliyetçi basın) da ilk anda bu gelişmeyi "ölüm orucu bitirildi" başlığıyla duyurdular. Ama

bin gün'den... dönüm noktaları

➔ **1 Mayıs 2002**; 8. Ekip hücrelerde ölüm orucuna başladı.

➔ **28 Mayıs 2002**; DHKP-C ve TKEP/L dışındaki siyasi hareketler, ölüm orucunu bıraktılar.

➔ **Haziran 2002**; 'Hücre Duvarlarını Yıkalım, İnsanları Yaşatalım' çağrısıyla tutsak aileleri, gençlik, sanatçılar çeşitli gösteri ve toplantılar yaptılar.

➔ **15 Haziran 2002**; KESK, DİSK, TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar ve TMMOB, 'tecrite karşı çıkalım...' çağrısı yaptılar.

➔ **14 Temmuz 2002**; TAYAD'lılar, Gazi Halk Meclisi'nin düzenlediği şenlikte, 5 bin kişi tarafından Ankara'ya uğurlandı.

➔ **15 Temmuz 2002**; 110 Bin İmza Ankara'da.

➔ **15 Temmuz 2002**; Volkan Ağırman Kandıra F Tipi hücrelerinde intihar etti.

➔ **31 Temmuz 2002**; TAYAD ve TUYAB'lı aileler, Avrupa ülkeleri elçilikleri önünde "F tiplerinden desteğinizi çekin" eylemlerini başlattılar.

➔ **3 Ağustos 2002**; Erken seçim nedeniyle Sami Türk Adalet Bakanlığı'ndan ayrıldı, yerine Aysel Çelikel atandı.

➔ **11 Ağustos 2002**; TAYAD'lı Aileler, Alibeyköy'de, süresiz açlık grevine başladılar.

➔ **24 Ağustos 2002** - Tahliye edilen ölüm orucu direnişçisi **Feride Harman** ölüm orucunu dışarıda sürdüreceğini açıkladı.

gerçekte, oligarşi onların "bırakması" üzerinden propaganda yapabilecek durumda bile değildi. Direnenlerin gerçeğini biliyordu. Tayin edici nokta Cepheli özgür tutsakların direnişiydi.

DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi 10 Haziran'da bir açıklama yaparak bu siyasetlerin "direnişin dışına düştüğünü" belirterek, son sözünü söyledi: "**Direniş sürecektir!**"

Ve uyarıyorlardı yalpalaya yalpalaya direnişin dışına düşenleri: "**Günlük düşünenler yanılırlar**".

Özgür tutsaklardı onlar. Rüzgarlara göre yön değiştiren, her zorlukta geri çekilmenin teorilerini arayanlar değil, rüzgarı bizzat yaratanlardı. Bu yüzden ki, ta 1980 cuntasından beri, onların olduğu hapisanelerde, tek bir rüzgar esti hep; umudun, direnişin rüzgarı. Karşıdevrimin ne zulüm, ne "de-

mokratikleşme" rüzgarları onları önüne katıp sürükleyemedi. Bin günlük destanları ancak onlar yazabilirdi...

634. Gün; 100 bin imza, Ankara'da!

Semt semt, ev ev dolaştılar haftalarca. Emekleriyle, fedakarlıklarıyla ulaştırdılar direniş gerçeğini yüzbinlere. Yüzbin imzaya ulaştılar, sonra onu da aştılar.

Topladıkları 110 bin imzayı 15 Temmuz'da Ankara'ya götürdüler. İzmir, Adana, Mersin, Antakya, Antalya, Samsun, Çorum, Malatya, Bursa, Kocaeli, Tunceli, Elazığ, Erzin-can ve İstanbul'dan otobüslerle Ankara'ya giderek, işte halkımız direnişçilerin yanında. Görmek, kabul etmek istemeseniz de, gerçek burada, 110 bin imzayı taşıyan dosyalarda...

- destanımız sürecektir

“Dağ fare doğurdu”! PEKİ NİYE?

5-6 Temmuz'da Ankara'da yapılan “Türkiye’de demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü” adlı konferans üzerine yorum ve değerlendirmeler sürüyor. Önceki sayımızda yaptığımız değerlendirmede “konferanstan geriye ne siyasal, ne pratik anlamda süreç açısından bir adım anlamını taşıyacak bir şey kalmayacağını” belirterek “çok geniş çevreleri” bir araya getirme görünümünün ardında tam bir “etkisizlik” olduğunu vurgulamıştık.

KADEK Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Duran Kalkan, 13 Temmuz'da Medya TV’de yaptığı konuşmada konferansı “Dağ fare doğurdu” sözleriyle değerlendirdi.

Peki ne bekleniyordu?

Eğer bu konferanstan bir “dağ” çıkacağı bekleniyorduyorsa, Kürt milliyetçiliği, konferansı birlikte örgütledikleri güçleri hiç tanımıyor demektir.

“Dağ fare doğurdu” sözlerinin kendisi yanılgıyı da ele veriyor zaten. Bu sözler, konferans gerçeğini doğru tanımlamıyor. Ortada bir “dağ” yok zaten. Kürt milliyetçiliğinin yanılgısı da burada. Konferansa çağırıcıları düzen içi kesimleri bir araya getirince, ortaya büyük bir “dağ”, gerçek bir “çözüm gücü” çıkacağını sanmışlardır.

Yanılıyorlar. Hem Türkiye gerçeği açısından bir konferansa yükledikleri rol yanlıştır, hem de sözü edilen siyasi güçlere ilişkin tahlilleri yanlıştır. Dağ veya tepe, ama sonuçta ortaya çıkanın “fare” olduğuna şüphe yok. Peki bu konferanstan ne ders çıkarıldı? Önemli olan budur.

Bu noktada Kürt milliyetçilerinin açıklamalarında çıkarılan ciddi bir ders görülüyor. Konferansa katılan aydınları, partileri eleştiriyorlar ama, işin temeline inmiyorlar.

Geçen haftaki değerlendirmemizde belirtmiştik; eğer bu kadar “geniş çevrelerin” bir araya gelmesinden bu kadar “kısır” bir sonuç ortaya çıkmışsa, “belirleyen asıl neden, konferansın ele alınışındaki icazetçi mantıktır.”

Kürt milliyetçiliği ve tüm diğer siyasi güçler, eğer bu konferanstan doğru bir ders çıkarmak istiyorlarsa, ilk tartışmaları gereken bu mantıktır. Çünkü konferansı içi boş bir dağ gibi gösteren de, konferansın ancak bir fare doğurmasının da, en önemli nedenlerinden biri budur.

Duran Kalkan aynı değerlendirmesinde “Sorunun sorumluluk altına girip girmemek” olduğunu belirtti-

yor; evet, bir yanıla doğru. Ama bu bir sonuçtur. Geçen yazımızda şöyle sormuştuk: “Sorunun etrafından dolanarak çözüme ulaşılabilir mi?”

Mesele, “çözüm beklenilen” güçlerin ve çözüm beklenilen yolun niteliğindedir. Bu güçler, düzen içidir, icazetçidir, böyle olduğu için de, düzenin izin verdiği ötesine geçemeyecek, düzenle çatışma anlamına gelecek bir sorumluluk üstlenmeyecek, sorunun etrafında dolanmaya devam edeceklerdir.

ÖDP ve onun başını çektiği reformizm, konferansa klasik manevrasını yapmıştır; hiç bir emek harcamasınlar, hiç bir risk almasınlar, ama konuyla uğraşın, gözüksünler.

Duran Kalkan’ın da bu noktada şikayete, eleştirmeye hakkı yoktur; “Sorumluluk altına girmeyenler” kimler? Mesela, işçi, memur sendikaları, odalar, legal parti çevreleri. Sendikaları ÖDP reformizmiyle birlikte apolitikleştirmenin, AB çizgisine çekmenin, devrimcileri tasfiye etmenin sorumlularından biri de Kürt milliyetçiliğidir. Kendi yarattığı sonuçla karşı karşıyadır Kürt milliyetçiliği.

Kitle örgütleri yıllardır kah sivil toplumculukla, kah AB’cilikle apolitikleştirildi, “o konu bizim gündemimiz değil, şu konuda doğrudan sorumluluk üstlenemeyiz” yaklaşımları ilk defa ortaya çıkmıyor. Bırakın “Kürt sorunu” gibi çok yönlü, kapsamlı bir sorunun sorumluluğunu üstlenmeyi; bu anlayışların egemen olduğu sendikalar, odalar, partiler, mesela bir infazların karşısına bile dikilememişlerdir bu ülkede, hala da dikilememektedirler; bir F tiplerine bile istikrarlı, kararlı biçimde karşı çıkamamışlardır, hala da çıkmıyorlar.

İşte bu yapı, onlara büyük misyonlar biçenlerin hayal kınklığının nedenidir. ÖDP reformizmini konferans konusunda eleştiren diğer reformistler, bu anlayışı, bu apolitik, tasfiyeci ve icazetçi mantığı eleştirmiyorlar. Daha doğrusu eleştiremiyorlar; çünkü kendileri de bir biçimde bu anlayışa ortak oldular yıllarca.

Konferansın çözümsüzlüğü, aynı zamanda “sivil toplumculuğun” çözümsüzlüğüdür; işte, bütün “sivil toplum” orada, ama iş faşizme karşı güç olma sorununa gelince, görünürdeki o büyük, geniş gücün güçsüzlüğü çıkıyor ortaya...

Sağ-Sol ve Çözüm!

Kürt milliyetçiliği, Türkiye solunu küçümseyen zihniyetinin ürünü olarak sık sık “sağ-sol tanımlarını yeniden yapmak gerekir” diyor. Bizce de iyi olur. Kimin nerede durduğu belli olur. Fakat “Genelkurmay”ın bile Kürt hareketini Türkiye solundan daha iyi anladı-

Sayı 69

39

20 Temmuz
2003

**Safları
Sıklaştırm!**

gını söyleyen Kürt milliyetçiliğinin çıkış noktası yanlış.

Kürt milliyetçiliği, düzen güçlerini, sağcılar “çözüm gücü” sandığı için bunu söylüyor. Devrimcileri çağırılmazken, nerdeyse tüm düzen güçlerine davetiye yolladıkları konferans bu konuda da çok öğreticidir.

Solcular işe yaramaz. Buyrun, “sağcılarla” yapın bakalım. Üç-beş sağcıya gazete köşesinde yazı yazdırdınız. Onların sayısı bile bir elin parmaklarını geçemedi. Buyrun Genelkurmay’la çözün, TÜSİAD’la çözün. ANAP’la çözün. AKP’yle çözün. Bunları da savundunuz. Hatta MHP’nin bile “çözüm gücü” olarak iktidara getirildiğini söyleyecek kadar sistemi tanımaktan uzaksınız.

Sistemi hala tanımıyor milliyetçilik, hala hayalci. AB’nin, ABD’nin itiraz etmeyeceği şeyler söyleyince çözülür diye düşünüldü. Uzun süredir politika bu temelde yapılıyor. Ama o da bir başka çıkmaz. Çünkü AB’nin, ABD’nin itiraz etmeyeceği şeyleri söylemek, özünde gerçek manada çözümünden vazgeçmektir.

Vazgeçtiniz de. Ama yine de süreç öngördüğünüz be beklediğiniz gibi gelişmedi.

Bu anlamda “dağın fare doğurduğu” ilk örnek değildir konferans.

Bir çok politikayı uygulamaya başladığınızda şu kadar zamanda çözülecek tahminleri yaptınız; öngörüsüzlüğünüz açığa çıkmaya başladığında bir süre daha “olumlu gelişmeler var” propagandasıyla idare ettiniz. Ama çözümsüzlükle yüzyüze gelmekten kaçamadınız. Bu defa yeni ittifaklar, yeni yönelimler aranıp bulundu.

Yine olmadı. Olmayacaktır da.

Konferansta “dağ fare doğurdu” diyorsunuz, peki fare doğurmaması için siz ne öneriyordunuz? Aslında sizin de onlardan farklı bir öneriniz yok. “**AB’ye uyum, Kopenhag kriterleri Kürt demokratik hareketinin taleplerini karşılıyor**” dediğiniz noktada, ne önerebilirsiniz zaten, oturup AB’ye girmeyi beklemekten başka. Nitekim konferansa “çözüm gücü” diye çağırıldığınız bir çok aydın, parti de bunu söylediler. “*Türkiye’de tek dinamik güç, demokratikleştirici tek güç AB’dir*” dediler. Farklı bir şey mi diyorsunuz, hayır!

Farklı bir şey diyorsanız, emperyalist demokrasiyi değil, halk için demokrasiyi istiyorsanız, AB’nin ABD’nin “Kürt çözümü”nü değil, Kürt halkının yurtsever, devrimci çözümünü savunuyorsanız, yanyana geleceğiniz güçleri, konferanslar, birlikler kuracağınıza güçleri de yeniden gözden geçirmek durumundasınız.

Sayı 69

40

20 Temmuz
2003

Fırsatçılık ve Emperyalist Kültür “Cola Turka” Kutularında

Fırsatçılığın ve Amerikan kültürünün yeniden “milli” kılıf giydirilerek teneke kutulara ve şişelere sıkıştırılıp, pazara sürülmüş hali olan “**Cola Turka**” sıradan bir ürün olmanın ötesinde çeşitli kesimlerin dahil olduğu bir tartışmayı da beraberinde getirdi.

Kimisi “pozitif milliyetçilik” dedi adına, kimisi “vay be biz de yaparmışız” diye şişindi...

Ürünün sahibi **ÜLKER**, islamcı sermayenin en eski ve en irilerinden biri.

Fransa’da yaşayan Arap asıllı bir sermayedarın, şişelerin üzerine özel yazılar da yazarak, Filistin davasını ranta dönüştürmesindeki örnek (Mekke Cola) şimdi ülkemizde sahneleniyor. Bir farkla ki, islami bir etiket değil, “milli” bir hava ile sunuluyor halka.

İslamcı sermaye “yürü ya kulum” diyen AKP iktidarının ola-

naklarını da kullanarak, ülkemizdeki anti-Amerikan havayı kasasına dolar olarak akıtmak istiyor.

Amerikan imparatorluğuna karşı halkımızın öfkesinin doruğa çıktığı bir süreçte birden ortaya çıkıyor ve buyurun size “milli” bir kola. Hem de Amerikan emperyalizminin simgelerinden Coca Cola’ya alternatif.

Ülker’in, islamcı sermayenin ve en genelde tekelci burjuvazinin ulusallık diye bir derdi yoktur. Derdi kasası. Ulusal çıkarları savunduğu nerede görülmüştür?

Genelkurmay da, Ağar da, AKP de “milli”; sonra gelsin stratejik işbirliği, emperyalistlerle anlaşmalar, ülke topraklarını Amerikan savaş uçaklarına açmalar. Ne zaman “millilikleri” akıllarına gelir; başlarına çuval geçirildiğinde. O da sahtedir. “Millilik”, katliamlarını, infazlarını, işbirlikliklerini

gizlemenin aracı. Ülker’in milliliği de kasasının üzerindeki şal.

Adını bir yana bıraktık (Amerikanca) “**Cola Turka**”nın reklamını izlemiştinizdir. Amerikan kültürünü alaturka Türklüğe batır, buyur sana “Türk malı Kola”!

Halkı aptal yerine koyan mide bulandırıcı bir kültür karşımızda. Adına “Turk” denilmiş Amerikan kültürü pazarlanıyor. Ülker; dili ingilizceye teslim olmuş, sokakta gençleri Amerikanca konuşur olmuş ülkemizde “*Türkleştirilmiş Amerikalılar*” masalı anlatıyor. “*Amerikan rüyası*” denilen emperyalist kültürü, yaşam tarzını “Cola Turka” kutusuna koyup alayıp pulluyor ve yeniden halka sunuyor. Karşılığında ise dolarlar (TL değil) akmaya başladı bile. Mesele de bu değil mi zaten!

Bir kitap, bir “aydın” ve Anti-örgütçü AB’ciler

Radikal Gazetesi Yazarı **Celal BAŞLANGIÇ** 14 Temmuz tarihli yazısında, en son keşfettiği bir dönemi ve kitabını tanıttı.

Adı, **Aytekin Yılmaz**. Kitabının adı, ‘İçimizdeki Hapishane/Labirentin Sonu’. Kitap özet olarak 19 Aralık öncesinde hapishanelerde örgütlerin nasıl “**Cezaevindeki cezaevleri**” (Başlangıç’ın uygun bulduğu başlıktır) yarattığını anlatıyor. Örnek verdiği isimler sahte, sadece Aytekin Yılmaz’ın PKK davasından bir süre tutuklu kaldığı anlaşıyor.

Anti-örgütçülük buluşma noktası

Kitabın önsözü **Ömer Laçiner**’den. Zaten onun yazmasından, bu kitabın neden ve nasıl çıkarıldığı anlaşıyor. Kimdir Laçiner? “**Birikim**” Dergisi’nden sağa sola vaaz veren, emperyalizmin küreselleşme teorilerini meşrulaştıran biri. Laçiner’i devrimci bir eylemde gören olmuş mudur bugüne kadar? Hayır, o sadece Fetullahlar’ın Abant toplantılarına katılır, islamcı TV’lere çıkar, nasıl çıkarıldığı, nereden finanse edildiği belli olmayan “Birikim”den akıl verir. Kim verdi bu görevi sana dersiniz; cevap alamazsınız.

Aytekin Yılmaz denilen kişi, anlaşılabilir(!) Örgütünü terk etmiş, düşmanlaşmış, intikam almaya çalışıyor. Aytekinler hep örgütlere düşmandır, durmadan kusarlar kinlerini.

Peki Aytekin’in propagandasını yapan, tam da 107 ölümün olduğu bir süreçte oligarşinin “örgüt baskısı” demagojilerine su taşıyan **Celal Başlangıç** neyin intikamını alıyor?

Başlangıç’ın sürekli olarak örnekleri, hainleri, davasını satan korkakları bulup köşesinde tanıtması yeni değil, ama eminiz herkes merak ediyor.

Celal Başlangıç

Başlangıç’ın “derinlerde” bilinmeyen bir sorunu mu var örgütlerle ve örgütçülükle?

Başlangıç’ı ve onun gibi düşünenleri Aytekinler’le buluşturan nokta temelde anti-örgütçülüktür. **Ömer, Celal, Aytekin... anti-örgütçülükte birleşiyor.** Bugün

AB’cilikte vücut buluyor bu kesimler.

AB’ci Oral Çalışlar “Pişmanlığı Kabul Edin” Diyor

AB’cilik, anti-örgütçülüktür, bireyi kutsar, devletin karşısında tüm halkın tek tek bireyler olmasını ister. Devletin şiddeti karşısında sesi çıkmaz, ama her türlü şiddete karşıdır O. Karşı olduğu halkın, oligarşinin ve emperyalizmin şiddetine karşı meşru şiddetidir.

F tiplerini, bireyi savunarak göklere çıkardılar. Devlet, katliamına bu kafaların yarattığı ortam üzerinde zemin buldu ve gerçekleştirdi. Adalet Bakanlığı sansürü onların nabzını alarak uyguladı.

Oral Çalışlar

Dört bir yanda AB ideolojisini, emperyalist ideolojiyi “sol” maske ile pazarlarlar. Paralarını AB’nin adı bilmem ne olan fonlarından alır, onların kültürünün, pespaye kapitalist düşüncelerinin yayılmasına hizmet ederler.

Barolarda, sendikalarda DKÖ’lerde, basında her yerde vardılar. Her yandan bireyciliği pomarlar.

İşte bir örnek; Cumhuriyet yazarı, AB’den demokrasi bekleyenlerden **Oral Çalışlar**. 15 Temmuz tarihli “**Güneydoğu’da Neler Oluyor?**” başlıklı yazısında KADEK için, “**‘Eve Dönüş Yasası’ bir ilk adım olarak kabul edilemez miydi?**” diye soruyor. Her ne kadar yanlış anlaşılmasın, ben aslında “bir genel af” düşünüyorum dese de, bunu bile “sorunu kökünden halletmenin” yolu olarak gördüğü, “Kürt halkının bütün ulusal hakları koşulsuz tanınmalıdır” demediği için temelde fark etmiyor. Sonuç olarak, “**Türkiye’nin iç dengelerinin şimdilik böyle bir çözüme (af) olanak vermediği söylenildiğine**” göre, AB’ci Çalışlar’a göre KADEK Pişmanlık Yasasını kabul etmeli, “eve dönmelidir”!

Ölüm orucu direnişçilerine “bırakın”, KADEK’lilere pişmanlık yasasını kabul edin; yani hiçbir koşulda direnmeyi düşünmeyin. Oral Çalışlar

Sayı 69

41

20 Temmuz
2003

**Safları
Sıklaştırım!**

Tuncay Özkan ve Yakılanlarımız

Akşam Gazetesi yazarı Tuncay Özkan 14 Temmuz tarihli "Unutur musunuz" başlıklı yazısında, Sivaslıları, Maraşlıları, yangınları, yananları, yakılanları" unutmamalıyız diyor ve halka da öğüt veriyor;

"Kanmayın ne olur, yalan söylüyorlar: Unutmamalıyız. Çünkü zalime acıyan, zulmüne ortak olur. Yakılanla, yakılan bir olur mu?"

Evet sayın Özkan; unutmamalıyız! Ne Maraşlıları, Çorumluları, ne Sivaslıları unutmamalıyız. Ama unutmamamız gereken başka yangınlar, başka yananlar, yakılanlar yok mu?...

6 Kadını Niye Hatırlamıyorsun?

Evet, kurşunlananları, ölüm oruçlarıyla katledilenleri bir yana bıraktık, 19 Aralık 2000 tarihinde 6 kadın diri diri çığlıklar arasında yakıldı bu ülkenin hapishanelerinde. Bir kadın, tüm medyanın karşısında bağırdı; "bizi, 6 kadını diri diri yaktılar" diye.

İşlar'ın halkın mücadelesine, direnişine, hak ve özgürlüklerine bakışı bu.

Peki niye?

Çünkü, AB'cinin beyni örgütlülüklere yönelik her türlü saldırıya uyum sağlamaya yatkındır. Hele bir de tersi "AB'ye uyum sürecini" bozuyorsa, o zaman her şeyi bir yana bırakıp, pişmanlığı da, teslimiyeti de, nedameti de dayatır.

"F Tipleri iyi oldu"

Yeniden Aytekin Yılmaz'ın kitabına dönersek, ne anlatıyor Aytekin?

Örgütler nasıl da sıkı eğitim yapıyorlarmış. Hem de günde 5 saat. Başka? Nasıl da polisten gelenlere şubede ne olduğunu soruyorlarmış, ne kadar da sıkı disiplinleri varmış... "Osman" diye biri ihanet etmiş de, örgütü de cezalandırmış.

Kimdir, nedir bilmeyiz, ama bir devrimci örgüt kamuoyuna suçlarını açıklamış, hainliğini netleştirip ilan etmişse, namuslu bir demokrat dahi anti-örgütçülere, birey kutsayıcılarına değil, örgüte inanır. Devrimciler içinse zaten bu tartışmaya bile gerek olmayan bir durumdur. İhanetin meşrulaştırılması "insan hakları" kılıfı ile savunulması, emperyalizmin halk saflarına yönelik oyunudur.

Haydi durmayın, daha açık ilan edin, söyleyin; **"F tipleri işte bunun için yapıldı, iyi oldu"** deyin. Tastamam söylenen bundan ibaret.

Örgütlerin hapishanelerde bir disiplini, irade-si olmayacak, şubeden gelenlere hiçbir şey sor-

Duydunuz! Gördünüz!

Unutmadınız, ama unutturmak istediniz.

Yakan oligarşinin özel tımcileri olunca, devlet bütün kademeleri ile diri diri yakmaya, katliama sahhip çıkınca, AB katliamı destekleyince siz de unutmuş gibi yapmaya, sanki böyle bir şey bu ülkede yaşanmamış ve hala katliam 107 ölümlle sürmüyormuş gibi davranmaya başladınız. Düzene uygun "demokrat"lık, AB'cilik bu olsa gerek.

Evet, *"unutmak insan olmamak demek. Yok olmak demek"* tir.

Sahi siz **"var" mısınız?** Yaşıyor musunuz?

Peki, o 6 kadının yakılması için zeminin yaratılmasında üstlendiğiniz rolü hatırlıyor musunuz? Hani o masa üstünde beyaz örtülü, çiçekli F tipleri reklamlarını...

Evet yangınları, yakılanları unutmamalıyız. Yakılanları olduğu kadar zemin hazırlayan ve yangının karşısına geçip seyredenleri de unutmamalıyız.

mayacak, kim hainleşti bilmeyecek. Peki ne yapacak?

Mesela kollektif yaşamayacak, herkes ranzasının altına ekmeğini saklayıp çıkarıp kendisi yiyecek... Herkes istediğini yapacak. Kapitalizmin "bırakın yapsınlar, bırakın geçsinler" pespayeliğine uygundur.

Tabii **örgüt olacaklar**, elbette eğitim çalışması yapacak beyinlerini oligarşiye teslim etmeyecekler. 19 Aralık öncesinde de örgütlü olarak yaşıyorlardı, F tiplerinde de örgütlüler. Amerika, Avrupa ve işbirlikçileri engelleyemedi bunu.

Haydi gücünüz yetiyorsa siz engelleyin örgütlü olmalarını. Gidin hepsiyle tek tek görüşüp Aytekin'in anlattıklarını anlatın. AB'nin nimetlerini anlatın. "Birey olun, AB bizi kurtaracak bekleyin" deyin. İkna edin bakalım.

Ama söyleyelim; boş bir çaba olur. Bu pespaye birey düşünceleriyle siz hiç engelleyemezsiniz örgütlü olmalarını.

107 ölüm Celal Başlangıç'ı ilgilendiriyor mu?

Celal Başlangıç'a yeniden sormak istiyoruz;

Sen bu ortamda neden böyle bir propagandayı yapma ihtiyacı duydun?

Sorulacağını bildiği için "Ölüm oruçları sürerken böyle bir kitap yayımlamanın doğru olup olmadığı" nı sormuş, "insan haklarında erteleme

olmaz" karşılığını almış. Çocuklara masallar. Peki 107 insanın hakkıyla neden ilgilenmemiş o kitabı yazan? Önsözünde "derin acılı, ürkütücü trajedi"den sözeden Laçiner neden 19 Aralık'ın, F tiplerinin yarattığı derin acıyı, trajediyi görmemiş?

Peki ya Celal Başlangıç; zulme karşı direnen bir kahramanı, haydi onları bıraktık "insani" boyutuyla da olsa, bir direniş gazisini niye tanıtmaz, niye onlardan söz etmezsin? Ya da neden devrimcilerin yazdığı hapishaneleri anlatan kitapları hiç tanıtmazsın?

Onlar hala devrim diyor, o kitaplar nedametli konulara giriyor değil mi?

AB'ye aykırı değil mi?

Bu yazı, yalanını, dolanını bir yana atarsanız, AB savunuculuğunun, bireyciliğin, anti-örgütçülüğün en rezil örneklerinden biridir sadece. Başka bir şey değil. Başlangıç, Aytekin'i de alıp "aydın" yapabilir, "camia"ya sokabilir. Belki o bir "vakıf" kurar! AB'ciler bir "aydın" kazanır!

Gerçi Başlangıç gibi, örgüt düşmanlığı yapanların, demokrasiden sözedenlerin hiç de demokrat olmadıklarını çok iyi biliyoruz. Onlar sütunlarından örgütlere küfredler, bireyi kutsarlar, ama sütunlarını karşı düşünceye açmazlar.

Ama biz yine de Başlangıç'a da seslenelim; haydi aç sütununu tartışalım. Bireyi, hapishanelerde örgütlü yaşamı tartışalım. Ama biliyoruz yapamazsınız. Yoksa AB'ciliğe halel gelir, patronlardan para kesilir.

Bedel Ödediler Kazandılar

NİJERYA 8 gün süren genel grev 10 emekçinin ölümü bedeliyle zaferle sonuçlandı.

Nijerya dünyanın sekizinci büyük petrol üreticisi. Ama tüm geri bıraktırmış sömürge ülkeler gibi, onun zenginlikleri de emperyalist tekellerin kasalarına akıyor. Bu nedenle zenginliklerinden halk yararlanamıyor. Genel greve neden olan petrol fiyatlarının %50'den fazla artırılması bunun sonucu.

Nijerya halkı, sendikaların çağrısı ile geçen hafta genel greve çıktı. Günlerce çatışmalar sürdü. Nüfusunun üçte ikisi yoksulluk sınırının altında yaşayan Nijerya'da dükkanlar ve işyerleri kapandı, trafik durdu. Sendikaların çağrısına uyan emekçiler yollara barikatlar kurarak hükümet dairelerinin önünde toplandı. Polis, göz yaşartıcı gazla ve gerçek kurşunlarla cevap verdi halkın direnişine.

Bedel ödemekten çekinmediler. 10 kişi direnişler sırasında hayatını kaybetti. Açlıkla kaybedeceklerini, çaresizlikle daha fazla can vereceklerini biliyorlardı çünkü. Ve kazandılar. Zamlar geri alınırken, köylerinin içinden geçen borulardan akan petrolün hangi kasalara aktığına bir kez daha tanık oldular.

Bedel ödemekten çekinmediler. 10 kişi direnişler sırasında hayatını kaybetti. Açlıkla kaybedeceklerini, çaresizlikle daha fazla can vereceklerini biliyorlardı çünkü. Ve kazandılar. Zamlar geri alınırken, köylerinin içinden geçen borulardan akan petrolün hangi kasalara aktığına bir kez daha tanık oldular.

Emperyalist Fransa İntikam Alıyor

KORSİKA Fransa sağcı iktidarının hazırladığı ve bağımsızlık mücadelesi veren Korsika Adası'nda, "yerel yönetimlerin tek bir çatı altında toplanmasını ve daha fazla özerklik" öngören reform planının halkoylamasında reddedilmesinin hemen ardından, Korsikalı yurtseverlere ceza yağdırıldı.

Geçtiğimiz haftalarda yapılan referandum, ikiye ayrılmış olan adada Ajaccio kentinde tek bir parlamento kurmayı hedefliyor, böylece sömürgeci Fransa'nın, ada üzerindeki kontrolünü daha sıkı yapabilmeyi amaçlıyordu. Yasanın "daha fazla özerklik" adıyla sunulması ise, halkın bağımsızlık taleplerinin törpülenmesini hedefleyen bir oyundan ibaretti. Az farkla da olsa, oyun Korsika halkı tarafından bozuldu.

Referandumun ardından, Fransa İçişleri Bakanı Nikolas Sarkozy, "bundan böyle adayı çok farklı günler bekliyor. Artık ciddi biçimde adanın güvenlik sorunu ile ilgileneceğiz" sözleriyle halkı tehdit etmesi onların gerçek yüzüydü. İlk gözdağı bu cezalandırmalarla gündeme geldi.

1988'de Korsika Valisi Claude Erignac'a suikastten yargılanan Alain Ferrandini ve Pierre Alessandri, ömür boyu hapse mahkum edilirken, diğer 6 kişi de 15 ila 30 yıl hapis cezası aldı.

Viva la lotta!

Korsika'nın bağımsızlığını savunan "Corsica Nazione et Indipendenza" kararı intikam amaçlı değerlendirirken, Korsika halkını harekete geçmeye çağırdı. Yargılanan yurtseverlerden Alain Ferrandini'nin "viva la lotta (yaşasın mücadele)" sloganı attığı mahkemenin halkta yarattığı öfkeyi dizginlemeye çalışan Fransa'nın İçişleri Bakanı, halka seslendi ve "şiddet sayfasının kapatılmasını, diyalog ve sakinleşmeye ihtiyaç olduğunu" söyledi. Sakın direnmeyin, silaha sarılmayın, biz oyalamaya devam edelim diyordu tecrübeli emperyalist.

Emperyalist çözümlerin gerçek yüzleri her yerde açığa çıkıyor. Korsika halkı, referandumda olduğu gibi, yine haykırmaya devam ediyor: **Tam Bağımsız Korsika!**

Sayı 69

43

20 Temmuz
2003

**safları
Sıklaştırım!**

VAKİT'E MADALYA!

Vakit

✗ Riyakar "İslamcı" Vakit Gazetesi direniş gazilerine saldırıya devam ediyor.

ZAMAN

✗ Sezer, Susurlukçu Şahin'i affetti; Vakit ve Fethullah'ın çocukları bayram yapabilirler!

YeniŞafak

✗ Yeni Şafak "Yeni Ceza Yasası" propagandasıyla, Zaman "yeni F tipleri" övgüsüyle ki-me hizmet ediyor?

Başta Vakit Gazetesi olmak üzere, İslamcı basının "Sezer bir teröristi daha affetti" haberleri sonuç verdi; Cumhurbaşkanı Necdet Sezer **Susurlukçu İbrahim Şahin**'i affederek tahliye etti.

Hiçbir devrimci Sezer'den affedilmesini istemedi. Onlar iktidarlarının meşrulukları için, demokrat, hukukçu maskelerini yüzlerinde taşıyabilmek için ölüm orucunda sakat bıraktıkları birkaç insanın cezalarını kaldırdılar.

İslamcı basın, Sezer nezdinde "laik-şeriatçı" çatışmasında bu durumu malzeme olarak kullandı. Bu kesimler, Sezer'in devrimcileri (İslamcıların Amerika ve oligarşinin ağızıyla konuşup terörist dediği) koruduğu imajı vermek, böylece çatışmada koz elde etmek istiyordu. Tarihi anti-komünistlikle birleştğinde beyinlerindeki bütün pisliklerin akıtıldığı bu haberler İslamcı basında sıkça yer aldı. Kaynak, açık ki, polisten başkası değildi. Eğer Vakit, Zaman vb. ölüm orucu gazilerinin peşine hafiye takmamışsa(!)

Kargaların bile güleceği bu haberlerin, ne siyasi, ne ahlaki, ne de dini olarak hiçbir açıklaması olamazdı. Her şeyden önce insani bir çok fonksiyonunu yapamaz durumdaki insanları çıkar çatışmalarına malzeme yapmak en düşkün ahlaksızlık timsalidir. **Hiçbir din, hiçbir halk böyle bir ahlaksızlığa onay vermez.**

Ama, faşist bozmalarının bir araya gelerek çıkardığı Vakit Gazetesi, din sömürsü yapmak için şarlatanca gözyaşları döken Fethullah'ın yayınları başta olmak üzere İslamcı basın bu ahlaka sahip çıktı. İslamcılardan istisnai olarak eleştirenler olsa da bu ahlak layık olduğu şekilde sorulanmadı, lanetlenmedi.

Bu yayınların son örneği de Ankara'da ölüm orucu şehitlerinin, yani daha düne kadar aynı

hücrede, aynı hapisanede yanyana olduğu insanların mezarları başında anmasına katılan İhsan Cibelik oldu. TAYAD'lı Aileler Vakit'in bu kontra haberine suç duyurusunda bulunurken bir de açıklama yaptı.

Birileriyle Hesabınız Varsa, Mert Olun

"Ne yapmış İhsan Cibelik? Mezarlıktaki anmaya katılmış, konuşma yapmış, saz çalmış. Vay be! İhsan Cibelik ne büyük suçlar işliyormuş da kimse farkında değilmiş. Hem mezar ziyaretine gitmiş, hem konuşmuş üstelik hem de saz çalmış... Bakın şu işe. Ama İhsan'ın işlediği bu suçlar acar gazetecilik yapan Vakit'çilerin gözünden kaçmamış. Şıp diye, suçüstü, kısıkvrak yakalamış İhsan'ı. Aferin!

Peki kimdir İhsan Cibelik? Tekirdağ F tipindeyken tecrite karşı ölüm orucuna başlamış ve direnişin belli bir aşamasında sağlık durumu nedeniyle tahliye edilmiştir. Tahliye olmak için direnişe başlamamıştır. Adli Tıp Kurumu'na kendisinin bir başvurusu olmamış, tahliye edilmesini talep etmemiştir. İhsan Cibelik'in tahliye edilmesi tamamen Tekirdağ F tipi Cezaevi Savcılığı ve Adli Tıp Kurumu'nun kendi tasarrufları ile olmuştur. İhsan Cibelik ya da diğer direnişçilerin tahliye edilmesi, kendi talepleri değildir. **Tahliyeler tamamen F tiplerinde süren direnişi kırmak için gündeme getirilmiş ve uygulanmaya başlanmıştır.** Dolayısıyla bu uygulamaların sorumlusu, muhattabı direnişçiler değildir.

Vakit Gazetesi madem bu kadar hevesli, Adli Tıp Kurumu'na gidip desin ki, siz bu işi bilmiyorsunuz, bırakın bundan sonra biz bu işi yapalım. Ya da, polise gidip desin ki, siz bu işi bilmiyorsanız, bu adamlar "terörist" bunları tutuklayıp, F tiplerine tıkalım. Olabilir, bizim için bunun da bir sakıncası yok. Ancak bir basın kuruluşu olarak, yaptıkları, basın ahlakıyla, gazeteci sorumluluğuyla bağdaşmaz. Aynı zamanda suçtur.

Vakit Gazetesi'ne tavsiyemizdir, gazetecilik yapın. Birilerinin tetikçiliğini ya da şakşakçılığını yapmak size düşmez. Birileriyle bir hesabınız varsa, açık ve mert olun, ama tecrite karşı direnişte bedel ödeyen, sakat kalan insanları malzeme olarak kullanmayın."

Yine Vakit Gazetesi 17 Temmuz tarihli sayısında "Köşk'te sol kadrolaşma" keşfetmiş. Nasılmış; Sezer, "cezaevlerinde DHKP-C" üyelerine karşı yürütülen operasyonları şiddetle eleştiren" Barolar Birliği Başkanı Özdemir Özok'u Anayasa

Mahkemesi üyeliğine atamış.

Biz Özak'un nasıl eleştirdiğini biliriz. Ama diyelim ki eleştirdi, demek ki **Vakit kına yaktı ki zoruna gitmiş**, "suç" diye saymış.

Yeni Şafak ve Zaman'dan Zulme Övgü

İktidarı çabuk öğrenenlerin zulüm alkışçılığı sadece ölüm orucu gazilerine yönelik yayınlar değil. Örneğin son bir hafta içinde, Yeni Şafak'ın **Yeni ceza yasasının** propagandasını yapması ('TCK'da devrim gibi değişiklik', 13 Temmuz) ve Fethullahçı Zaman'ın yeni yapılan **Adana F Tipi** övgüsü ('4 trilyona yapılan F tipi cezaevi 2 ay sonra hizmete girecek' 13 Temmuz) bunun örnekleri.

"Devrim gibi değişiklik"te yer alan, direnme hakkını yok eden, cezalandıran ölüm orucuna ilişkin bölümün onun umurunda değil. Tutsaklara 12 Eylül cuntasının başaramadığı Tek Tip Elbise (TTE) giydirilmek istenmesi onu ilgilendirmiyor.

"Zulme karşı direneceğiz" sözünü dilinden düşürmez, zulme karşı direnenlerin cezalandırılmasına "devrim" der. "28 Şubat cuntacıları" diye basbas bağırır, 12 Eylül cuntasının TTE'sine selam durur.

Riyakarlık karakter haline gelmiş.

Hem, "adalet merkezli siyasetten, güvenlik merkezli siyasete geçiş"i eleştireceksiniz, ama "güvenlik merkezli siyaset" anlayışının inşaa ettiği, adaleti, hukuku, hak ve özgürlükleri ve insanı yok etmeyi amaçlayan F tiplerine sahip çıkacaksınız. F tipleri işkencesine, zulmüne karşı direnişi suç sayanları alkışlayacaksınız.

Niye, çünkü F tiplerine komünistler atılıyor, değil mi? Çünkü "ulü'l-emr" (emir sahipleri) AKP; öyleyse ona sahip çıkmak, yaptığı zulüm de olsa arkasından olmak gerek, öyle mi?

Hani, "zulüm yasaktır ama devletin âli menfaatleri hatırına, ya da hikmet-i hükümet adına olursa mübah olur" diye bir şey düşünülemez. Bir yönetici zulmeder de, ardından islam için, Allah için zulmettiğini söylerse, bu iki kere zulüm olur: Hem mazluma, hem de islama" idi. (S. Hocaoglu)

İktidar gibi düşününce islamın ne dediği de tali.

Fethullah riyakarlığıysa artık tescilli. 19 Aralık katliamı öncesi burjuva medyanın yaptığı F tipleri övgüsünü şimdi o yapıyor. Bir farkla ki, Fethullah'ın ahlakı 107 ölüm üzerinde yapıyor bunu. Fethullah'ın tiynetine uygundur!

107 ölümün karşısında TTE'leri, zorla müdahaleleri, F tiplerini övmek **hangi müslümanlığa sığıyor?** AKP'den tarikat holdinglerine, Fethullah'ın holdinglerine akacak nemalar, zulmün avukatı mı yaptı siziz? Bırakın zulmü alkışlamayı, zulüm karşısında dayanışma "İslami açıdan da yerine göre farzı ayn yerine göre farzı kifaye" değil mi?

Susurluk Hukukçusundan Susurlukçu Şahin'e Af!

Eski Özel Harekât Dairesi Başkanvekili Susurlukçu İbrahim Şahin'e göstermelik olarak verilen ceza da, Anayasanın 104. maddesine dayanılarak Cumhurbaşkanı Sezer tarafından kaldırıldı.

Peki kimdi İbrahim Şahin?

Şahin, Mehmet Ağar'ın Emniyet Genel Müdürlüğü döneminde vekâleten Özel Harekât Daire Başkanlığı'na getirilmiş, Susurluk kazası ile binlerce kayıp, katliam, işkence, infazın, her türlü pis işin içinde isimlerden biri olduğu ortaya çıkmıştı. Devletin resmi olarak aradığı faşist Abdullah Çatlı ile de ilişki yürüten Şahin, kızığa alınmasından sonra Bursa-Yalova yolunda trafik kazası geçirmişti. Bir süre "hafızam kayboldu, hiçbir şey hatırlamıyorum" numarası yapan Şahin, "Cürüm işlemek için çete oluşturmak ve bu çeteyi yönetmek" suçundan eski MİT'çi Korkut Eken'le birlikte yargılanmış ve 6 yıl hapis cezasına mahkûm olmuştu. Bu cezasını da ilk günden itibaren hastanede tahsis edilen özel odasından işlerini yürüterek çekiyordu.

Bu düzenin esas olarak Susurlukçuları, infazcılarını, ölüm mangalarını affedeceği Susurlukçu Şahin'in affı ile bir kez daha ortaya çıktı.

Susurluk'u yargılamanın, cezalandırmanın ancak tüm bir devlet mekanizmasını sanık sandalyesine oturtmakla mümkün olduğunu defalarca dile getirdik. Susurluk devletti. Devlet şimdi toplumsal muhalefetin baskı ile sindirilmesinin de etkisiyle Susurluk'a daha aleni sahip çıkıyor. Susurluk'un sürdüğünü her alanda, her fırsatta gösteriyor. Şahin'in affı da, Susurluk devletinin kendi katiline, ölüm mangalarına sahip çıkması demektir. Daha iki hafta önce aynı dava kapsamında Sedat Bucak'a sahip çıkan devlet, şimdi de İbrahim Şahin'e sahip çıktı.

Oligarşinin sözcülerinin "onlara yeniden ihtiyacımız olabilir" telkininin gereği yapılıyor. Zulüm, yoksulluk, açlık sürdükçe, evet bu düzenin Susurluk'un ölüm mangalarına daha çok ihtiyacı olacaktır. Halkın açlığa ve zulme karşı isyanı, hak ve özgürlük talepleri Susurluk politikalarıyla bastırılmaya devam edilecektir.

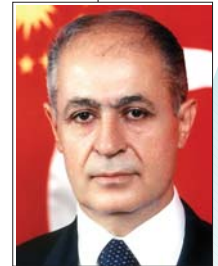
Bu arada "hukuk devleti" masallarının çivisinin çıktığını sanırsız belirtmeye gerek yok.

Sayı 69

45

20 Temmuz
2003

**Şafları
Sıklaştırım!**

14 Temmuz 'Çılgınlıklarına' Selam Olsun!

Metin Ayçiçek,
15 Temmuz Özgür Politika

(...) 14 Temmuz, devrimcilerin yaşamında önemli bir yere sahiptir artık. Bir yandan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihine kazılmış bir yol işaretidir, dörtlerle anılan. Yani Hayri'dir, Kemal'dir, Akif ve Ali'dir 14 Temmuz. Yani: **"bu koşullarda devrimciliğimi sürdürülebilmek için elimden gelen budur"** eylemidir 14 Temmuz. Öcalan'ın dediği biçimiyle: **"Kızıldere şehitlerine bağlılığın"** Türkiye devrimine sarılarak Kürtleştirilmiş ifadesidir bu. Daha da ötesi: **"Türkiye devrimciliği '70'lerde teorik olduğu kadar, pratikte de birçok yanlışlığı ve en önemlisi de eksikliği, hazırlıksızlığı içeriyordu. Ama devrime inanç, kararlılık da bazı kişiliklerde ve hatta örgütlenmelerde kahramanca düzeydeydi. Öyle ki, bu bizi oldukça etkilemişti"** diyen Apoculuğun, **"devrimcilik"** anlayışının da eylemsel bir simgesidir.

14 Temmuz, barış ve özgürlükle tanımlanan bir dünyayı çocukluk hayalleri olarak her zaman yüreğinde yaşatan Kürt halkının onuru oldu. Ama bir türlü kucaklaşamadı ne yazık ki **"Kızıldere"** geleneği ile Kürt'ün ulusal kurtuluş mücadelesi. Başında beyaz başörtüsü ile yollardaydı Kürt anası, zulümlerle baş başa. Coplandı, tecavüze uğradı, dul kaldı, evlatsız kaldı.... Biz düşmedik yollara...

Geldik bugüne! Bunca yıldan sonra düşündük, taşındık, konuştuk ve sorunun özünü yakaladık: "Bütün sosyalist partiler Kürt sorununun çözümü için bir ittifak oluşturmamız ve elimizden geleni yapmalıyız."

Eee? Bu muydu üreteceğimizin hepsi?

***

Ve başka bir 14 Temmuz. **"Hiçbir koşul eylemimi sınırlayamaz. Bu koşullarda devrimciliğimi**

sürdürebilmek için, elimden gelen budur" anlayışının, yeni bir direnişin 1000. günü. 19 Aralık 2000'de Türkiye MGK Cumhuriyeti'nin, cezaevlerinde direnen devrimcilere yönelik gerçekleştirdiği kanlı katliam girişimi. JİTEM'li üniforma MGK fetvasını uyguluyor. Devletin yalana dayalı özel psikolojik savaşı... Ruhunu çoktan devlete satmış birtakım **"eski"** sol çevrelerin devlet borazancılığına soyunarak **"devrimci eleştirisi"** sözcüğü altında başlattıkları saldırılar... Yalan ve demagoji bataklığında kitlelerin toplumsal desteğini kaybetmiş umutsuz bir eylem. Umudu yaratmanın da devrimcilerin işi ve görevi olduğuna inanan devrimciler... Umudu yaratmak için bedenlerine sanyorlar ölümü. Sonra saymaya başlıyoruz hep beraber, yüreğimizin insana açılan bütün pencerelerini onlara kapatarak:

Bir, iki, üç, dört... Biiin!. Ve kayıplar: Bir... iki... üç.... dört... 107!

14 Temmuz, F tipi cezaevleri pasifikasyon hareketine ve devlet katliamına verilen **"bu koşullarda elimden gelen budur"** yanıtının bininci gününün adıdır. Yani direnişte kararlılığın simgesidir artık. Yöntemi, mücadele anlayışını, politik duruşunu nasıl tanımlarsan tanımla, katılımcılarının niyetleri itibarıyla sonuna kadar devrimcidir. Yani Kızıldere geleneğiyle buluşmak, bütünleşmektir. Yani saçlarını cezaevi kapılarında ağartmış sokağın analarının bininci kez ölümüdür bu, bizsiz!

Sokağın analarını sokakta yalnız bıraktık, ellerinde şehitlerinin fotoğrafları ve ırza geçmeyi vatan borcu olarak benimsemiş vatan evladı polis-le baş başa!

14 Temmuzlar onurumuzdur! 14 Temmuzlarda nedense bir buruk yaşamın bu onuru. **"Selam olsun 14 Temmuzları yaratanlara!"** derken, **"alacaklısına"** merhaba diyen borçlular gibi ezik hissedirim kendimi. (...)

■ Bülent Ertürk anıldı

22 Mayıs 2003 tarihinde Giresun'un Bulancak ilçesi Eğricealan mevkiinde şehit düşen TKP/ML TİKKO gerillası Bülent Ertürk 12 Temmuz günü Ümraniye Dudullu'daki mezarı başında anıldı. Anmaya yoldaşlarının yanı sıra Haklar ve Özgürlükler Cephesi de katıldı. Saygı duruşu ve Ertürk'ün mücadelesinin anlatıldığı anmada **"Bülent Ertürk, Murat Arıca, Emel Kılıç Yaşıyor"**, **"Karadeniz Şehitleri Ölümsüzdür"** sloganları atıldı.

■ D Tipi Raporu

Diyarbakır Barosu Cezaevleri Komisyonu bölgedeki 12 hapisanede yaptığı incelemelerin sonuçlarını 14 Temmuz günü açıkladı. Açıklamayı yapan Av. Muharrem Şahin, ilgili hiçbir kuruluşdan görüş alınmadığını belirttiği konuşmasında, cezaevlerinin mevcut yapısı ile tecrit ve izolasyonu amaçladığını söyledi.

Şahin, yapımı tamamlanan Diyarbakır Özel Yüksek Güvenlikli D Tipi Cezaevi hakkında şu bilgiyi verdi: **"Diyarbakır D Tipi Özel Yüksek Güvenlikli Cezaevi 622 kişi kapasiteli olup, üçer ve dörder kişilik oda sistemlidir. Buna ek olarak 78 adet tek kişilik hücre mevcuttur. Dört bloktan oluşan cezaevi, insani anlayıştan uzak olup tamamen güvenlik kaygılarından hareketle inşa edilmiştir."**

Şahin açıklamasının sonunda, Baro olarak ihlallerin takipçisi olacaklarını belirtti.

■ HATAY GENÇLİK DERNEĞİNE FAŞİST SALDIRI

17 Temmuz 2003'de gündüz kapalı olduğu bir zamanda bir grup faşist derneğin camına "Teşkilatı Milli" imzalı "Hainlerden hesap sorulacak" yazmış, tabelasına T.M. yazıp Türk bayrağı çizmişlerdir. Konuyla ilgili Hatay Gençlik Derneği Başkanı Cihan Güler 18 Temmuz'da yaptığı basın açıklamasında, kuruluşundan itibaren polislerin baskısı ile karşılaştıklarını, faşistlerin bu saldırısının da polisten bağımsız olmadığını düşündüklerini belirterek; Bizler gençlik gelecektir, umuttur diye açtığımız Hatay Gençlik Derneği yine gençlerin geleceğine ışık tutacak, umut dağıtacaktır. Faşizmin bu saldırıları bizleri zerrece yıldıramayacaktır." dedi.

kahramanlar Ölmez

1996 ölüm orucu şehitlerimiz

1996 Haziran Temmuz ayları içinde tüm hapishanelerde DHKP-C ve çeşitli davalardan tutsakların baskılara ve hücre tipi uygulamasına karşı birlikte yürüttüğü ölüm orucunda şehit düştüler.

A.Berdan KERİMGİLLER

1968 yılında Tarsus'ta doğdu. Ankara Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu'nda iken mücadeleye başladı. Mücadelesini değişik alanlarda sürdürdü. 1992 Eylül'ünde tutuklandı. Ölüm orucunun 65. günü şehit düştü.

İlginç ÖZKESKİN

1961 İstanbul doğumlu. 1977 1 Mayıs katliamında bir arkadaşının şehit düşmesinden sonra mücadeleye katıldı. Ondan sonra da son nefesine kadar mücadelenin içinde oldu. 12 Eylül cuntası yıllarında örgütlülük içinde faaliyetlerini sürdürdü. 1987'de tutuklandı. 1991'de Eskişehir tabutluğuna ilk sevkedilenler arasındaydı. 4 Ocak 1996'da Ümraniye katliamında yaralandı. Ölüm orucunun 66. günü şehit düştü.

Müjdat YANAT

1965 İzmir-Urla doğumludur. Genç yaşta mücadeleye atıldı. 1988'de Yeni Çözüm Dergisi İzmir Temsilcisiydi. 1989'da 1 Ağustos Genelgesi'ni protesto eyleminden gözaltına alındı ve tutuklandı. Tahliye olduktan kısa bir süre sonra tekrar tutsak düştü. Ölüm orucunun 67. günü şehit düştü.

Ayşe İdil ERKMEN

1970'de Kırklareli'nde doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde okuduğu yıllarda mücadeleye başladı. İYÖ-DER'liydi. 1990'da Ortaköy Kültür Merkezi'nde çalışmaya başladı. Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nde oyunculuk, Kültür ve Sanatta Tavrı Dergisi'nde yazarlık yaptı. 1994'de tutsak düştü. Ölüm orucunun 68. gününde **dünyanın ilk kadın Ölüm Orucu şehidi** olarak ölümsüzleşti.

Yemliha KAYA

1968 Maraş-Elbistan doğumluydu. İstanbul'da mücadeleye katıldıktan sonra hep yoksulların, emekçilerin örgütlenmesine çalıştı. '89'da işportacıların dernekleşmesi mücadelesinin önderlerinden biri O'dur. İŞPOR-DER yöneticisiydi. 1993'de Halkın Gücü gazetesinin sahipliğini ve Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yapmaya başladı. 1994'te gazetenin polis tarafından basılması sırasında gözaltına alınıp tutuklandı. Ölüm orucunun 69. günü ölümsüzleşti.

Levent DOĞAN 19 Temmuz 1996

17 yaşındaydı. Liseli gençlik içinde baskıya, sömürüye karşı mücadele ediyordu. Ölüm orucunu desteklemek için Bağcılar'da yapılan bir gösteri sırasında polis tarafından katledildi.

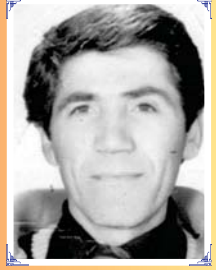

Ali Ekber TURAL 25 Temmuz 1992

1961 doğumludur. Halkın mücadelesinin içindeydi. Bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Mehmet TAYANÇ 25 Temmuz 1990

Yurtdışında mücadele ve örgütlülük içinde yer alan bir insanımızdı. Cenevre'de bir "eski DY'li" tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

Hüsnü İŞERİ 23 Temmuz 1990

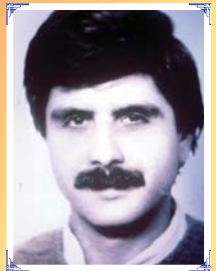
Tokat'lıydı; İstanbul'a göçmüşlerdi. Bir göz kondu, bir lokma ekmek mücadelesinde zulümle karşı karşıya gelenlerdendi. Küçükarmutlu'da bir direnişte polis tarafından kurşunlanarak ağır yaralandı. Hastahaneye kaldırılmasının polis tarafından geciktirilmesi sonucu yaşamını yitirdi.

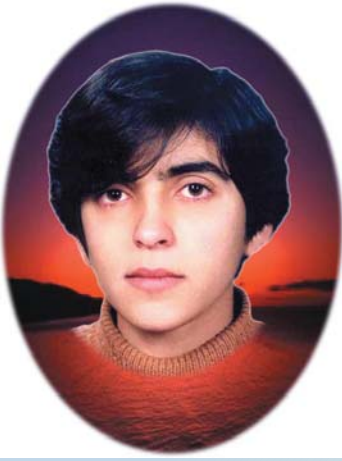

24 Temmuz 1973 Hatice ALANKUŞ

THKP-C taraftarlarındandı. 12 Mart'ın baskı koşullarında 14 Şubat 1972'de gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Tutuklandı. Gördüğü işkenceler sonucu hastalandı ve hapishanede tedavisinin engellenmesi

sonucunda şehit düştü.

“Öfkesi hep derinden”

Feda Şehidi Şengül Akkurt'un Malatya Hapishane-si'ndeki ablası Elif Akkurt tarafından yazılan mektubu kısaltarak yayınlıyoruz.

"Şengül'üm bana mektup yazmışsın. Henüz okuyamadım. Okuyamamış

olsam da bilirim bana neler yazacağını. Kimbilir benden önce gidiyor olmanın sevincini coşkunu nasıl yaşamışsındır.

20 Mayıs'tı... TV'den haberleri seyreliyordum. "Feda eylemi..." "Evet bu ses bizim sesimiz" diyerek seslice döküyorum düşüncelerimi. "Yok girişim! Yarım kalmış"... Ama yanılıyorlar ve duydukları korku yetiyor.

Bu ses senin sesin kara gözlüm, gözü karam.. senin sesin, seninle beraber çok şey geçiyor o an aklımdan.. Dünyanın dört bir yanında direnen feda eylemi yapan yiğit kadınlar... Peşpeşe sorular soruyorum kendime.

Her zaman aklımda bir yerinde, yüreğimin bir yanında olan sen geliyorsun. Sonra emin olmak istiyorum. "BİZİMKİLER" diyorum. Farklı örgüt isimleri geçiyor. Ama sen o utangaç gülüşünle gözlerimin önünden hiç gitmiyorsun. "Acaba? Şengül mü" diyerek içimden geçiriyorum. Böyle bir bağlılıkta olduğunu, **suskunluğunun altında büyüttüğün inancı, öfkeni** biliyordum.

Gözlerimi TV'den ayıramıyorum Şengül'üm, bekleyiş içindeyim. Yoldaşlarım gözümün önünden geçiyor, tek tek isimleri pür dikkat.

Ve Sen. Şengül! Artık tereddüt kalmadı. Bu sensin Kara Kızımız, Şengül'ümüz. Bu parçalanmış ve her parçası onura kesmiş beden, Karanfil Sokak'ta karanfilleşen, her parçası feda olan, canım kardeşim Şengül'üm, sensin. Parçalanmış bedeninde, cama yapışan Şengül'de, sokağa taşan Şengül'de, korku salan Şengül'de... Sende gözlerim. Duru bir su olup akan yüreğini, hesapsızlığını, seni düşünüyorum. Kardeşimi, canım yoldaşımı düşünüyorum.

O anda annemizi, babamızı, kardeşlerimizi, eylemi, umudumuzu daha daha birçok şeyi düşünüyorum? Şengül o anlara neler neler sığdırmadın ki? Ah Şengül'üm gözü kara can yoldaşım. Sen ablana çalıda mı atacaktın. Ah canımın parçası, yüreğimin parçası. Benden önce mi!.. Ah kimin yoldaşı, kimin kardeşi.. Her parçasına, yoluna, derdine kurban olduğum.

"Ağlamayacağım" diyorum. Ama boğazım

düğümleniyor. Kelimeler birbirine karışıyor. İşte yürek dinlemiyor ve canım süzülüyor gözyaşlarımdan. Nasıl da içim yanıyor, hemen yanına varmak, hemen oracıkta intikamını almak için yanıyor yüreğim. Kızışlaşan alnından öpsem, utangaç gülüşünü seyretsem, kara saçlarını okşasam Şengül'üm? Şengül'üm kurbanım sana. Kurbanım Şengüllere.

Coşku, Onur, Güç Oldun Yüreğimize?

Ağlamak olmaz Şengül'üm. Durmak bize yakışmaz. Senin için bu öfke bu kin. Yoldaşlık, kardeşlik acısı birbirine karışsa da, gözyaşları süzülse de sloganlarımızı senin için haykırıyoruz? "Şengül Akkurt Ölümsüzdür" Nefesim yettiğince haykırıyorum, duymanı istiyorum. Zehra, Canan, Ümüş, Gültekin geliyor aklıma?

Kolay olmasa da seni anlatmaya çalışıyorum arkadaşlara. Seni yaşıyorum. Daha çocukluğunda kavga denizine dalan, on yılı aşkın bir mücadele sürecine sahip **tertemiz**, tortusuz olarak kendisini kavgasına sunan Şengül yoldaşımı, seni anlatıyorum.

Sessiz, dingin, utangaç, sukunet sembolü, emekçi, "curcunaların" hep dışında, kini, öfkesi hep derinden olan. Mütevazı, fedakar, kararlı Kara Kızımız seni anlatıyorum. Umudu, fedayı büyüten, yayan Şengül'üm.

Hiçbir şey umuduna, vatanına bağlılığını, feda gücünü karartmıyor. Sen hiç yüzümüzü kara çıkartmadın ki! Hep sonsuz bir güvenle daldın kavga denizine. Coşku, onur, güç oldun yüreğimize.

Seni anlatıyorum. Bir yandan gözlerim TV'de. Omuzlar üzerinde umudun yıldızına sarılı gördüm seni. Nazlı nazlı bize geliyordun. Kızılar giymiş, Feride'ye, Muharrem'e gidiyordun Şengül. Koşup da yılların özlemiyle kucaklamak istedim. Umudun sloganları, analarımızın feryatları arasında, Umudun yıldızı olup parlıyordun. Ve sen yine utangaçça gülümsüyordun.

Yine mahallemizin o daracık sokaklarındaydın. Son bir kez görmek için dolaştırılıyordun. Ve işte o an. 1977'nin 18 Mayıs'ında o sokaklardaki sıkı yumruklarıyla abiler ablalar geldi aklıma. Kurşunlar vızıldayarak geçirdi çatılarımızın üzerinden. Annelerimiz, babalarımız bizleri korumaya alırlardı. Birçok gün acılı feryatlar yükseldi evlerden. Vurulmuş olurdu abiler, ablalar. İşte sen böyle bir günde "Merhaba" demiştin dünyaya. Tartışmasız olarak adını Şengül koymuştuk. Hep "şen" kalasın diye, ömrünce "gül"esin diye.

Ve işte şimdi Karanfil Sokağı'ndaki utangaç gülüşün konu yüzüne. O gülüşü karanfilleşen.

Şengül sen odanın içinde dolaşan çılgınlıka karşındasın, çocuk gözlerinle gözlerimdesin? Annemin sütü seni doyurmaya yetmemişti ya. Sütünü içesin diye babam sana bir keçi almıştı. Bundan dolayı keçiye Şengül'ün keçisi der olmuştuk. Sen o küçücük bedenle günboyu keçinin çevresinde gülüp oynamayı çok seviyordun. Hele de günü gelince kavurma yapmak için babam kesince, nasıl da küsmüş, ağlamıştın. Sonra da "keçimi kestir" deyip babamıza kızmıştın. Herkese küsüp bir köşede oturuvermiştin öylece. Pişirdiğimiz etten de hiç ağzına koymayıp elini sürmemiştin. Ona vefasızlık yaptığımızı düşünmüştün. Çocuk yüreğin, çocuk gözlerin bunu asla kabullenememişti.

Karanfil Sokağı'nda Halay Başında

Şengül'üm hatırlar mısın? Henüz 7-8 yaşlarındaydın. Mahalledeki hiçbir düğünü kaçırmazdın. Küçük kardeşlerimizle arkadaşlarını beraberinde götürüp halay kurardınız. Hani hep de halayın başını sen çekerdin. Daha o zamandan başlamıştın halay başını çekmeye. İşte Karanfil Sokağı'nda yine halay başısın, kızıl mendilini sallıyordun.

Ufaklıkların bakımıyla, yedirip içirmesiyle evin işleri, temizlik sana kalıyordu. Hiç şikayet ettiğini duymamıştım. Tam tersine böylesi sorumlulukların çok hoşuna gittiğini hatırlıyorsun değil mi? Onlar da, sen olmayınca hep seni ararlardı.

Şimdi o ufaklıklara onurlu bir yaşam bıraktın? Şimdi sana bir başka bağlılar. Biliyor musun en küçüğümüz senin ardından ne dedi; *"Ablam Şengül'ün davasına çok bağlı olduğunu biliyordum. Bekliyordum böyle"* diyerek yumruklarını senin için sıkı. Onların güvenini hiç boşa çıkarmadın.

Düşüncelerin senden de çabuk büyüydü, kendinden büyük işler yapıyordun. Emek harcamaktan, gün boyu çalışmaktan yorulduğunu dediğini görmemiştin ki. "Keşke büyük olsam! Göreceksiniz" diyordun. Kavırıyor, anlıyor, devrimcilerle hayranlık duyuyordun. Daha o zamanlar ihanetleri, kararsızlıkları anlıyor onlara karşı örgütlü tavır gösteriyordun. Kendini asla örgütten uzak görmemiş, her daim örgütlü görmüş ve sahiplenmiştin.

Evde yalnız olup da arkadaşlarımız uğradığında daha bir başka sevindiğini biliyordum. Çünkü onlarla başbaşa kalıp sohbet edecektin. Hatta ardından senin için "Yahu bu kardeşin çok akıllı başında sağlam, güvenilir" diyerek düşüncelerini dile getirmişlerdir.

Doğrularımızda Şaşmadan Güçlendin

Canım yoldaşım bugün senin onurunun yanında acını yaşıyorum. İlk beraber yaşadığımız o büyük acıyı hatırlarsın. 12 Temmuz operasyonunu öğrenmiştik. Acımız da, öfkemiz de büyüktü. O an gözyaşlarına tıpkı şimdi olduğu gibi hakim olamamıştım. Ve sen başucumdan hiç ayrılmamıştın. Bir yandan teselli etmeye çalışıyor oluştun, diğer yandan da gözyaşlarını saklıyor oluşunu hiç unutmuyum. O günlerden sonra hep Sevgi Ablayı bekler olmuştun. Sevgi ablamızı görünce, taa gözlerinin içi güler, hemen yanına otururdun.

Her şehidin ardından öfken büyüdü, daha bir hüzünlü olmaya başlamıştın. Malatya kır şehitle-rimizi öğrendiğinde nasıl süzülivermişti gözyaş-ların. O gün okula gitmemiştin. Hasan'ı, Mustafa'yı anlatıyor, anlattıkça yaşıyor gibiydin.

Sevdan büyüydü. İlk eylemini de yapmıştın. Okul panosuna Maraş katliamını protesto eden bir afiş yapıştırmıştın. Birkaç gün sonra okuluna siyasi polisler gelmiş ve müdür odasında sorgusu alınanlardan biri de sen olmuştun. Orada seni hırpalayarak sorular sormuşlar. Polislerden biri omuzuna sertçe vurarak oturtmaya çalışmış. Ve sen buna karşı dik durmak için daha bir uğraşmıştın. Onlar ne kadar sert vursa sen aynı şekilde dik durup "Hiçbir şey bilmiyorum" diye cevap vermiştin. Bunun üzerine seni tehdit ederek bırakmışlardı. Doğrularımızda şaşmadan hep güçlendin Şengül.

... Artık sen örgütleyen, değişip gelişirken, değiştiren geliştirendin. Hızlı geliyor ve çabuk kavırıyordun. Şehidimiz Gülseren Beyaz senden hep umutla, güvenle bahsetmişti.

Evet öğrenmiştin Şengül. Hem de hepimize öğretecek kadar öğrenmiştin. Senden öğreniyordum, öğrenmeye devam ediyordum. Gözüm arkada kalmayacaktı biliyordum. "Sevdiklerimiz ve ailemiz sana emanet" diyerek ayrılmıştım...

Savcılığa çıkartıldığın gün polisleri iterek yanına gelmiştin ayakta duramıyordum. Ama seni görünce fiziki acılar yok olmuştu. Sevinçle, coşkuyla, onurla, hasret ve güvenle kucaklaşmıştık. Bu kucaklaşmamız öylesine sıkıydı ki sanki son olduğunu biliyorduk. Orada hiç konuşmadan gözlerimizle, kucaklaşmamızla birbirimize çok söz verdik. O kucaklaşmanın sıcaklığını hep hissedeceğim. Ve birbirimize verdiğimiz sözleri tıpkı senin gibi hiç unutmadım.

Canım Şengül yine çok şey öğrettin. On yılı aşkın her günü dopdolu mücadele süreciyle geçen bir ömür bıraktın. Bu on yılın sonunda Karanfil Sokağı'nda açarak yüzyıllara varan bir güç bıraktın. Sana, sevdamıza, o cama yapışan parçalarına, tepeden tırnağa fedaya kesen herbir parçana yaraşır olacağız.

Seni çok seviyor, çok özleyorum Şengül'üm."

köyün! Delisi

Uyanık "AB Uyumcusu"

15 Avrupa ülkesinin Ankara'daki diplomatlarından oluşan bir AB heyeti, AB standartlarına uyumu gözlemek için bir köy-kent olarak organize edilen Şırnak'ın Başağaç köyüne denetime giderler.

Peki nelere tanık olurlar dersiniz?

Önce, modern beton evlere rağmen evlerin suyu ve yolu olmamasına şaşırırlar. Ama asıl şaşkınlığı daha sonra yaşayacaklardır.

Köykent'teki Sağlık Ocağı'nı da teftiş ederler. Görürler ki, sağlık ocağında gayet modern cihazlar vardır.

Tam oradan ayrılacakları sırada, ziyaret edilen Sağlık Ocağındaki cihazların bir araca yüklenerek köyden çıkarıldığını görürler. Cihazlar göstermelik olarak getirilmiştir, ama geri götürmekte çok acele edildiğinden AB heyeti bunu da görür. Teftiş cilası bozulur.

Kıssadan hisse; oligarşinin "AB'ye uyum" paketlerinin tümü cilalı, hilelidir. Siz siz olun, aldanmayın.

Stratejik Müttefiklik Bayramı!

Irak'ta ABD denetiminde kurdurulan Hükümet Konseyi ilk iş olarak Irak'ın işgal günü olan 9 Nisan'ı "ulusal bayram" ilan etmek olmuştur...

Oligarşiye önerimizdir; Süleymaniye'de TSK askerlerinin başına çuval geçirildiği, tokatlandıkları 4 Temmuz gününü "Stratejik Müttefiklik Bayramı" olarak ilan edebilirsiniz. Bakın Irak'taki işbirlikçiler öyle yapmış, demek ki, Amerika böylesini istiyor; haydi durmayın, size de bu yakışır!

O gün, başına çuval geçirilmiş TSK mensupları resmi geçit yapar, temsili bir Amerikan çavuşu, bir binbaşığı tokatlar, sonra Amerikan ve TSK generalleri öpüşüp "yaşasın stratejik müttefikler!" diye slogan atar... fena mı olur, her bayram hafızalar tazelenir!

MHP'nin Gündemi

Uzun zamandır kimsenin sesini soluğunu duyduğu yok MHP'nin. Ama sanmayın ki memleket meseleleriyle uğraşmıyorlar. Geçen hafta, hayati bir konuda açıklama yaptılar: "Alanya'ya orada yaşayan Hristiyanlar için

papaz atanmasına karşı" üç hilalli bayrağı kaldırdılar. Mazallah, Alanya'ya papaz atanırsa, din vatan elden giderdi... Ha, Irak'ta ABD'lilerin TSK mensuplarını tokatlaması konusunda ne mi diyor MHP? Ne önemi var, "büyük ağbisi", "küçük ağbisini" tokatlamış hepsi hepsi.

Sayı 69

50

20 Temmuz
2003

ÇİZGİYLE

